

Барбара Картланд

Силата на страстта

РЕКОРД
НА
ГИНЕС

БАРБАРА КАРТЛАНД СИЛАТА НА СТРАСТТА

Превод: Юлия Чернева

chitanka.info

Когато красивата Алана се съгласява да играе ролята на друга и придружава лейди Шарлот в имението на принц Иван, тя не подозира как тайните от миналото ѝ ще повлияят на нейното бъдеще.

Бележки на автора

Руската, или по-скоро славянската душевност, трудно се поддава на описание, макар че векове наред мнозина писатели са се опитвали да го сторят. Притегателната ѝ сила и лъчезарната ѝ духовна мощ са свързани с драматичен възторг и крайности. За руснака любовта — дума, произлизаща от „душа“, означава душевно терзание.

Противно на очакванията руските селяни възпяват не физическото страдание, а душевното. Любовта и болката са слети в едно неразривно цяло.

Руската душевност представлява смесица от отчаяние и оптимизъм, грандиозни замисли, висш идеализъм и необуздани крайности. Несподелената любов може да ги подлуди, да ги въодушеви до екстаз, чрез който се сливат с Бога.

Най-голямата промяна по време на царуването на Александър II след освобождаването на крепостните селяни е ограничаването на правомощията на Тайната полиция. По време на предшественика му — тиранина цар Николай I, който бил най-страшният управник в Европа, университетите били поставени под полицейски надзор; пътуванията в чужбина и събиранията на обществено място били забранени, а войниците били изпращани в Сибир само заради едно копче, зашито накриво.

ПЪРВА ГЛАВА

1878

Удобно настанена в частен вагон, прикачен към влака по главната линия, лейди Одил Ашфорд очакваше със задоволство да пристигнат на спирката близо до Чарл.

Тя бе изключително красива в самурените си кожи и елегантното пътно наметало. Докато рееше поглед през прозореца, лейди Одил изглеждаше точно както на фотографиите, които се появяваха по много витрини и я провъзгласяваха за една от най-големите красавици.

Тя изглеждаше особено привлекателна в момента, защото мислеше за онова, което я очаква — предстоеше ѝ да види принц Иван отново и несъмнено при всички случаи за няколко часа той щеше да бъде сам.

В писмото си принцът я канеше в Чарл преди останалите гости да са пристигнали.

Като си помислеше за красивото му лице, черните страстни очи и стройната атлетична фигура, сърцето на лейди Одил започваше да бие бързо и тя усещаше нови чувства в този така непостоянен човешки орган.

Мислеше си колко отдавна не бе имала толкова привлекателен любовник, така красноречив в любенето и преди всичко — толкова богат.

Лейди Одил знаеше от съпруга си, че богатството на принц Иван е по-голямо от това на всички членове на обществото около Уелския принц в дома на Марлборо взети заедно.

Това правеше факта, че той я бе избрал сред многобройните красавици, които настойчиво го преследваха, още по-ласкателен. С поканата си да прекара точно тази седмица в Чарл принц Иван бе избрал подходящ момент.

Сигурно е знаел много добре, че Едуард Ашфорд, чиято единствена истинска любов бяха конете ще се състезава в Донкастър и че вероятността да се присъедини към съпругата си след

надбягванията е голяма, но въпреки това тя щеше да бъде сама поне два, а може би и три дни.

Лейди Одил се питаше кое у принц Иван го прави така неудържимо привлекателен и възбуждащ любопитството много повече от всички хубави англичани, с които се беше срещала нощ след нощ в замъка Марлборо и в останалите известни дворци, където Уелският принц непрекъснато даваше приеми.

Според нея това се дължеше отчасти на руското му потекло, макар да беше наполовина англичанин, но лейди Одил смяташе, че има и още нещо.

— Принцът беше толкова интелигентен, че болшинството изтъкнати държавници се прекланяха пред превъзходните му познания в областта на политиката.

Докато мъжете седяха в приемната на чашка порто в отсъствие на дамите, те го слушаха с уважение да говори и по много други въпроси.

Да не говорим, че той беше изключителен ездач, а неговите преценки относно конете му носеха редица победи във всички класически надбягвания за завист на вбесения ѝ съпруг и другите членове на Клуба на жокея.

Тя реши, че освен всичко останало, у него има и нещо загадъчно, което кара жените да го търсят, но да намират само разочарование.

Каквото и да беше, лейди Одил очакваше с нетърпение и почти момичешко вълнение пристигането си в Чарл.

Влакът намали и тя видя малката спирка, над която висеше табела: „Само за замъка Чарл“.

Както и очакваше, там бяха слугите на принца, облечени с униформени ливреи, както и личният му секретар с цилиндър на главата.

Перонът беше застлан с червен килим и лейди Одил знаеше, че навън чака изключително удобна карета, теглена от четири великолепни коня, която ще я откара в замъка със скорост, от която повечето хора затаяват дъх.

Влакът спря, но тя не помръдна, докато секретарят на принца не отвори вратата и не ѝ се поклони с цилиндър в ръка, а собствената ѝ прислужница не се появи от съседното купе и не зачака със самурения маншон.

С усмивка, с която лейди Одил моментално пленяваше всеки, комуто я дареше, тя слезе на перона.

— Добре дошли в Чарл, милейди! — приветства я господин Бротуик, секретарят на принца.

— Благодаря — отвърна лейди Одил и тръгна по червения килим към изхода с грацията на лебед.

Усещаше, че прозорците на влака са изпълнени с лица, които нетърпеливо очакват да видят една от прочутите английски красавици.

И тъй като никога не разочароваше онези, които тайно наричаше „своя публика“, тя се обърна да каже нещо на следващата я прислужница, така че пътниците да успеят да зърнат великолепната ѝ розово-бяла кожа, сините ѝ очи и златистите ѝ коси.

— Да не си забравила кутията с бижутата ми, Робинсън?

Въпросът беше напълно излишен, тъй като Робинсън я стискаше здраво с две ръце.

— Не, милейди.

Лейди Одил хвърли поглед към влака, като че ли го съзираше за пръв път, и почти долови възклицанията на възхищение, които постъпката ѝ предизвика.

После се извърна, излезе от гарата и с помощта на прислугата се качи в разкошната карета, която я очакваше.

Чарл се намираше само на две мили и лейди Одил не си направи труда да се спре, както правеха посетителите, които идваха за първи път във величествения замък, за да се наслади на прекрасната гледка, която представляваше замъкът с озарени от слънцето стотици прозорци и висока кула, увенчана със знаме.

Лейди Одил посещаваше Чарл от много години насам.

Тя харесваше лорд Чарлуд, чието семейство притежаваше замъка от четири века, и се зарадва заради тях, когато принц Иван го купи и похарчи цяло състояние, за да обнови интериора.

Макар че сигурно е било трудно да се разделят с нещо, което означаваше толкова много за семейство Чарлуд, сумата, изплатена от принца, даваше възможност на шестия поред лорд Чарлуд и съпругата му да водят приятен светски живот и те му се наслаждаваха, без да влизат в дългове.

Чарл беше един от най-големите замъци в Англия и според лейди Одил представляваше идеална резиденция за принц Иван. Тя често се

чудеше защо принцът не притежава собствен дом в страната, където бе родена майка му и в която прекарваше толкова много време.

Вярно, че той имаше имоти из цяла Европа — палат във Венеция, замък във Франция, лятна къща за лов в Унгария и вила в Монте Карло, където лейди Одил вече бе решила, че ще гостува идната пролет.

Но тя знаеше, че преди това принц Иван е запланувал няколко големи ловни експедиции за фазани за развлечение на Уелския принц, в които той също щеше да участва с едни от най-добрите хрътки в централните графства на Англия.

Тя беше убедена, че ще има многобройни големи балове и малки тържества в грамадната зала, където тя щеше да блести като сияйна звезда.

Лейди Одил беше толкова погълната от мислите си, че почти се сепна, като видя как каретата вече завива по широкия застлан с чакъл път пред замъка.

Тя хвърли бърз поглед в огледалото, което носеше в чантичката си, и видя, че носят ѝ няма нужда от повече пудра, а устните ѝ са предизвикателно червени.

Съзнаваше, че при всяко нейно движение се разнася ухание на екзотичен френски парфюм, а малкото букетче тъмночервени орхидеи, което я очакваше в каретата при пристигането ѝ в Кингс Крос изглежда много шик прикрепено върху самурената ѝ наметка.

На стълбището я очакваха шестима лакеи, а икономът, който приличаше на епископ с одеждите си, чакаше в приемната.

— Добре дошли отново в Чарл, милейди! — изрече той със същата искреност, както и господин Бротуик.

— Благодаря, Нютън — отвърна лейди Одил. — Удоволствие е отново да съм тук.

— Негово Височество ви очаква в Синия салон, милейди.

Лейди Одил се усмихна тайно в себе си.

Известно ѝ беше, че Синият салон е едно от по-малките помещения в Чарл и представлява част от апартамента на принца, където никога не се допускаха гости, освен със специална покана.

Тя усещаше шумоленето на копринените си поли, докато вървеше, и се радваше, че все още е топло за началото на октомври и няма нужда да облича по-дебела дреха за пътуването.

Тънката ѝ рокля беше изработена от плат, който обвиваше плътно великолепното ѝ тяло и беше достатъчно топъл, за да може да сложи прочутите си самурени кожи.

Те бяха подарък от един богаташ, който страстно я обичаше, но не можеха да се сравнят по стойност с дългия шал и маншона от чинчила, които вече беше решила, че ще получи от принца.

Тя стигна до вратата на Синия салон и Нютън тържествено извести:

— Лейди Одил Ашфорд, Ваше Височество!

Принцът четеше вестник, но стана, като я видя и лейди Одил със сигурност почувства, че сърцето ѝ затуптя по-бързо от обикновено.

Винаги изпитваше същото щом видеше принца — отново разбира, че е забравила колко е красив и как черните му очи, които можеха да блестят със страстен плам или да гледат цинично и леко подигравателно, проникват дълбоко в женската душа, сякаш търсят най-съкровените ѝ тайни.

— Иван! — радостно възкликна тя докато той се приближаваше към нея с нехарактерна за англичанина грациозност и повдигна ръката ѝ към устните си.

Той целуна ръкавицата ѝ според обичая, а после с поглед, вперен в очите ѝ, я смъкна и целуна дланта ѝ.

Тя потръпна от топлината и настойчивостта на устните му. Той я притегли към канапето край камината и седна до нея.

— Как си? Добре ли пътува? — разпитваше я той. — Грижиха ли се добре за теб? — Гласът му беше плътен. Говореше убедително, като движеше поглед по нея и поглъщаше всяка подробност — лицето ѝ, роклята, орхидеите, подарени от него.

— Всичко беше чудесно. Както винаги, след като ти го уреждаш.

— Много си красива!

Тя искаше да чуе от него точно това и му се усмихна загадъчно.

Той продължаваше да я гледа. За нея това беше част от чара му и го отличавахе от останалите мъже, които вече щяха да са пристъпили към милувки и целувки.

Той се владееше и самото очакване на ласките му ги правеше още по-желани, когато започнеха.

— Защо искаше да дойда по-рано от останалите гости?

Трябваше да изчака, докато той сам избере момента да ѝ каже, но заедно с това изпитваше остро любопитство и не можа да се стърпи и зададе въпроса.

— Знаеш, че исках да те видя — отговори принцът.

Лейди Одил въздъхна удовлетворена.

— Имаме на разположение най-малко два дни, а дори и след това Едуард може да си намери нещо по-привлекателно от мен, което да има четири крака.

Принцът се засмя.

— Тогава ще бъдем много щастливи заедно — каза той, — а аз съм запланивал многобройни развлечения за гостите си, докато, както добре знаеш, единственото мое развлечение ще бъдеш ти.

— Скъпи Иван! — изрече гальовно лейди Одил. — Точно това исках да чуя.

— Може би ще искаш да се преоблечеш след пътуването. Ще пием чай тук, а после искам да поговорим.

— Да поговорим ли? — вдигна вежди лейди Одил.

— След чая.

Той стана и лейди Одил разбра, че няма смисъл нито да задава повече въпроси, нито да прави каквото и да е, освен онова, което той желае.

Несъмнено принцът имаше необикновена власт над жените — заповядваше и те се подчиняваха. Знаеше точно какво иска и не позволяваше никому да повлияе на намеренията му.

Той я изпрати до вратата. Вън чакаше камериерът, който отведе лейди Одил до спалнята ѝ, където прислужницата вече разопаковаше багажа.

Лейди Одил се върна в Синия салон почти час по-късно, тъй като не сменяше бързо тоалетите си. Носеше изящна рокля, ушита специално за нея от великия Фредерик Уърт.

Сатенът и шифонът се диплеха като водопад и тя приличаше не на лебед, а на някаква екзотична райска птица. Косата увенчаваше като ореол гръцкия ѝ профил, а къдравият бретон падаше като вълна над дъгообразните ѝ вежди.

Уверена в красотата си, тя пристъпваше към масичката за чай, поставена на килима пред камината, откъдето принцът я наблюдаваше с одобрение.

„Обича ме“ — помисли си тя самодоволно.

Както очакваше, спалнята, определена за нея, се намираше в същото крило на замъка, където беше и личният апартамент на принца.

Тя наля китайския чай в чашите, като съзнателно излагаше на показ красотата на дългите си бели пръсти.

— Имаш най-хубавия чай, който някога съм опитвала — отбеляза тя, — но в края на краищата, Иван, всичко, свързано с теб, е най-хубавото и никой не може да го оспори.

— Така искам да бъде — отвърна принцът. — Докато прекосяваше стаята, помислих си, че никоя жена в Англия не е грациозна и красива като теб.

— Съмнявам се дали Уелският принц ще се съгласи с теб — засмя се лейди Одил. — Той е безумно влюбен в госпожа Лангтри.

— Знам — отговори принцът. — Негово Кралско Височество ще пристигне утре.

— Но ти не ми каза, че ще присъстват кралски особи! — възкликна лейди Одил.

— Не съм казвал, че няма да присъстват — отвърна принцът.

Тя разбра, че сгреши, като предположи, че той ще обсъжда гостите или взаимоотношенията си с другите дори с нея.

— Разбира се, че се радвам, че и двамата ще дойдат — бързо изрече тя. — Харесвам госпожа Лангтри, макар че повечето жени ревнуват от нея.

Докато говореше лейди Одил погледна принца с премрежен поглед и добави:

— Аз също ще ревнувам, Иван, ако я намериш за по-привлекателна от мен.

Принцът не го отрече. Само се усмихна загадъчно, а лейди Одил продължи:

— Спокойна съм, защото знам, че повечето от жените, които си харесвал, са руси. Привличане на противоположностите.

Тя погледна тъмната и лъскава коса на принца и си помисли, че макар майка му да е англичанка, външният му вид е типично руски.

Принцът сложи чашката и чинийката на масата и каза:

— А сега да поговорим, Одил. Необходима ми е помощта ти.

— Помощта ми ли? — изненадано повтори като ехо лейди Одил.

Докато се преобличаше, тя се чудеше за какво иска да разговарят, но нищо не ѝ дойде наум.

Макар да ѝ беше казал да дойде по-рано, за да са сами, тя не си въобразяваше, че е, за да се любят преди останалите гости да са пристигнали.

Много добре знаеше, че на принца няма да му се понрави неудобството да се любят върху канапето посред бял ден, както правеха Уелският принц и редица други господа, които му подражаваха.

Но така се налагаше, защото по това време на деня съпругът на въпросната дама беше както обикновено в клуба си и нямаше кой да безпокои любовниците.

Ала тези потайни неудобства бяха напълно излишни при положение, че лейди Одил беше подходящо настанена близо до покоите на принца и имаха цяла нощ на разположение.

Следователно желанието му да я види по време на чая нямаше нищо общо с любовта им един към друг.

Но какво можеше да е?

Тя напрягаше ума си, за да намери обяснение на този въпрос не само по време на пътуването, но почти непрекъснато и след пристигането си в Чарл, макар и напразно.

Тя се премести до прозореца, където светлината изглеждаше по-благоприятна, със съзнанието, че движенията, косата ѝ и дискретното проблясване на диамантените обеци бяха изключително съблазнителни.

— Знаеш, скъпи Иван — изрече нежно тя, — че ако мога да ти помогна, готова съм винаги да го направя. Само че не мога да разбера как. Изгарям от любопитство да узная по какъв начин бих могла да ти помогна.

— Ще ти кажа — отвърна ѝ принцът. — Ти знаеш, Одил, че тъй като много държим един на друг, си единствената, която бих помолил за съвет по този особено деликатен въпрос.

Лейди Одил постави елегантно ръце от едната страна на скута си и загледа съсредоточено с почти по детски широко отворени сини очи.

Струваше ѝ се, че принцът търси подходящи думи. После решително, без колебание, но нежно и с присъщото си обаяние, изрече:

— Съпругата ми почина миналата седмица.

Лейди Одил се сепна. И тя като всички останали беше забравила за съпругата на принца.

Никой не споменаваше принцесата, но лейди Одил си спомни, че е унгарка и че била ранена по време на езда преди много години, скоро след женитбата им.

Макар че принцът не говореше за нея, хората приказваха, че тя всъщност е умствено болна и се намира в клиника в Унгария.

— Освободила се е от мъките си — добави тихо принцът. — Не можеше да познае никого години наред и няма смисъл да се преструвам, че дори и най-близкият ѝ родственик ще скърби за смъртта ѝ.

— Значи си свободен! — нежно каза лейди Одил.

През ума ѝ мина мисълта, че принцът може да поиска да ѝ направи предложение за женитба. Но после отхвърли тази мисъл като абсолютно нелепа.

Колкото и да бяха разюздани в интимния си живот, хората от висшето общество спазваха неизменно един безусловен закон, едно твърдо и ненарушимо правило — „Никога не предизвиквай скандал!“.

Одил знаеше, че дори принцът да падне на колене и да предложи себе си и всичко, което притежава, тя ще откаже без минута колебание.

Колкото и да обичаше един мъж, а тя обичаше Иван може би повече отколкото бе обичала всеки друг, общественото ѝ положение беше от първостепенно значение.

Едуард беше не само мил и щедър съпруг, но и любимец на Уелския принц. Славеше се като приятен човек и сред останалите членове на фамилията Стюард и Уайт в Клуба на жокея.

Напуснеше ли го това би означавало обществена изолация от всичко, което ѝ отреждаше важна роля в живота и развлеченията. Никой, дори Иван, не можеше да компенсира тази загуба.

— Сега, когато съм свободен, както се изрази — каза принцът, — аз взех важно решение и ти, Одил, трябва да ми помогнеш.

— Какво е решението ти?

— Трябва да се ожения, отново!

Значи наистина мислеше за женитба.

Лейди Одил затаи дъх, като се чудеше как да му откаже, без да го загуби.

— Знаеш също така — продължи принцът, — че нямам деца. Всъщност, съпругата ми беше бременна по време на злополуката, поради което изгуби разсъдъка си до края на окаения си живот — говореше той с твърдия си глас. — Но сега искам наследник, а ако е възможно, и други синове и дъщери, на които да завещаю състоянието си и които да осмислят живота ми.

Лейди Одил мълчеше, защото не знаеше какво да каже...

— Обмислих внимателно идеята — продължи принцът — и прецених, че от многобройните ми познанства съвсем малко жени са на подходяща възраст.

— И каква е тя? — попита лейди Одил с глас, който звучеше като чужд.

— Това е още един въпрос, който внимателно обмислих — каза принцът. — Искам майката на децата ми да бъде целомъдрена и непорочна и аз да я науча на всичко.

Лейди Одил го загледа смаяна. Как можа Иван да произнесе думите „целомъдрена и непорочна“! Действително странно за мъж, прочут из цяла Европа с любовните си похождения.

Замисли се за стотиците красавици, които с пламенно желание бяха положили сърцата и телата си в нозете му. После усети, че трябва да каже нещо и изрече почти язвително:

— В такъв случай съпругата ти ще трябва да бъде доста млада.

— Точно така! — съгласи се принцът.

— Младо момиче пред прага на зрелостта?

— Такава имам предвид.

— Искаш да кажеш, че вече си поискал ръката на някоя? — попита лейди Одил.

Въпреки решението ѝ да запази самообладание и спокойствие, тя не можа да удържи нито нотката на възмущение, която се прокрадна във въпросите ѝ, нито остротата в израза на лазурния си поглед.

— Там е бедата — поклати глава принцът. — Знам точно какво желая, но както разбираш, Одил, не познавам млади момичета. Те изглежда не обитават света, изпълнен с изтънчени красавици като теб.

Лейди Одил издаде едва доловима въздишка на облекчение. Сега вече започваше да разбира защо принцът се обръща за помощ към нея.

— Искаш да се ожениш за англичанка ли?

— Както знаеш, намирам, че англичанките са привлекателни — каза той с многозначителен поглед, изпълнен с нещо много интимност — и ми харесва, начинът, по който са възпитани — горди, и със самообладание, — нещо, което трудно ще намериш в другите нации.

— И ти си наполовина англичанин.

Лейди Одил знаеше, че той много се гордее с английската си кръв и бе последвал баща си в отричането на всичко руско.

Покойният принц Катиновски се беше скарал с царя, бе напуснал Санкт Петербург и живя до края на живота си в Европа.

Съпругата му бе дъщеря на Уорминстърския херцог, а единственият му син — принц Иван, беше възпитан изцяло по английски маниер.

Учил беше в Итън и в Оксфорд и едва след това руската му кръв и огромното богатство го бяха отвели до всички развлекателни места по света и хората заговориха за Иван Катиновски като за герой от „Хиляда и една нощ“.

Приемите му в Париж, екстравагантностите му в Италия, конните надбягвания в Англия съставляваха легендата за приказния принц.

Но неизбежно най-много се говореше за жените, които любеше.

Те го преследваха като обезумели, обичаха го до такава степен, че рискуваха доброто си име съвсем безразсъдно само ако черните му очи погледнеха към тях.

— Предполагам, че англичанка ще ти подхожда най-добре — съгласи се лейди Одил с известна доза съмнение.

Чудеше се как една английска девойка би се справила, при положение, че тя самата не успя, с разнообразните и чудновати страни в характера му.

Въпреки пламенното привличане между тях, което херцогът мислеше за любов, лейди Одил не би могла с ръка на сърцето да се закълне, че го познава като човек.

Той беше изпълнен с толкова много тайни и притежаваше такава неизмерима дълбочина на характера, че дори самата мисъл за това я объркваше.

— А може би, Иван, момиче от друга националност ще бъде по-подходящо — каза тя на глас.

В момента, в който го изрече, осъзна, че говори глупости.

Какво значение има, ако съпругата на Иван не го разбира, щом тя е призвана да му даде всичко, което той пожелае, и да го дари с наследници?

Отговорът му не я изненада.

— Знам какво искам, Одил. Бих желал да ми намериш съпруга, естествено от благородно английско семейство, която да ми роди деца и да запълни онази част от живота ми, която от години е пуста.

Лейди Одил не можа да се сдържи и каза с лека усмивка:

— Наистина ли ти липсваше нещо, Иван? Винаги съм мислела, че имаш най-доброто в живота.

— Всичко, доколкото бе възможно — добави принцът, — но винаги в живота ми е присъствала съпругата, за която бях женен само шест месеца.

Излишно беше да обяснява повече.

Дори бедното въображение на лейди Одил можеше да си представи картината с горкото невменяемо същество, носещо името му, останало там някъде в Унгария, докато той обикаляше сам по света.

Тъй като не бе надарена с особено богато въображение, тя внезапно прозря, че въпреки всичките си къщи, замъци, вили и палати без съпруга и семейство всъщност той няма дом.

Знаеше какво очаква принцът от нея и каза с тон, който се различаваше от досегашния:

— Разбира се, че ще ти помогна, Иван. Обясни ми какво точно искаш и аз ще направя всичко, което е по силите ми, за да изпълня желанието ти.

Докато говореше, тя си мислеше, че това е начинът, по който може да го задържи.

По света има много добродетелни съпруги, които си седят прилежно у дома, докато мъжете им скитат.

Ако Иван реши да вземе жена като нея, лейди Одил щеше да изпита луда ревност и страх, че другата ще я измести от сърцето му.

Но едно младо момиче, от което се иска само да му ражда деца, нито за миг няма да се намеси в специалната им връзка, така както Едуард не се намесваше, стига тя да е дискретна.

— Мисля, че знам какво искаш — каза тя. — Някоя млада, добре възпитана и, предполагам, хубавичка.

Принцът се усмихна и за миг сериозното изражение на лицето му изчезна.

— Мисля, че няма да мога да гледам някое обикновено лице по време на закуска — каза той. — Да, Одил, тя трябва да е хубава, но не мога да очаквам, дори да се надявам, че ще бъде красива като теб.

— Много добре — отвърна лейди Одил. — Ще, поогледам девайките, които се появиа в обществото тази година. Все ще се намери някоя...

Тя внезапно млъкна и тихо възкликна:

— Но, разбира се! Познавам такова момиче! Как не се сетих още в началото.

— Коя е тя? — заинтересува се принцът.

— Племенницата ми, Шарлот Стор. — Моминското име на лейди Одил беше Стор, а брат ѝ — граф Сторингтън.

Излишно беше да се подлага на съмнение известността или възпитанието на фамилията Стор. Те бяха играли историческа роля, тъй като първият Сторингтън е изпълнявал важна длъжност в двора на Хенри VIII.

В армията и флотата все имаше по някой Стор, награден за храброст, а в Камарата на лордовете представители на фамилията бяха държавници и обслужваха интересите на краля, или кралицата, управляващи в момента. Всяка графиня Сторингтън ставаше по наследство дворцова дама, а всеки граф заемаше отговорна длъжност в двореца.

— Защо не съм чувал за племенницата ти? — запита принцът.

— Тя трябваше да бъде представена в обществото тази година — отвърна лейди Одил, — но зълва ми беше в траур заради майка си и Шарлот остана в училище, макар че е на осемнайсет години.

Принцът слушаше и лейди Одил продължи:

— Тя е хубаво момиче.

— Прилича ли на теб?

— Малко. Повечето от фамилията Стор имат сини очи и руси коси. А и със сигурност ще отговаря на изискванията ти за целомъдреност и непорочност.

Принцът въздъхна с облекчение.

— Уреди ми среща с нея. След две седмици може да организираме още един прием и двамата с теб ще съставим списъка на

гостите.

— Ще го направим — отвърна нетърпеливо лейди Одил, — но не трябва да включваме принца и госпожа Лангтри.

Принцът стана и се премести на канапето до нея.

— След като уредихме този въпрос — каза той, — да поговорим за нас двамата.

Тя сложи ръката си в неговата и усети лека тръпка при допира му, а той се усмихна и поднесе дланта ѝ към устните си.

* * *

Виконтът подаде пушката си на пазача и каза на придружителя си:

— Много добра стрелба, Шейн. Не съм виждал по-точни изстрели.

— И аз съм доволен от себе си — отговори почитаемият Шейн О'Дери. — Но според мен ти не си много във форма днес, Ричард.

— Резултат от портото снощи, което беше прекалено много — призна виконтът, — но след като толкова дълго вървахме, се чувствам доста по-добре от сутринта.

— Аз също — съгласи се Шейн О'Дери.

Те благодариха на пазача и тръгнаха към двуколката, която щеше да ги откара в парка Сторингтън.

Докато се клатушкаха по неравния път през нивите, където бяха стреляли по яребици, те изглеждаха почти като братя.

Помежду им нямаше кръвна връзка, но те бяха близки приятели още от ученическите години и от университета и сега заедно се наслаждаваха на веселия светски живот в Лондон.

За виконта това беше лесно, тъй като баща му имаше възможност да му осигурява богата издръжка, но в джоба на Шейн О'Дери рядко подрънкваха две гвинеи.

Почитаемият Шейн беше втори син на граф Дъндери — обеднял ирландски пер с полуразрушен замък и няколко мизерни ренти от не особено заможни наематели — и неговият живот се очертаваше нерадостен, ако приятелят му Ричард не бе готов да сподели всичко, което притежава, с него.

Наричаха ги на шега „неразделните“.

Като се смееха на някаква интимна шега, те изтичаха по стълбите на къщата и се отправиха към спалните си в западното крило, където виконтът разполагаше с хол, превърнал се в негово светилище още от детството му.

Помещението беше в безпорядък, разхвърляно и отрупано с чудата смесица от спортни трофеи, ракети за тенис, бухалки за крикет и множество други неща, разхвърляни по пода, тъй като по стените нямаше място.

От време на време графинята нареждаше на икономката да разтреби, но щом обърнеше, гръб, моментално настъпваше същият безпорядък и тя се отказа от почти неосъществимата си идея да накара сина си да поспрете стаята.

— Никога не съм се забавлявал така — каза Шейн, — но съм ужасно жаден.

— Бира или ябълково вино? — попита виконтът. — Не се осмелявам да предложа нещо по-силно по това време на деня, защото Гилпин сигурно, ще каже на баща ми.

— Предпочитам ябълково вино — отвърна, Шейн.

Виконтът понечи да дръпне звънеца, но каза:

— Сигурен съм, че звънецът е развален. Ще отида до задното стълбище и ще извикам.

Той излезе от стаята, а Шейн отиде до прозореца, за да погледа парка със стария дъб и огромната добре поддържана градина.

Усети, че някой влезе в стаята и застана зад него, но си помисли, че е виконтът и не се обърна, докато не чу един нежен глас:

— Шейн!

Извърна се припряно и видя едно младо момиче.

— Шарлот! — промълви той.

Тя хукна като обезумяла и се хвърли към него.

— Шейн! Шейн! — викаше тя и той долови как гласът ѝ секна.

— Какво има? Защо си разстроена? — запита я той.

— Не... не мога да ти кажа... О, Шейн... мисля, че сърцето ми ще се пръсне!

— Трябва да ми кажеш. Какво ти е?

Той я взе в обятията си и разбра, че тя плаче, заровила лице на рамото му...

Притисна я по-силно и я целуна по косата, а в този момент виконтът се върна в стаята.

— Казах на един от лакеите да донесе... — започна той, но после видя сестра си в прегръдките на Шейн. — Какво има? Какво се е случило?

— И аз се опитвам да разбера — отвърна Шейн. — Шарлот е разстроена.

— Не позволявай на мама да те види в това положение — предупреди я виконтът.

Сестра му надигна глава от рамото на Шейн.

— Мама е... в приемната — изрече, почти несвързано тя — и... аз дойдох да ви кажа... какво се случи.

Сините и очи плуваха в сълзи, които се стичаха по бледите ѝ бузи.

— Ела да седнеш — предложи внимателно Шейн.

— Кажни ни какво те разстрои.

— Не ти е присъщо да плачеш като бебе, Шарлот — отбеляза виконтът.

— И ти би плакал на мое място! — отвърна Шарлот почти ожесточено.

— Разкажи ми защо е всичко това — повтори брат ѝ.

Шейн беше настанил Шарлот в едно голямо кресло встрани от камината.

Тя се облегна на едната си ръка и извади носна кърпичка от джоба на вълнения си жакет, за да избърше сълзите.

Нежността му я натъжаваше още повече. Преглътна с усилие сълзите си и като го държеше здраво за ръката, каза с все още треперещ глас:

— М-мама е получила писмо от леля Одил. Тя м-ми е... намерила... с-съпруг!

— Съпруг! — възкликна виконтът. — Господи, та ти още не си представена в обществото!

— Знам — отвърна Шарлот, — н-но леля Одил пише, че съм... най-щастливата девойка на света... и че цялото... семейство трябва да коленичи и да благодари на Б-бога за тази чудесна... възможност.

— Но кого има предвид тя? Да не би Уелския принц? Само че той е женен.

Докато говореше, виконтът забеляза как приятелят му Шейн пребледнява и гледа Шарлот с такъв натъжен поглед, че бе невъзможно да скрие страданието си.

Виконтът беше единственият човек в къщата, който имаше представа, че Шарлот и Шейн са влюбени от години.

За виконта любовта им беше почти неизбежна и естествена, още повече, че те бяха хората, които най-много обичаше.

Сега за пръв път виждаше до какви трагични последици може да доведе любовта им. Предполагаше, че от Шарлот се очаква да сключи ако не блестящ, то поне добър брак.

Като втори, син Шейн не притежаваше никакви средства и едва ли майка им би го преценила като подходящ кандидат.

— И за кого предлага лейди Одил да се омъжиш? — попита на глас той.

— Няма... няма да направя това, което иска! — извика Шарлот. — Н-нищо не може да ме накара да се омъжа за друг, освен за Шейн. Но мама вече е развълнувана от идеята... знам, че татко също ще бъде... когато тя му каже.

В очите ѝ отново се появиха сълзи и започнаха да се стичат по бузите ѝ.

— О, Шейн... спаси ме... спаси ме!

Молеше се така сърцераздирателно, че Шейн коленичи край нея и я прегърна.

В този миг виконтът чу тежките стъпки на лакея пред вратата.

— Внимание! — предупреди той тихо.

Шейн бързо скочи на крака, а Шарлот извърна лице към камината, така че прислужникът да не види сълзите ѝ.

Виконтът отиде до вратата и пое от лакея поднос с две чаши и голяма кана с ябълково вино.

— Благодаря, Джеймс — рече той, — това е всичко.

Сложи подноса на масата, като избута настрана няколко неща, за да разчисти място, после наля ябълково вино в чашите.

Щом вратата се затвори след лакея, той каза:

— Трябва да внимавате. Ако прислужникът докладва на мама, че си плакала в обятията на Шейн, ще го изпратят в Ирландия с първия кораб.

— Ще... се опитам да внимавам — отговори Шарлот, — но ако трябва да, се омъжа за онзи ужасен... отвратителен човек, когото ми е избрала леля Одил... кълна се, че ще се самоубия.

— Недей да говориш така, скъпа — изрече тихо Шейн.

Той взе ръката ѝ в своята и тя се вкопчи в нея така, сякаш беше спасително въже, от което зависеше животът ѝ.

— Кой е той? — попита виконтът.

За миг като че ли Шарлот не бе в състояние да каже нищо.

Накрая с очи, — вперени в Шейн, тя едва промълви:

— Принц Иван Катиновски!

Виконтът и Шейн сякаш застинаха. После брат ѝ успя да каже:

— Не вярвам! Невъзможно! Това е някаква шега!

ВТОРА ГЛАВА

— Не е... шега — настоя Шарлот. — Мама ми прочете... писмото, а после някой я повика и аз... го грабнах от писалището ѝ.

Тя взе да рови в джоба си и извади понамачканото писмо. Вторачи поглед в него и каза съкрушено:

— Не виждам... ти го... прочети — и го подаде на брат си.

После извърна обляното си в сълзи лице към Шейн. Виконтът взе писмото и погледна внушителния герб върху дебелата бяла хартия. После зачете на глас:

„Скъпа Маргарет,

Известявам ти вълнуваща новина, която ще ти се стори невероятна, но знам, че щом разбереш за какво се отнася; ще благодариш на Бога заедно предоставя такава чудесна възможност на милата малка Шарлот.

Гостувам на принц Иван Катиновски и той ми съобщи, че съпругата му, принцесата, която от дванайсет години насам е невменяема, е починала. И тъй като съм му отдавнашна приятелка, той ме помоли да му помогна да си избере съпруга.

Както знаеш, той е един от най-богатите хора в Европа, ако не и в света, и навсякъде му се възхищават и го обичат.

Естествено е, че би могъл да се ожени, за която си пожелае, но той иска младо и непокварено момиче, «целомъдрено и непорочно», както той се изрази, с благородно потекло, което ще бъде не само стопанка на многобройните му великолепни къщи, но и майка на децата, които досега не е могъл да има.

Знам добре, скъпа Маргарет, че Джордж не обича чужденци, но принц Иван е изключение, тъй като майка му

е от фамилията Уорминстър и никой не може да отрече, че те са истински англичани!

Знам, че Шарлот е в траур заради скъпата ти майка и не е имала възможност да опознае света, но принц Иван желае именно това и от негова страна аз устройвам прием на 18-и тук, в Чарл, където той и Шарлот ще се запознаят.

Ще присъстват повечето млади хора, защото знаеш колко усърдно ще го преследват всички амбициозни майки на млади девойки, щом узнаят, че е кандидат за женитба.

Смятам, че ще бъде най-добре аз да придружавам Шарлот, а ти да я изпратиш с Ричард и неразделния му приятел Шейн О'Дери, ако иска да дойде.

Съзнавам, че времето е кратко, но съм убедена, и ти ще се съ согласиш с мен, че това е наистина блестяща възможност за Шарлот и ще бъде жалко, ако принцът насочи интереса си към друга.

Много съм развълнувана, че племенницата ми ще живее тук, в Чарл, и във всички други фантастични къщи, които принцът притежава. Ще ти съобщя в колко часа тя и Ричард трябва да пристигнат веднага щом аз самата разбера.

Оставам, скъпа Маргарет, твоя обична зълва Одил.“

Виконтът прочете писмото с явна изненада, а щом свърши, каза ядосано:

— Това е най-наглото и скандално нещо, което съм чувал! Как се осмеляват принцът и леля Одил да се отнасят към Шарлот като към стока, която може да се купи в магазин!

— И аз естествено мисля така — продума тихо Шейн.

Шарлот изплака като животинче, хванато в капан.

— Ужасно е! Злонамерено! — ридаше тя. — Но разбрах... Когато мама ми прочете писмото, че тя е... доволна.

— Никаква надежда — прекъсна я виконтът. — Сигурен съм, че татко не харесва принца като човек, но се възхищава от конете му. И кой не би се възхитил?

— Няма да се омъжа за него... и нищо не може... да ме принуди!
— плачеше Шарлот.

Брат ѝ и Шейн мълчаха. Те се спогледаха, като и двамата си мислеха, че Шарлот няма да има думата по този въпрос.

Беше само на осемнайсет години, така че родителите ѝ можеха да я принудят да се омъжи, за когото те пожелаят и тя нямаше да може да се противопостави на решението им.

— Какво можем да направим? — попита Шейн, сякаш нещо го задушаваше.

— Непоносимо! — заяви виконтът, като хвърли писмото и тръгна да се разхожда напред-назад из стаята.

— Струва ми се, че леля ти мисли, че той може да се заинтересува от друга, ако не побързаш — предположи колебливо Шейн. — Да кажем, че Шарлот се разболее и не може да отиде в Чарл на определената дата?

— Леля Одил няма да се откаже така лесно — огорчено отбеляза виконтът, — а поведението ѝ в случая е извънредно необичайно, след като и ти, и аз знаем, че тя и принцът...

Той изведнъж млъкна, сякаш разбра, че проявява недискретност. Шарлот надигна глава от рамото на Шейн и попита:

— Какво искаш да кажеш за леля Одил и принца?

— Те са... стари приятели, както пише в писмото — побърза да обясни брат ѝ.

— Имаш предвид — нещо повече, нали?

Настъпи мълчание. После Шарлот отново запита:

— Тяхната връзка... същата ли е като тази между Уелския принц и красивата... госпожа Лангтри?

Тя погледна брат си, после Шейн и продължи:

— Н-но леля Одил е доста... възрастна!

— Тяхната връзка няма нищо общо с предлагания ти брак с принца — сопна се виконтът.

— Има! — възрази Шарлот. — Ако тя е... влюбена в него и той в нея, как могат те да ме принудят да... се омъжа за него? Злонамерено е, както вече ви казах, наистина е злонамерено!

Замълчаха. После виконтът каза разгневен:

— Шарлот е права — злонамерено е. Трябва да направим нещо.

— Какво можем да направим? — повтори Шейн безпомощно. — Освен да му намерим някоя, която той ще предпочете пред Шарлот.

— Тук не става въпрос за предпочитания. Той настоява тя да е целомъдрена и от благородно потекло. Няма да се изненадам, ако поиска стоката да е на половин цена!

Ядосан, виконтът отиде до прозореца и го отвори за глътка чист въздух.

С гръб към Шейн и Шарлот той каза:

— Искам да му го върна, като го направя за смях, но един Бог знае дали това някога ще стане.

— Може би Уилбъръм ще ни помогне — предложи Шейн.

— Уилбъръм ли? — попита виконтът, като отиде до камината. — Как би могъл да ни помогне?

Преди Шейн да успее да отговори, той добави:

— Досещам се какво имаш предвид — облога, който спечели!

— Какъв облог? — обърна се безпомощно към брат си Шарлот.

Очите ѝ още плуваха в сълзи и тя изглеждаше толкова нещастна, че Шейн седна до нея в огромното кресло, за да я прегърне още по-здраво.

— Той е наш приятел — обясни той на Шарлот. — И маркизата на Трун така го ядоса, като го нарече сноб, че той покани една жена на неин прием и я представи за великата херцогиня на Мелкинстайн, или нещо подобно, а всъщност тя беше само...

Виконтът се покашля предупредително и Шейн замени думата, която щеше са употреби, с „балерина“.

— Всички ли заблуди? — запитва Шарлот.

— Да — отвърна виконтът, — но естествено Уилбъръм и приятелите му я бяха облекли подходящо за ролята.

— Не можем ли и ние да направим нещо подобно? — обърна се Шарлот умолително към брат си.

— Няма да мине — отговори виконтът. — Принцът е ненадминат в опита си с жените.

— Но ако намерим наистина подходящо момиче — предложи Шейн, и принцът я хареса повече от Шарлот.

— Ще се направя грозна — бързо изрече Шарлот, — ще се държа грубо и неприветливо и той ще каже на леля Одил, че не желае да се жени за мен.

Двамата мъже отново се спогледаха.

— Убеден съм, че леля Одил е измислила всичко това и че принцът ще се ожени за тази, която тя избере — заключи виконтът.

— Но можем да... опитаме — отчаяно изрече Шарлот. — Моля ви, нека да... опитаме!

Виконтът наблюдаваше сестра си и за пръв път в живота си помисли, че уредените бракове са чиста, неподправена жестокост.

Никога не бе гледал така на въпроса, защото смяташе, че е нещо съвсем естествено благородниците да се женят помежду си, тъй като е в техен интерес.

Но не бе й помислил, че неопитно и младо момиче като Шарлот може да се омъжи за изтънчен човек като принца и му беше ясно, че такъв брак — особено след като тя обича Шейн — ще бъде неопишуемо нещастие.

Като спортист той и приятелите му се възхищаваха от принца и следяха с голям интерес победите му в състезанията.

Няколко пъти го бе срещал по приеми, както и в клуба „Уайт“, където отскоро членуваше.

Но въпреки че принцът се движеше в много по-висши кръгове от него и Шейн, той знаеше всички клюки за красивия руснак.

Всъщност не се изненада особено много, когато научи, че най-новата му любима е не коя да е, а леля му Одил.

Семейство Стор не одобряваше лейди Одил и нейната известност ги ужасяваше, а фотографиите ѝ, които всеки можеше да си купи от книжарниците, те считаха за вулгарни.

— Но макар че одумваха насаме поведението ѝ, щом тя беше желана гостенка в замъка Марлборо и не само Уелският принц, но и принцесата я приемаха като приятелка, те не можеха да направят нищо.

Но според виконта онова, което вършеше леля му, беше съвсем различно от опита ѝ да въвлече сестра му във връзка с човек, който би бил изключително неподходящ съпруг и с когото тя щеше да е крайно нещастна.

Освен това винаги бе смятал, че в края на краищата Шарлот ще се омъжи за Шейн и тримата заедно ще са щастливи както още от детските си години.

Инстинктивно виконтът чувстваше, че трябва да стори нещо, за да спаси сестра си. Но му беше трудно да определи точно какво.

— Щом Уилбъръм е успял, не виждам защо ние да не успеем — не много уверено отбеляза Шейн.

— Уилбъръм беше намерил жена за ролята в Трун само за една вечер — обясни виконтът, — а приемите в замъка Трун са съвсем различни от тези в Чарл.

Но Шейн не искаше да приеме поражението и се обърна към Шарлот:

— Помисли за някоя от приятелките си, скъпа. Какво ще кажеш за онова симпатично момиче, което беше тук преди две седмици?

— Алис Бракнъл ли? — попита Шарлот. — Но тя е толкова глупава! Не мисля, че ще успее да заинтригува някой мъж за повече от пет минути. Освен това майка ѝ вече е решила, че ще я омъжи за лорд Деър.

— Сега си спомням — намеси се виконтът, — че преди около месец в църквата видях най-красивото момиче, което съм срещал в живота си. Искях да те питам коя е, но ми се изплъзна от ума.

— Какво правеше в църквата? — зачуди се Шейн.

— Ти беше в Ирландия — обясни виконтът, — а мама и татко честваха двайсет и петата годишнина от сватбата си.

— Е, разбира се, че е трябвало да присъстваш — съгласи се Шейн. — И какво казваше за момичето?

— Знам коя имаш предвид! — извика Шарлот. — Алана. Много е хубава.

— Край нея имаше сума деца — припомни си виконтът.

— Те са на викария. Алана помага на госпожа Брендън да се грижи за тях.

— Наистина ли е красива? — попита Шейн.

— Мисля, че е съвършена! — потвърди виконтът.

— Накара ме да забравя за проповедта на викария, която продължи толкова дълго, че татко взе да се суети и да поглежда часовника си доста преди края.

— Говорехме за някакво момиче — настоя Шейн, който не искаше да се отклоняват от въпроса.

— Да не би да предлагаш... — започна виконтът.

— Защо не? — попита Шейн. — Бих предложил всичко, дори и най-малката сламка, за която Шарлот да се хване.

— Искам да се омъжа за теб, Шейн — каза Шарлот. — Ти ми обеща, че един ден ще се оженим... дори и да... се наложи да... почакаме.

— Зная, скъпа — потвърди Шейн, — но ако сега отида при баща ти, едва ли ще ме изслуша.

— Не е необходимо да пилеем думите си напразно — намеси се виконтът. — Татко може и да не харесва принц Иван — той мрази чужденците, но ако мама и леля Одил смятат, че бракът е уместен, ще го избутат настрани, а Шарлот — в църквата, и то толкова бързо, колкото ѝ държат краката.

Шарлот закри лицето си с ръце и отново заплака.

— По дяволите, трябва да направим нещо! — добави той. — Мислиш ли, че онова момиче ще ни помогне? Да ѝ дадем пари, за да отклони вниманието на принца от Шарлот?

Сестра му престана да плаче и го загледа с широко отворени очи.

— Наистина ли предлагаш да вземем Алана с нас... в Чарл?

— И да я представим за друга — добави виконтът. — За някоя елегантна благородничка. Това ще достави удоволствие на принца и може да отклони вниманието му от теб, поне за известно време.

— Единствената възможност — предложи Шейн — е да избягаме сега веднага.

— Татко ще ни преследва.

— Но като не може да ни открие, какво ще предприеме тогава?

Настъпи тишина. Виконтът погледна приятеля си и видя отчаянието в очите му.

— Ако всичко не се бе случило толкова бързо... — каза Шарлот. — Навърша ли двайсет и една години, получавам парите, завещани ми от кръстницата.

— Бях забравил за тях — отвърна брат ѝ. — Колко са?

— Мисля, че са около 200–300 лири годишно, но татко спомена нещо за натрупване, така че ще са повече, когато навърша годините.

— Обсъждали сме го вече — каза Шейн, сякаш се извиняваше, — и знам, че баща ми ще ни даде къщата в имението. Бих могъл да отглеждам коне или нещо друго. Все ще се оправим.

— Разбира се! — съгласи се Шарлот. — И ще бъдем толкова щастливи! Много, много щастливи.

Тя погледна Шейн в очите и за миг те забравиха всичко останало, освен себе си.

— Няма какво да чакаш докато Шарлот навърши двајсет и една години! — троснато каза виконтът. — Трябва да се действа сега, ако искаме да я отървем от принца.

— Наистина ли... мислиш за... Алана? — обърна се Шарлот към брат си.

— Разкажи ми за нея. Много е хубава.

— Красива е, и мила.

— Откъде я познаваш?

— Тя е дъщеря на господин Уикъм.

— Уикъм?

— Учителят ми по музика. Познаваш го. Идваше тук три пъти седмично в продължение на години.

— Разбира се, че си спомням. Висок и много приятен човек.

— Винаги съм смятала, че е хубав — продължи Шарлот — и изключително очарователен. Естествено мама се отнасяше с него както с останалите учители — сякаш бяха смет в краката ѝ, — но той беше истински джентълмен, макар тя да не мислеше така.

— Откъде знаеш? — попита виконтът.

— Веднъж ми каза, че семейството му е известно на север и че баща му бил прочут диригент.

— Мама не би го определила като джентълмен — изсмя се брат ѝ.

— Знам — съгласи се Шарлот, — но той беше такъв и аз обожавах уроците по музика с него, макар че никога няма да мога да свиря така добре като него или Алана.

— Значи така се запозна с нея.

— Тя дойде първа тук, защото господин Уикъм и аз свирехме дует на цигулки, а тя акомпанираше на пиано. Тя също свиреше на цигулка. Бих желала да сме приятелки, но мама естествено не искаше и да чуе за такова нещо.

— Разбира се! — съгласи се брат ѝ. — Виждате ли се още?

— Само в църквата. Когато баща ѝ почина, слугите ми казаха, че тя е останала без пари. А после, докато събирах смелост да помоля

мама да прояви благосклонност към нея, чух, че се е преместила у викария, за да помага на госпожа Брендън с всичките тези деца.

— Според, мен това е кучешки живот — отбеляза виконтът.

— Госпожа Брендън е добра жена, но тези пет деца...

— Смятам, че при тези обстоятелства — каза Шейн — тя ще бъде доволна да се измъкне за малко и да отиде в място като Чарл.

— Наистина ли го мислиш? — запита Шарлот.

Виконтът се замисли.

— Няма да намерим по-хубаво момиче в цялото графство и щом Шарлот казва, че баща ѝ е джентълмен, тя ще знае как да се държи.

Шарлот гледаше ту единия, ту другия.

— О, Ричард, това е чудесна идея! Ако помоля Алана да дойде заради мен, сигурна съм, че ще го направи. Мисля, че тя ме обича и много ми липсваше като не се виждахме след смъртта на баща ѝ.

— Да опитаме ли, Шейн? — обърна се виконтът към приятеля си. — Добре ще се посмеем, ако успеем да се подиграем с принца, като го измамим с момиче, което е само прислужница при викария.

— Зависи дали наистина е толкова привлекателна — каза Шейн — и дали ще може да изиграе ролята на дама от висшето общество.

— Освен това трябва да я вмъкнем някак в Чарл. Не можем да отидем ей така при принца и да му кажем, че му водим Савската царица, защото искала да разгледа замъка.

— Мога да кажа, че ни е на гости — предложи Шарлот — и след като мама ѝ татко няма да идват, леля Одил не ще се усъмни, защото тя не познава приятелките ми.

— Може и да мине — изрази съмнение виконтът, а после извика: — Сетих се! Имам великолепна идея!

— Каква? — почти останала без дъх попита Шарлот.

— Ако успееш да убедиш момичето да дойде с нас, ще кажем, че е сестра на Шейн — лейди Алана О'Дери.

— Моя сестра ли? — възкликна Шейн. — Имам две, но голямата е само на петнайсет години.

— Откъде ще знае принцът?

— Леля Одил може да знае — каза Шарлот.

— Всъщност в Ирландия има много фамилии с името О'Дери — отвърна Шейн. — Мисля, че ще е по-добре да я представим за моя

братовчедка. Чичо, от когото татко е наследил титлата, има няколко дъщери.

— Тогава ти е първа братовчедка — съгласи се виконтът. — Пристигнала е неочаквано от Ирландия да ни гостува и се наложило да я вземем с нас в Чарл. Приемливо ли звучи?

— Идеално! — извика Шарлот. — Но ще трябва да я убедя да се съгласи.

— Може да ѝ платим, за да дойде. Сигурен съм, че двайсетина лири ще стигнат.

— Имам чувството — отвърна Шарлот, — че ще сгрешиш, ако ѝ предложиш пари. Господин Уикъм беше много горд човек, тя — също. Мисля, че ще е по-добре да ѝ кажа истината и да я помоля да ми помогне.

— Мислиш ли, че ще се съгласи?

— Надявам се. Тя е голяма идеалистка и съм уверена, че ще бъде крайно възмутена щом чуе, че ме принуждават да се омъжвам за човек, когото дори не съм виждала — особено след като обичам Шейн.

— Намери начин да я убедиш — каза виконтът. — Само да се съгласи.

— Ще направя всичко възможно.

— Ще кажем на мама, че утре ще се поразходим с колата. Ще те оставим у викария и след около час ще те вземем.

— Добра идея — съгласи се Шарлот. — Можеше да се виждаме с Алана и преди, но знаеш какво е отношението на мама към хората от селото.

И тримата го знаеха.

Графът и графиня Сторингтън се държаха настрана от онези, които наричаха „местните“.

Веднъж в годината канеха на обяд викария с госпожа Брендън, лекаря със съпругата му и още един-двама, които живееха в имението на графа, но с никого не поддържаха по-тесни контакти.

Истинските им приятели бяха всички известни семейства, които идваха с колите си от Лондон, за да си починат за няколко седмици — през лятото на лов или за баловете през зимния сезон.

На Шарлот не ѝ позволяваха да участва в тези развлечения, защото все още учеше, но това не я безпокоеше, тъй като щом Ричард

си беше у дома, Шейн почти винаги беше с него, а тя нямаше желание да се вижда с никой друг.

Графът и графинята имаха три по-малки деца — всичките момчета, — които учеха в интернати.

След като взеха решение и напрежението от новината на Шарлот поспадна, виконтът вдигна писмото от леля им, което беше захвърлил на пода, и го върна на сестра си.

— Послушай съвета ми — обърна се той към нея. — Измий лицето си и се опитай да изглеждаш по-весела. Няма смисъл мама да разбира, че смяташ да се противопоставиш на брака. Леля Одил може да надуши нещо. Всички трябва да се държим естествено, докато разберем дали Алана — така ли се казваше? — ще ни помогне.

— Това е много разумно — съгласи се Шейн.

Той притегли Шарлот по-близо до себе си и каза:

— По-добре направи каквото казва Ричард и се опитай да не изглеждаш нещастна, скъпа. Ще направим нещо, за да те спасим и ако не стане по този начин, ще опитаме по друг.

— Наистина ли... ти... наистина ли го мислиш? — попита Шарлот.

— Принц или не, няма да позволя да се омъжиш за него или за когото и да било друг, кълна се!

Шейн говореше така разпалено, че Шарлот засия и се усмихна.

— Скъпи... толкова... се изплаших.

— Имай доверие у мен и Ричард.

— Имам!

Тя целуна Шейн по бузата, стана и взе писмото от брат си.

— Благодаря, Ричард... благодаря... благодаря! — повтаряше тя.

— Ти си най-прекрасният брат на света!

Излезе, без да дочака отговора му. Шейн стана.

— Мислиш ли, че има вероятност да успеем? — попита тихо той.

— Можем само да се надяваме и да се молим — отвърна виконтът. — Знаеш що за човек е принцът. Шарлот не би се справила с него.

— Иска ми се да го убия! — ожесточено изрече Шейн. — Кълна се, че по-скоро ще го сторя, отколкото да оставя Шарлот да се омъжи за него.

— Почакай! — каза виконтът. — Познавам ирландския ти темперамент. Няма да позволя Шарлот да остане вдовица, преди да се е омъжила!

— Обзалагам се, че всичко това е дело на леля ти.

— Разбира се! Тя е лудо влюбена в принца, както и много други жени и мисли, че ако му намери някое хубаво и невинно момиче като Шарлот за съпруга, тя няма да знае какво става зад гърба ѝ.

— Гади ми се от цялата история — каза Шейн. — Обещавам ти, Ричард, че ако не успеем да спасим Шарлот, като направим принца за смях, то аз или ще го убия, или ще я отвлека в Ирландия и ще я скрия така, че никой да не може да я намери:

— Преди тя да е навършила осемнайсет години няма да можете да се ожените без разрешението на баща ни.

— Ще се оженим, въпреки всичко — уверено заяви Шейн. — Знаеш много добре, Ричард, че няма да я изгубя.

— Знам — съгласи се виконтът, — но няма да е лесно.

— Нищо — отговори Шейн. — Моралът е на наша страна и искрено вярвам, че ще разгромим злите планове на леля ти и проклетия принц.

— Надявам се — потвърди виконтът, но в гласа му се долови нотка на съмнение.

* * *

Алана взе най-малкото дете на семейство Брендън, което беше само на три годинки и плачеше, защото петгодишната му сестричка му беше отнела топката.

— Няма, няма — успокояваше го нежно и напевно тя. — Ще ти намеря друга играчка.

— Топка! Топка! — ридаеше момченцето.

Тя го сложи на коленете си, притисна го до гърдите си и го залюшка, докато то спря да плаче.

— Така е по-добре — усмихна се тя, — а сега ще ти намеря друга топка.

Тя се огледа и видя малко кълбо от ярко оцветена вълна, която бе използвала, за да закърша чорапите на другите деца.

С малкия Били в ръце, тя измъкна вълната от скрина и я намота около пръстите си като топчица.

Детето я гледаше в захлас, а после стисна здраво топчицата с малките си пълни ръчички.

— Топка! Топка! — викаше то, като вече се смееше.

Алана избърса бузите му с носната си кърпичка, целуна го и го остави на пода.

— Играй си с топката — каза му тя, — докато аз разтребя стаята.

Тя отиде до прозореца да види дали всичко е наред с останалите четири деца, които бе изпратила да играят, в градината на викария.

Беше им сложила дебелия палта и вълнени шапки, но видя, че едно от момиченцата вече е изгубило шапката си, а най-голямото десетгодишно момченце подхвърля своята, като се опитваше да я закачи на клоните на едно дърво.

Помисли си, че макар и да е трудно да я смъкне, няма да е невъзможно и че поне момчето не хвърля камъни по останалите деца, което предишния ден бе завършило с два счупени прозореца.

— Разтребих стаята — обърна се тя към Били, който седеше доволен на пода и играеше с вълнената топка. — Сега ще те облека топло и ще отидем на разходка.

Тя знаеше, че ходенето е най-добрият начин да обуздае немирните деца, но че и Били вече е доста тежичък, за да го носи на ръце на дълги разстояния и затова трябва да го сложи в количка.

Вратата се отвори, но тя не се обърна, защото мислеше, че е или госпожа Брендън, или прислужницата, която чистеше през деня, но често оставаше по-мръсно отколкото преди да се е заела да действа.

— Здравей, Алана! — каза един нежен глас.

Алана се сепна.

— Лейди Шарлот! — възкликна тя. — Съвсем не очаквах да ви видя!

— Срегнах една странна жена на стълбите, която ми каза, че си в детската стая.

— Това е госпожа Хикс — обясни Алана. — Тя е малко смахната и би могла лесно да ви прати я в мазето, я на тавана!

— Алана, остроумна си както винаги — засмя се Шарлот. — Толкова ми липсваше.

— И вие ми липсвахте.

— Знаеш, че бих идвала, ако можех.

— Да, знам.

Шарлот огледа претрупаната с мебели стая.

— Добре ли се чувстваш тук? — попита тя.

— Викарият и госпожа Брендън са много любезни — отвърна Алана. — След като татко почина, аз нямах никакви пари... и доста... дългове.

— О, горката Алана! Чувствам се ужасно, че не можех да ти помогна. Трябва да ми простиш!

— Няма какво да ви прощавам, лейди Шарлот. Защо би трябвало да ми помагате?

— Защото бяхме приятелки — отговори Шарлот, — само че аз се оказах лоша и се срамувам сега.

Алана се засмя дружелюбно.

— Ставате смешна, но е приятно да ви видя. Ще седнете ли?

Тя отиде до прозореца, за да провери дали всичко с децата е наред, и за свое успокоение видя, че са пуснали зайците, от клетките и си играят с тях на тревата.

Зайците бяха големи, охранени и лениви и нямаха желание да бягат, затова Алана реши, че за известно време няма защо да се безпокои за децата.

— Алана, дойдох да те видя — каза Шарлот, — защото... имам нужда от помощта ти. Причината може да ти прозвучи... егоистична, но аз... съм отчаяна:

— Отчаяна ли? — попита Алана.

Тя седна срещу Шарлот, която се наведе напред и каза тихо:

— Спомняш ли си, когато ти казах, че обичам Шейн О'Дери и ще се омъжа за него?

— Да, беше отдавна — отвърна Алана. — Но какво се е случило? Той да не би...

— Не, не! Шейн не е сторил нищо — бързо каза Шарлот. — Но днес изживях ужасен шок!

Тя разказа накратко на Алана какво точно се бе случило, но гласът ѝ затрепери и очите ѝ се изпълниха със сълзи.

— О, лейди Шарлот, толкова съжалявам! — извика Алана. — Разбирам добре какво ви е. Знаем, че родителите ви нямат представа, че обичате друг. Не може ли да им кажете?

— Няма да ме изслушат — отвърна Шарлот. — Ще отпратят Шейн и никога повече няма да го видя.

— Но те би трябвало да ви мислят доброто.

— Говориш така, защото баща ти беше толкова различен от моя — отговори Шарлот. — За мен той беше най-милият човек, когото някога съм познавала.

— Такъв беше — съгласи се Алана. — Често ми казваше: „Надявам се, мила моя, че един ден ще обикнеш някого така, както аз обичах майка ти до последния си ден“.

— И аз ти го пожелавам — отвърна Шарлот.

— Едва ли — каза Алана, — защото никога няма да се омъжа.

— Няма да се омъжиш! — възкликна Шарлот. — Защо?

— Разговаряхме за вас — побърза да каже Алана. — Какво смятате да направите с принц Иван?

— Именно затова съм дошла при теб.

Алана изглеждаше озадачена, но не прекъсна Шарлот, която продължи:

— Ричард и Шейн ми разказаха за един техен приятел, който завел някаква балерина на прием в Лондон и я представил за велика херцогиня. Искал да се подиграе с домакинята, която го нарекла сноб.

Алана мълчеше, но слушаше с поглед, вперен в Шарлот.

— Заблудил всички, а когато Ричард разказа, че те е видял в църквата и колко си красива...

Гласът на Шарлот секна. След малко тя продължи:

— Сигурна съм, че това, което ще поискам от теб, ще ти се стори... нелепо, но, Алана, ако откажеш... ще бъда принудена... да се омъжа за този... ужасен... отвратителен човек, който е... влюбен в... леля ми!

— Влюбен в леля ти! — възкликна Алана.

— Да, тя е голяма красавица. Лейди Одил Ашфорд. Може да си чувала хората да говорят за нея.

— Но, разбира се — усмихна се Алана и добави: — Знаете ли, хората от селото почти не говорят за друго, освен за семейство Стор и онова, което става в замъка.

— Сигурна съм, че има защо да говорят — продължи Шарлот. — Ричард и Шейн предлагат ти да дойдеш с нас в замъка Чарл на приема у принца, като те представим за братовчедка на Шейн, и тъй като си

много красива, принцът може да не ме забележи и изобщо да не поиска ръката ми.

Алана не помръдна. Тя гледаше втренчено Шарлот, която почти изплака:

— О, Алана... знам, че това е... непосилно за теб, но какво друго ми остава? Трябва да се омъжа за Шейн... трябва! Знаеш, че ако мама и татко и леля Одил се съюзят и ме принудят да се омъжа за принца... те изобщо няма да ме изслушат... нито ще ми позволят да откажа.

— Наистина ли мислите, че... ще мога да заблудя... принца? — попита Алана след известно мълчание.

— Единствено с красотата си — каза Шарлот — и като се преструваш, че си братовчедка на Шейн. Ще бъдеш лейди Алана О'Дери... и когато пристигнем в замъка... как би могъл някой да те помисли задруга, освен за тази, за която те представяме?

— Сигурна съм, че принцът и леля ви ще разберат... веднага, че не съм... изобщо благородничка — каза Алана.

— Ще те представим за ирландка — обясни Шарлот. — Виждала съм някои от роднините на Шейн. Те приличаха на перачки, а дрехите им бяха ужасни! Не се безпокой, аз ще ти дам дрехи!

Очите на Алана като че ли се уголемиха, но тя мълчеше.

— Моля те... моля те... кажи, че ще ми помогнеш — замоли се Шарлот. — Ти си единствената ми... възможност да се измъкна и се кълна, че не преувеличавам, като ти казвам, че по-скоро... ще умра, отколкото да се омъжа за друг, освен за Шейн!

Алана стана и отиде до прозореца.

Този път не погледна да види какво правят децата на викария. Тя впери поглед над оголените дървета към небето, сякаш търсеше отговор далеч отвъд хоризонта.

Шарлот седеше зад нея с преплетени пръсти и се взираше в очакване.

Чувстваше, че надеждите ѝ, свързани с бъдещето, зависят от отговора на Алана.

Искаше ѝ се да продължи да я моли, да ѝ каже още много неща, но усещаше, че не думите, а чувствата на Алана бяха важни в този момент.

Алана стоеше до прозореца и слабо есенно слънце като че ли посребряваше тъмните ѝ коси.

Шарлот не бе виждала такъв цвят на косата — не точно черна, а повече прилична на сянка, със странни светли оттенъци, каквито имаше и в очите на Алана.

Те бяха големи и щом ги отвореше широко, сякаш запълваха цялото ѝ лице.

Понякога, когато беше тъжна, очите ѝ изглеждаха теменужени, но винаги загадъчни, с дълбочина, която не можеше да се долови у други хора.

„Ричард е прав — мислеше си Шарлот. — Тя е съвършено красива, няма друга като нея. Сигурно... сигурно принцът ще я намери за по-красива от мен.“

Алана гледа дълго през прозореца. Сетне се извърна и докато Шарлот затаи дъх, каза:

— Наистина ли мислите, че ще успея да ви помогна, лейди Шарлот? Знам, че няма да е учтиво от моя страна да откажа, макар че се... страхувам от онова, което... предлагате.

— Ще ми помогнеш! О, Алана, нали?

Алана кимна.

— Да, щом сте уверена, че постъпвате правилно.

— Уверена съм! — заяви тържествено Шарлот. — Ще бъде правилно и добре за мен, ако се омъжа за Шейн, когото обичам и който ме обича, а ще бъде лошо и порочно, ако се омъжа за принц Иван.

Алана въздъхна.

— Тогава ще направя онова, което искате от мен, лейди Шарлот, но ще трябва да ми помагате да не сгреша и да не объркам нещо.

— Няма да го направиш — бързо изрече Шарлот. — Но, Алана, как бих могла да ти се отблагодаря?

Тя отиде до нея и я целуна по бузата.

— Благодарна съм ти... толкова много, много — повтори тя. — И зная, че Шейн също ще ти е благодарен от сърце, щом научи колко си добра към нас.

— Казах ви, че се страхувам — усмихна се Алана. — И това е меко казано. Боя се да отида в Сторингтън парк, а да не говорим за такова прочуто място като замъка Чарл.

— Чувала ли си за него? — изненада се Шарлот.

— Чела съм във вестниците — отвърна Алана. — Когато принцът го купи, имаше статия в „Илюстриейд Лондон Нюз“ и

рисунка на замъка.

— В такъв случай, знаеш повече от мен — отбеляза Шарлот. — Аз само съм чувала Ричард и Шейн, както и родителите ми да говорят за него.

— Е, значи и двете ще го видим за пръв път — каза Алана. — Надявам се, че няма да ме изхвърлят като неканена гостенка още на прага.

— Ричард ще се погрижи това да не стане — отговори Шарлот. — Знаеш колко го бива в организирането на всичко. Такъв си е от дете. Все той организираше надбягванията и музикалните игри, когато бяхме малки — усмихна се тя и продължи: — Сега организира важни срещи и състезания с коне за приятелите си, както и ловни експедиции, ако татко е зает. Всички казват, че е много умен.

— Надявам се, че ще организира и мен — каза Алана, — тъй като ще трябва да знам какво да говоря и какво да правя и, разбира се, лейди Шарлот, как да се облека.

— Казах ти, че ще ти дам дрехи — настоя Шарлот. — Преди да тръгнеш ще ти донеса всичко необходимо за пътуването и дебела пелерина. Все едно току-що си пристигнала от Ирландия, а можем да кажем, че багажът ти се е изгубил по пътя и временно взимаш дрехи назаем от мен.

— Както виждам, и вие ги измисляте не по-зле от брат си — засмя се Алана.

— Точно така — съгласи се Шарлот. — Ще измислим една от онези приказки, които баща ти ми разказваше, когато започна да ми преподава. Музиката все ме отегчаваше, но той я превръщаше в очарование.

— Права сте — потвърди Алана. — Но сега го няма и това очарование ми липсва все повече.

— Според мен и ти притежаваш същия чар — каза импулсивно Шарлот. — Именно затова толкова се вълнувах, когато свирех като любител с двама така талантливии музиканти.

Очите на Алана се изпълниха със сълзи.

— Щастлива съм да го чуя. Само човек, който познаваше татко така добре като вас в продължение на много години, може да знае колко различен бе той от другите хора.

— Никога няма да го забравя — каза Шарлот. — Убедена съм, че ако знаеше какво сме намислили, щеше да му се види изключително забавно!

— Сигурно! — бавно изрече Алана. — А сега, лейди Шарлот, вие ме карате да се чувствам така, че да не изменя нито на вас, нито на... татко.

— Това означава, че ще омаеш принца — отвърна Шарлот — и съм уверена, че с чар като твоя няма да е трудно да го направиш.

ТРЕТА ГЛАВА

— Успяхме! — извика Шарлот, докато частният влак бавно потегляше от един страничен перон край Брилинг — най-близката гара до замъка Сторингтън.

— Дотук добре! — тихо изрече брат ѝ, като гледаше Алана, седнала срещу него в удобното мебелирано купе и си мислеше, че тя е по-красива, отколкото в спомените му.

И нищо чудно — облечена в една от роклите за пътуване на Шарлот, Алана изглеждаше много по-различна от девойката в църквата. Тогава тя носеше рокля, ушита от самата нея, и малко боне, украсено само с панделки.

Ричард действително се оказа добър организатор и уреди всичко до последната подробност.

— Не трябва да рискуваме — повтаряше той непрекъснато на Шейн и на сестра си.

Шарлот с охота одобри всичко, защото знаеше, че бъдещето ѝ зависи от този безумен и фантастичен план.

Като наблюдаваше Алана в синята рокля и подплатената с кожа пелерина, Шарлот си мислеше, че е невъзможно някой да се усъмни в произхода ѝ.

Самата Алана имаше чувството, че всичко това е сън.

Как би могла тя, която не знаеше нищо за широкия свят и бе живяла дълги години в малка селска къща, да изиграе ролята на млада дама, представяна за пръв път в обществото и то достатъчно добре, за да заблуди принца и лейди Одил?

Когато каза на Шарлот, че е чувала за леля ѝ, тя съзнаваше, че не може да повтори пред нея онова, което се говореше за красавицата професионалистка сред хората от селото, които я познаваха от малка.

Естествено те се интересуваха от всеки член от фамилията Стор, защото може би се чувстваха част от семейството, след като живееха във владенията на графа и смятаха за свое право да ги възхваляват и критикуват както им се харесва.

Раждането на лейди Одил, кръщаването ѝ, детството ѝ и женитбата ѝ за заможния собственик на коне сър Едуард Ашфорд бяха предмет на разговор и съвременниците на тези събития често ги припомняха на онези, които не бяха достатъчно възрастни, за да ги помнят.

Но независимо от възрастта, всички в селото знаеха, че лейди Одил принадлежи към кръга от елегантни и разгулни приятели на Уелския принц.

Знаеха също и имената на всичките ѝ обожатели, понякога дори преди самата Лейди Одил.

В това нямаше нищо чудно, тъй като в селото живееха родителите на прислужницата на лейди Одил, както и няколко от слугите на сър Едуард, обучени в Сторингтън парк.

От няколко месеца се говореше, че лейди Одил е завладяла сърцето на принц Иван.

Макар че Алана се опитваше да не дава ухо на клюките — те винаги бяха ужасявали и баща ѝ — бе невъзможно да се държи настрана и надменно в магазинчетата, където пазаруваше, или пък при продавачките на яйца, или с всеки, който се отбиваше да побъбрят.

Алана не се изненада, когато Шарлот ѝ съобщи, че ще пътуват до замъка Чарл с частния влак на принца.

— Леля Одил писала на Ричард — съобщи Шарлот, — че не само ще е удобно, но ще ѝ спести труда да ми търси придружителка, докато минаваме през Лондон.

Алана чакаше с широко отворени очи, а Шарлот продължи:

— Естествено това са глупости и аз попитах Ричард защо трябва да ме придружава някой, след като ще съм с него. Но той отвърна, че всъщност лейди Одил иска да се увери, че няма да има друго момиче на приема, което да отвлече вниманието на принца от мен!

Настъпи тишина. После Шарлот отново заговори:

— О, Алана... Алана... сигурно знаеш как да привлечеш интереса му. Ами ако след всички тези неприятности все пак... се наложи... да се омъжа за него?

— Нервите ме — противопостави се Алана. — Как бих могла да привлека интереса на човек като принца?

— Защо да не можеш? — зачуди се Шарлот. — Хиляди пъти си по-хубава от мен, много по-умна си, притежаваш чара на баща си —

нещо, което аз нямам!

— Като ви слушам, излиза, че чарът на татко е нещо, което може да се докосне и да се подържи в ръка и непременно ще привлече принца като магнит — засмя се Алана.

— Точно така — настоя Шарлот. — И ти трябва да вярваш, ако искаш да ми помогнеш.

Шарлот си тръгна от дома на викария, след като го бе помолила за среща с Алана. На излизане я забеляза да стои до прозореца, загледана в небето.

Както ѝ по-рано, когато бе искала съвет, така и сега на Алана ѝ се струваше, че баща ѝ е чул въпроса и ѝ е отговорил, че постъпва правилно.

Знаеше, че той би се ужасил, ако узнаеше, че принуждават Шарлот да се омъжи за човек като принца.

На Алана не ѝ беше лесно да разкаже всичко, което бе чувала и чела за замъка Чарл и собственика му. Нямаше начин да не чуе за скандалните истории, които се разпространяваха из селото веднага щом се разбра, че принцът е най-новият обожател на лейди Одил.

Екстравагантностите му, многобройните му любовни истории и почти царският начин на живот — нищо не убягваше от селяните.

Планът на виконта — Алана да отклони вниманието на Негово Височество от Шарлот — ѝ се струваше толкова невероятен, сякаш трябваше да стори чудо.

Независимо от всичко тя се съгласи на тази игра, защото обичаше Шарлот, а и поради още една тайна своя причина и само се молеше да се окаже достатъчно умна, за да заблуди не само принца, но и лейди Одил.

При второто посещение в дома на викария Алана бе изказала страховете си:

— Ако все пак успея да отклоня интереса на принца от вас — питаше тя, — какво ще стане с мен, когато той разбере, че съм го измамил?

Очите ѝ потъмняха и се уголемиха, но тя не сподели, че няколко нощи не бе спала, измъчвана от този въпрос.

— Ричард е помислил и за това — победоносно бе отвърнала Шарлот. — Той отлично съзнава, че ако се разкрие коя си, татко може

да принуди викария да те изгони. Ето защо веднага след приема ти ще трябва да изчезнеш.

— Да изчезна ли? — плахо повтори Алана.

— Ще се посмеем над принца, който ще се е отказал да се жени за мен, но за разлика от първоначалния план няма да му казваме, че не си с благороднически произход и братовчедка на Шейн. Ще кажем само, че си заминала, но нямаме представа къде.

— Но ако той... настоява и се опитва да... ме намери? — предположи Алана.

— И аз зададох на Ричард същия въпрос — каза Шарлот, — но той отговори, че познава добре принца, който дори и да загуби някоя жена, може да избира сред стотиците други, които желаят да заемат мястото ѝ.

— Да... да, естествено — изрече бързо Алана. Стори ѝ се доста самонадеяно да си помисли, че интересът на принца към нея би могъл да трае повече от тези няколко дни в Чарл.

Но от друга страна ѝ хрумна, че след като изчезне, принцът може отново да започне да преследва Шарлот.

Преди всичко съществуваше вероятността тя да не му се види привлекателна ѝ интересна и усилията им да отидат напразно.

Всичко беше така заплетено. Съществуваха неизразимо много вероятности. Но докато не пристигнеха в Чарл и не се срещнеха с принца, нищо определено не можеше да се каже.

— Да оставим всичко на Ричард — повтаряше Шарлот. — Дори и да се провалим, аз и Шейн ще избягаме.

След кратка пауза тя въздъхна и добави:

— Само да имаме малко пари, но Шейн е без средства и ще бъде трудно да се скрием в някое забутано място в Ирландия, макар и евтино. Ще имаме едва за покрив над главите и за храна.

За Алана нещата се усложняваха с всяка измината минута, но Шарлот бе толкова настоятелна и тя не искаше да я гледа нещастна. Затова охотно се съгласи да направи всичко, което зависеше от нея.

Оставаше ѝ само да се моли и да се надява, че по някакво чудо всичко ще бъде наред.

Виконтът бе измислил извинение за отсъствието ѝ от дома на викария и бе уредил заминаването ѝ.

— Не можем да кажем, че ще ми гостуваш — бе казала Шарлот, следвайки указанията на Ричард, — защото все някой ще го спомене пред мама и тя ще бъде извънредно изненадана, че си сред поканените в замъка Чарл.

— Да, разбира се — съгласи се Алана.

— Ричард смята да кажеш, че някаква твоя роднина, която не те е виждала от години, ще мине през Брилинг и ще те вземе да й погостуваш за няколко дни. Може да споделиш с госпожа Брендън колко ще ти бъде скучно, но че се налага да отидеш.

— Сигурна съм, че тя ще се съгласи — отговори Алана. — Тя е любезна и отзивчива.

— Така си и мислех — каза Шарлот — и тъй като викарият няма да има време да те закара до Брилинг, ще кажем, че си споделила с мен, като съм идвала, и аз съм ти предложила да те вземем с нас, тъй като и без това ще ходим в града.

— Надявам се, че няма да й се стори странно.

— Няма — увери я Шарлот, — ако кажеш, че в противен случай ще трябва да търсиш някой, който да те откара.

— На това не може да се разчита — размишляваше Алана на глас — и госпожа Брендън ще предпочете да тръгна с вас.

— Боя се, че в селото ще узнаят, че Ричард и аз отиваме в замъка Чарл — изрази опасения Шарлот.

— Та те вече знаят! — потвърди Алана. — Почти веднага след като пристигна писмото от леля ви, хората, които работят в двореца, разнесоха новината, че сте поканени в Чарл.

— Ужасявам се, като си помисля, че всичко се знае.

— Всичко — потвърди Алана. — И затова смятам, че не трябва да крием факта, че ще ме закарате до Брилинг. Дори и да ме качите някъде по пътя, все някой ще ни види.

— Ричард винаги е казвал, че ако се налага да излъжем; трябва да измислим най-приемливата лъжа.

— Викарият не би одобрил тази мисъл — усмихна се Алана. — Но същевременно, според мен, лордът е прав.

— Не бива да казваш никому колко ти е провървяло, че ще те откараме до Брилинг — предупреди Шарлот — и колко удобно ще пътуваш.

Когато два дни преди да тръгнат за Чарл Шарлот се отби у викария, госпожа Брендън беше в хола и я видя да излиза от детската стая.

— Чувам, че сте поканена в замъка Чарл, лейди Шарлот — започна тя, като улесни Шарлот да поведе разговор по въпроса.

— Да, вълнуващо, нали? — отвърна Шарлот. — Мисля, че ще е великолепен, тъй като леля ми го описа като ослепителен.

— Чувала съм, че това е един от най-прекрасните замъци в Англия — потвърди госпожа Брендън.

— Ще ви разкажа дали е вярно, като се върна — отговори Шарлот. — Както разбрах, и Алана ще заминава в същия ден.

— Да, ще посети една своя възрастна роднина.

— Не знам как ще се оправяте без нея.

— Ще се оправим — отвърна госпожа Брендън, — но се надявам да не остане дълго.

— Предложих ѝ да я откараме до Брилинг, така че няма да се налага викарият да я води до там — каза Шарлот. — На път за гарата ще минем точно покрай дома ви.

— Много любезно от ваша страна, лейди Шарлот. Всъщност сутринта съпругът ми се чудеше как ще намери време за такова дълго пътуване, след като е толкова зает.

— Алана няма да ни притесни — каза Шарлот, — но трябва да е готова в десет часа.

— Ще се погрижа за това — обеща госпожа Брендън. — И много благодаря за вниманието, лейди Шарлот.

— Радвам се, че можем да помогнем, но, моля ви, не казвайте на мама. Не ѝ се нрави, когато върша нещо по собствена инициатива, и може да ме обвини, че се натрапвам.

От начина, по който Шарлот говореше, съпругата на викария, която не обичаше графинята, разбра защо — за нейна изненада — Шарлот не бе посетила Алана веднага след смъртта на баща ѝ.

Всъщност всички в селото бяха на мнение, че постъпва коравосърдечно, защото знаеха, че в продължение на много години господин Уикъм пътуваше три пъти седмично до голямата къща заради уроците по музика на Шарлот.

Госпожа Брендън си помисли, че лейди Шарлот, която считаше за мила млада дама, иска да компенсира предишното си

пренебрежение.

— Разбирам, лейди Шарлот — успокой я тя. — Нищо няма да кажа. И без това в Брилинг прекалено много се говори.

Взеха Алана с каретата и четиримата отидоха до гарата в Брилинг. Там двете с Шарлот се втурнаха в тоалетната, като Ричард ги предупреди да не се бавят повече от десет минути.

И точно за десет минути Алана Уикъм с евтината си вълнена пелерина ѝ старомодно боне изчезна.

На нейно място се появи изключително елегантната лейди Алана О'Дери, облечена по последна мода, също като приятелката си лейди Шарлот Стор.

Виконтът предвидливо бе отпратил лакея, който се канеше да ги изпраща до влака и да види дали багажът е натоварен.

— Не е необходимо да чакаш, Джеймс — каза надменно той. — Ще пътуваме с частен влак и може да се забавим, а лордът не обича конете да чакат.

— Ще се оправите ли сами? — бе запитал Джеймс.

— Ти намери носач — отвърна виконтът, — а всъщност друго няма. Така че — довиждане, Джеймс.

— Довиждане, милорд, приятен път — отвърна Джеймс.

Щом Шарлот и Алана се появиха, виконтът бързо ги заведе до страничния перон, където чакаше влакът на принца.

Шейн, който се бе погрижил многобройните куфари на Шарлот да бъдат натоварени, бе вече там.

— Нося почти всичко, което притежавам — обърна се тя към Алана, — така че ще имаш богат избор. За щастие имах няколко летни рокли, ушити за предстоящия ми първи бал, но мама ги бе забравила и ми накупи още, след като получи писмото от лейди Одил.

Алана хвърли бърз поглед в огледалото на тоалетната и видя, че изглежда съвсем различна от обикновено.

По време на пътуването във влака ѝ се струваше, че всичко е сън и всеки миг ще се събуди от плача на някое от децата на Брендън.

Тя бе видяла виконта в църквата, където той за пръв път я забеляза. Виждаше го да язди в парка и много пъти, когато минаваше с колата през селото.

— Много любезно от ваша страна да направите това за нас — каза тихо той.

— Боя се само да не ви... изложа — отвърна Алана.

В другия ъгъл на купето Шарлот и Шейн се гледаха в очите и разговаряха тихо и интимно, напълно погълнати един от друг.

Виконтът ги погледна и каза:

— Внимавайте как се държите! Знаете много добре, че слугите имат уши!

— Много, много ще внимаваме — обеща Шарлот.

— Трябва да наглеждате Шарлот — обърна се виконтът към Алана. — Ако леля ми разбере, че е влюбена в приятеля ми Шейн, ще каже на родителите ми и кракът му никога вече няма да стъпи у нас.

— Всичко е толкова заплетено, но много искам лейди Шарлот да бъде щастлива — въздъхна Алана.

— Аз също — отвърна виконтът. — И двамата с вас трябва да се погрижим за това.

После заговори още по-тихо:

— Сигурен съм в едно — принудят ли я да се омъжи за принца, тя ще бъде извънредно нещастна.

— Сигурна съм — съгласи се Алана. — И затова съм тук. Но, моля ви, милорд, трябва да ми казвате точно какво да правя и да ми помагате, за да не допускам твърде много грешки.

— Ще направя всичко, което мога — обеща виконтът, — но по отношение на принца ще трябва да разчиташ на инстинкта си.

Той спря за миг, после продължи:

— Ако не се прехласне по теб, значи не разбира от жени.

— Благодаря, милорд — засмя се Алана. — Чувствам се по-уверена.

— Мисля — каза виконтът след известно време, — че ще трябва да ме наричаш с малкото ми име, а аз ще ти казвам Алана. Щом си братовчедка на Шейн, значи сме се срещали няколко пъти, когато съм му гостувал в Ирландия. И запомни — с Шарлот сте се сприятелили, когато двамата ходихме там преди три години.

— Добре — съгласи се Алана. — Но не е ли малко... фамилиарно?

— Познаваме се от деца — отсече Ричард, — и ти трябва да го запомниш, Шарлот.

— С Алана наистина се познаваме от деца — отговори Шарлот, — така че няма да ми е трудно.

После нямаха възможност да разговарят насаме, тъй като прислугата във влака им предложи първо кафе и напитки, а по-късно обилен и вкусен обяд.

За Алана всяка минута бе вълнуваща.

Само следобеда, когато влакът спря на гарата за замъка Чарл, изведнъж я обви хлад и я задави страх. Почувства, че нито може да говори, нито да се смее както по време на пътуването.

Изпита страхопочитание от посрещането — от червения килим, господин Бротуик и каретата, която беше далеч по-удобна и разкошна от онези, които притежаваше граф Сторингтън.

Щом зърна замъка, на Алана ѝ се прииска да избяга далеч от всички.

Не си бе представяла, че една жилищна постройка може да бъде толкова огромна и величествена. Точно както пишеше в „Илюстрейтид Лондон Нюз“:

„Подходяща резиденция за новия си собственик, в чиито вени тече царска кръв и който живее по-скоро като източен владетел, отколкото като английски благородник.“

Алана и Шарлот мълчаливо изминаха разстоянието от дългата алея с липи до огромния вътрешен двор пред замъка.

Докато лакеят бързаше надолу по стълбата, за да отвори вратата на каретата, виконтът прошепна на Алана: „Успех!“.

Шейн погледна Шарлот и стисна ръката ѝ, докато отваряха вратата на каретата.

И четиримата знаеха, че завесата е вдигната за представлението на пиеса, която може да се превърне в комедия — както се надяваха — или в пълна трагедия.

Виконтът бе поучил всеки точно какво да прави и говори и когато икономът извести за пристигането им във великолепия салон, където лейди Одил и принц Иван седяха сами край камината, Шарлот изтича напред.

— Ето ни, лелю Одил! — извика тя, като целуна с обич леля си. — Пътувахме чудесно и се надявам, че нямаш нищо против, че доведохме и братовчедката на Шейн Алана.

Всъщност лейди Одил вече гледаше въпросително към Алана.

— Тя пристигна неочаквано — обясни Шарлот, — без да сме получили писмото ѝ, в което съобщава, че ще ни гостува, а багажът ѝ се изгубил някъде по време на пътуването в Ирландско море!

Принцът се намеси преди лейди Одил да проговори:

— За приятелките ви, лейди Шарлот, винаги ще се намери място в Чарл! А сега, добре дошли! За мен е удоволствие да ви видя тук.

Дълбокият му глас и искреността, с която говореше, разпръснаха малко опасенията на Алана и тя усещаше, че Шарлот изпитва същото.

— Много любезно от ваша страна да ни поканите, Ваше Височество — отвърна Шарлот. — Отдавна копнея да видя замъка, а той е още по-голям и внушителен, отколкото си го представях.

— Радвам се, че ви харесва — усмихна се принцът.

Той протегна ръка на виконта.

— Как сте, Стор?

После се ръкува с Шейн, който му представи Алана:

— Братовчедка ми, Ваше Височество, лейди Алана О'Дери, която пристигна точно като тръгнахме ѝ се надявам, че разбирате защо не можехме да я оставим.

— Разбира се — каза принцът.

Тя го погледна с големите си черни очи, докато той поемаше ръката ѝ, и видя, че е точно такъв, какъвто очакваше — красив и съвсем различен от всеки друг мъж, когото бе виждала през живота си.

Помисли си, че не само красотата го прави изключителен: от него се излъчваше нещо властно, някаква притегателна сила, непреодолимо, обаяние.

Принцът я наблюдаваше изпитателно по начина, по който се взираше във всички жени, като че ли искаше да проникне дълбоко в сърцата им.

Тя се чудеше какво очаква да открие и дали често остава разочарован.

Лейди Одил целуна Ричард и каза:

— И аз ви приветствам с добре дошли в Чарл на малкия прием, който устройвам в чест на племенницата си.

За Алана нямаше съмнение, че думите „добре дошли“ прозвучаха неискрено, а в погледа на лейди Одил се четеше студенина.

По-късно край камината тя набързо, сякаш бе репетирала, изрече:

— Негово Височество и аз сме предвидили прекрасна програма за теб, Шарлот. В двореца няма други гости, но ще има забави по обяд и на вечеря всеки ден, танци всяка вечер. Довели сме музиканти от Лондон, а също така ще организираме и многобройни конни състезания за развлечение на Ричард и на Шейн.

— Звучи вълнуващо! — възкликна Шарлот.

— Сигурна съм, че ще ви хареса, а аз действително претърсих околността по заръка на Негово Височество, за да открия ваши връстници. Убедена съм, че няма да ви се иска старомодни старици като мен да развалят забавленията ви!

Както и очакваше лейди Одил, Шарлот запротестира енергично щом чу това определение:

— Ти никога няма да бъдеш „старомодна старица“, лельо Одил! Ричард ни разказа, че твоите фотографии се търсят много повече от тези на останалите красавици, включително и на госпожа Лангтри!

— Наистина ли? — попита лейди Одил. — Кой ви каза?

— Попитах в три магазина — отвърна Ричард — и там ми казаха, че щом изложат фотографиите ти на витрината, те веднага се разпродават.

— Приятно е да го чуя — усмихна се лейди Одил. — А сега, сигурна съм, че Шарлот и приятелката ѝ лейди Алана биха искали да видят спалните си. Предлагам да си починете преди вечеря, защото смятам да танцувате до ранни зори.

— Довечера ще танцуваме ли? — запитва Шарлот.

— Но да! — отговори леля ѝ. — За вечеря ще има петдесет гости, а и музикантите пристигнаха рано следобед.

— Колко вълнуващо! — плесна с ръце Шарлот.

Но тя гледаше Шейн и Алана разбра ентусиазма ѝ, защото щяха да танцуват заедно.

— Сигурен съм, че и вие обичате да танцувате — обърна се принцът към Алана.

— Да — отвърна тя, — но в Ирландия нямаме възможност да разучаваме някои от новите стъпки и се боя, че ще разочаровам партньорите си.

— Убеден съм, че няма да ги разочаровате.

Лейди Одил се обърна троснато към Алана:

— Елате, лейди Алана. Трябва да ви намерим място за спане, както и нощница, след като багажът ви се е изгубил по време на пътуването.

— Тя може да носи моите дрехи, лельо Одил — каза Шарлот. — За щастие имаме еднакъв ръст, само дето Алана е по-слаба от мен.

Леля й не си направи труда да отговори. Тя вече отиваше към вратата.

— Не се тревожете, че не знаете новите стъпки — продължаваше принцът разговора с Алана. — Уверен съм, че ще има много кандидати да ви научат.

— Дано Ваше Височество се окаже прав.

Стори й се, че принцът се канеше да добави нещо, но видя, че лейди Одил заедно с Шарлот чака и се цупи.

Тя забърза към тях.

Малко по-късно, насаме с племенницата си, лейди Одил напълно разкри чувствата си:

— Слушай, Шарлот — каза тя, — не съм особено доволна, че доведе, още едно момиче със себе си.

— Но това едва ли има значение, лельо Одил — отвърна Шарлот. — В замъка има място за цяла армия!

— Въпросът не е в това — настоя лейди Одил. — Искам принцът да съсредоточи вниманието си върху теб, както и ти върху него.

— Но как би го направил, след като ти си тук, лельо Одил? — запита преднамерено наивно Шарлот. — В края на краищата ти си толкова красива, че той дори няма да погледне друга.

— Посочих много ясно на майка ти — отговори лейди Одил, — че принцът желае да се ожени повторно и знам, че ти, мило дете, ще му подхождаш отлично.

Спря да говори за миг, а после добави:

— Щом се стигне до брак, мъжете не искат прекалено красиви жени, които да привличат вниманието на другите.

Шарлот мълчеше и след малко лейди Одил продължи:

— Искам да му покажеш, мила, че го намираш за красив и очарователен, какъвто всъщност е. Слушай какво казва и одобрявай всичко тук, в Чарл. Момичетата обикновено говорят малко, а това е грешка.

— Ще се опитам да правя така както ми казваш, леля Одил — отвърна Шарлот, както Ричард ѝ беше наредил.

— Убедена съм, че в края на това кратко гостуване ще имаме чудесни, чудесни новини за мама и татко и ти ще бъдеш една привлекателна булка.

И без да добави нищо повече, лейди Одил прекоси стаята и излезе.

Щеше да се смае, ако бе видяла, че веднага щом затвори вратата след себе си, нейната мила и послушна малка племенница се изплези.

След няколко минути Шарлот отиде в стаята на Алана, която се намираше на другата страна на коридора.

— Леля Одил е разярена, че сме те довели — каза тя. — Знаех си, че ще бъде!

— Тя е много красива — със страхопочитание изрече Алана. — Не съм изненадана, че принцът е влюбен в нея.

— Може да е влюбен и във Венера Милоска, изобщо не ме интересува — заяви Шарлот. — Само да не е влюбен в мен.

Алана не отговори, а след минута Шарлот каза с променен тон:

— Страх ме е, Алана! Леля Одил е уредила всичко. Току-що ми каза, че като се върнем, ще има... „чудесни, чудесни новини за мама и татко“.

— И мен ме е страх — призна Алана. — Мисля, че си губиш времето тук. Как можеш да допуснеш дори за миг, че той ще ме погледне дори, след като лейди Одил е толкова красива?

— Според Ричард ти си много по-красива от нея.

— Защото му е леля, а човек гледа на роднините си по различен начин, отколкото на другите.

— О, Алана, ако не успееш, ще трябва да се омъжи за него! — кършеше ръце Шарлот. — Трябва да се опиташ да привлечеш вниманието му.

— Ще се опитам, защото обещах — каза Алана, — но той не е като обикновените англичани. Различен е и това прави нещата още по-трудни.

Докато говореше, си мислеше, че ако принцът беше като виконта, задачата ѝ щеше да бъде много по-лесна.

От начина, по който я гледаше и разговаряше с нея, тя разбра, че Ричард я намира за привлекателна, но принцът не беше англичанин.

Въпреки неговата сърдечност и любезност той излъчваше твърдост, дори циничност, но вероятно така се държаха мъжете, които бяха вкусили от всички удоволствия на живота и нищо не можеше да ги изненада.

След дълги обсъждания с Шарлот относно избора на рокля за вечерта, Алана остана сама и се замисли за принца.

Той напълно оправда очакванията ѝ, и все пак имаше още нещо.

Преди всичко, тя не очакваше, че той ще е толкова жизнен и енергичен, и бе сигурна, че трудно ще го заблуди.

„Трябва много да внимавам какво говоря и какво правя“ — отпрати си предупреждение тя сама.

Макар да се представяше за ирландка и следователно, не толкова изтънчена, принцът може би беше достатъчно проникателен, за да разбере, че не е тази, за която иска да мине.

Но когато се облече за вечеря с помощта на опитната прислужница, тя си помисли, че дори собственият ѝ баща трудно би я познал.

Роклята, избрана от гардероба на Шарлот, беше по-семпла от останалите.

Модата изискваше многобройни дантелени гарнитури, цветя, дипли, волани и фльонги от сатенени панделки.

Но роклята, която Алана най-много хареса, беше бялата, ушита за първия бал на Шарлот. В набора отпред имаше нещо гръцко, а като вървеше, турнюрът се диплеше зад нея подобно на морски вълни.

Корсажът разкриваше деколтето ѝ, а прислужницата така я бе стегнала в кръста, че той изглеждаше нереално тънък.

Бялата ѝ кожа прозираше под тюла, който обвиваше раменете ѝ.

Като се погледна в огледалото, пребледняла от страх, ѝ се стори, че прилича на призрак.

На вратата се почука. Прислужницата отвори и се върна с голям поднос, върху който бяха наредени най-различни цветя.

Имаше няколко вида орхидеи, гардении и карамфили — явно за Ричард и Шейн.

Алана ги съзерцаваше прехласната.

— Колко са много! — възкликна тя. — Мислех си, че в замъка има само шестима гости.

— Градинарите желаят да ви предоставят избор милейди — усмихна се прислужницата. — Нямаха представа как ще бъдете облечена и затова набраха различни видове орхидеи с надеждата, че ще харесате някоя от тях.

— Сигурно щяха да се затруднят, ако имах някое по-специално желание — засмя се Алана.

Замисли се за миг, после взе няколко малки орхидеи, но за разлика от традиционните бели, зелени или тъмночервени, те бяха почти кървавочервени.

Стори ѝ се, че прислужницата остана леко изненадана от избора ѝ, но тя бе достатъчно добре обучена, за да си позволи да каже нещо. Само върна подноса на лакея, който чакаше пред вратата.

— Имам идея — каза Алана. — Би ли попитала лейди Шарлот дали има панделка със същия цвят, или тъмночервена или бяла.

Прислужницата отново изглеждаше изненадана, но покорно прекоси коридора, а Алана зачака. Върна се с две панделки.

— Отначало лейди Шарлот помисли, че има само бяла, милейди — каза тя, — но после си спомни, че една от роклите ѝ е украсена с виолетки и малки фльонги, пришити към тях. И аз ги разших.

Алана взе тъмночервената панделка и сръчно прикрепи една от орхидеите към нея.

— А сега — обърна се тя към прислужницата, — ще ми я завържеш ли за врата?

Имаше дълга шия и баща ѝ често казваше: „Като лебед си, мила моя, и както казвах на майка ти, за да бъде една жена съвършено красива, трябва вратът, краката и пръстите ѝ да са дълги и тънки“.

Алана обясни на прислужницата как да подреди останалите орхидеи в косите ѝ, като съзнаваше, че не само разнообразява белотата на роклята, но ѝ придава почти ориенталски облик.

Когато отиде при Шарлот да ѝ съобщи, че е готова, видя, че тя е облякла рокля, украсена е множество тюлени воали прихванати с розови пъпки.

Отиваше ѝ и беше точно такава, каквато едно английско момиче с бяла кожа, розови бузи и сини очи би избрало за първия си бал.

— Изглеждаш невероятно красива! — възкликна Алана.

— А ти си прекрасна! — каза Шарлот, след като я огледа. — Съвсем, съвсем различна от момичето, което познавам. Ако бяхме в

Лондон, щеше да предизвикаш сензация!

— Но сме в Чарл — отвърна Алана. Невъзможно бе да разговарят по-открито пред прислужницата и докато слизаха и двете се чудеха какво ще си помисли принцът, като ги види.

Някои от гостите бяха започнали да пристигат и се бяха събрали в големия салон.

Имаше няколко здрави селски момичета и млади мъже, които биха се чувствали по-удобно на кон, отколкото в бална зала.

Посрещаше ги принцът, но лейди Одил им показваше коя всъщност е домакинята.

Щом Шарлот се появи, тя възкликна:

— Скъпо дете! Чудех се какво става с теб! Балът е в твоя чест и трябваше да си тук преди останалите гости.

Като напълно пренебрегна Алана, тя разведе Шарлот из залата, представи я на гостите, спря да се поздрави с новодошлите и ги запозна с племенницата си.

Алана се отдалечи в един ъгъл и взе предложената и чаша шампанско от лакей, който носеше напудрена перука и лъскава ливрея, окичена със златист ширит.

Неочаквано до нея застана принцът.

— Изненадан съм от избора ви на орхидеи, лейди Алана — каза той.

— Тези ми харесаха най-много от богатия избор, който предложихте.

— Никога не съм виждал друга жена да избира точно тези — каза принцът — и съм поласкан, че го направихте поради простата причина, че аз ги донесох в Англия след последното си пътуване из Изтока.

— Имат ориенталски вид — потвърди Алана — и това ги прави толкова привлекателни.

— Интересува ли ви Изтокът?

— За разлика от вас не съм имала привилегията да пътувам там, но имам чувството, че има много да научим, ако желаем да слушаме.

— Какво искате да научите? — изненада се принцът.

— Как да го изразя с думи, Ваше Височество? — повдигна рамене Алана. — Може би тайната на Вселената, скритото познание,

отказано на простосмъртните. Някои от нас го чувстват, но Изтокът винаги го е знаел.

Принцът я гледаше смаяно в очите и изглеждаше изненадан от онова, което чуваше.

Но преди да успее да каже нещо, лейди Одил извика троснато:
— Ваше Височество!

Той се огледа и видя четирима новодошли, които трябваше да посрещне.

Щом седнаха да вечерят, Алана забеляза, че Шарлот бе настанена от дясната страна на принца, а лейди Одил като домакиня седеше срещу него, докато на нея, въпреки предполагаемото ѝ обществено положение, ѝ бе отредено място далеч от принца.

Помисли си, че ако действително беше братовчедка на Шейн, такова отношение би я обидило.

Но с лека усмивка си каза, че не ѝ е работа да критикува и че явно лейди Одил я ненавижда като вероятна съперница, а всъщност това е комплимент за нея.

Вечерята беше вълшебна.

Масата беше украсена с позлатени свещници и други великолепни скъпоценни неща, а първото блюдо бе сервирано в позлатени чинии — нещо, за което бе чела само в книгите.

По време на вечерята иззад параван със старинна резба се разнасяше нежна музика.

На Алана ѝ се искаше да слуша, но господата до нея бяха любители на спорта и разговаряха и се смееха на висок глас.

Тя се опита да се съсредоточи върху разговора, но бе невъзможно от време на време да не хвърля скришно погледи към принца, който седеше на стол с висока облегалка, подобен на трон.

Чудеше се дали се забавлява.

Видя, че Шарлот нарочно съсредоточава вниманието си върху господина от дясната ѝ страна и не полага усилия да разговаря с домакина.

Един-два пъти улови погледа на виконта, който седеше срещу нея, и ѝ се престори, че той е доволен от начина, по който нещата се развиват, но не беше сигурна.

Лейди Одил беше нащрек и Алана имаше чувството, че ще се бори като тигрица, ако някой се опитва да осуети плановете ѝ,

свързани с племенницата ѝ.

След вечеря, когато дамите се оттеглиха, лейди Одил се обърна към Алана с неприкрита острата:

— Би трябвало да ви е ясно, че като за първи бал изборът на орхидеи, особено тази на врата, е свършено неудачен.

— Съжалявам — изрече смирено Алана, — но бяха толкова красиви, че не можах да устоя.

— Съветвам ви следващия път да се придържате към белия цвят — нанесе съкрушителния си удар лейди Одил.

Тя се отдалечи, като остави у Алана недвусмисленото чувство, че външният ѝ вид я бе разгневил.

Настъпи оживление, когато господата се преместиха не в голямата бална зала, а в един друг приятен салон без мебели, осветен от огромен полилей със стотици свещи.

Струнният оркестър засвири и веднага щом долови нежните, ритмични звуци на валса, Алана закопня да потанцува. Виконтът я поведе към дансинга, а тя запита:

— Как бих могла да се отблагодаря за това незабравимо преживяване?

— Изглеждаш много по-красива, отколкото очаквах — отвърна той и тя почувства, че наистина го мислеше.

— Лейди Одил вече ме укори, че съм избрала орхидея с този цвят.

— Тя видя, че разговаряш с принца преди вечерята — отбеляза виконтът. — Какво ти каза?

В гласа му се долови нотка на ревност, но Алана каза истината:

— Разговаряхме за орхидеите. Очевидно той се интересува от тях.

— Интересува се от всичко, защото може да си го позволи.

Алана танцува с Шейн и с още двама от гостите и видя, че принцът танцува с Шарлот.

А преди последния танц чу гласа му до себе си:

— Ще ми окажете ли удоволствието да танцувам с вас, лейди Алана?

— Благодаря — обърна се тя почти нетърпеливо. — В тази чудесна зала краката ми сякаш имат криле.

— Стига да не отлетите — отвърна той. — Радвам се, че изпитвате такова хубаво усещане.

Алана се засмя.

— Защо се смеете? — попита принцът.

— Защото говорите като в роман или в пиеса и откакто съм тук, имам чувството, че нищо не е реално, а съм попаднала в приказка.

— Уверявам ви, че всичко е реално.

— Само за вас.

— Защо?

— Нима не съзнавате, че сте част от приказката — „Хиляда и една нощ“, да речем — погледна го закачливо Алана. — Когато чух за вас, си помислих, че само някой с много буйно въображение може да ви измисли.

— Ще се срещнете с хора, които ме познават добре и знаят, че не само съм реален, но и много човечен — усмихна се принцът.

— Чувала съм, че всички храним илюзии относно самите себе си — каза предизвикателно Алана, — и съм убедена, Ваше Височество, че можем да разговаряме за личните ви претенции цяла нощ и пак да не постигнем съгласие.

— Какво сте чували за мен? — заинтересува се принцът. — И от кого?

— Дори жабите в ирландските блатата крякат вашето име, а птиците, прелитащи над Ирландско море, носят клюки вместо зрънца в човките си.

— Учудвате ме — отбеляза принцът.

— Това пак е илюзия. Сигурно знаете, че говорят за вас, където и да отидете. Защо не признаете факта и да му се... насладите?

Принцът се засмя, а после каза:

— А какво мислите вие за онова, което чувате? Или по-скоро — какво мислите сега, след като ме видяхте?

— Какво очаквате да чуете? — попита Алана. — Че съм зашеметена и нямам думи?

— Подигравате ми се — каза принцът. — Това е нещо, с което не съм свикнал.

— Не, разбира се — отрече Алана. — Чувала съм, че всички ви обожават и се прекланят пред вас, но никога ли не сте си задавали

въпроса дали вие самият или вашето обществено положение поражда такова благоговение?

— Ставате нагла — каза рязко принцът и я завъртя толкова бързо, че тя замълча, когато започнаха да танцуват по-бавно, тя каза:

— Съжалявам... бях груба. Трябва... да ми простите.

— Не точно груба — отвърна принцът, — но може би прекалено откровена, с което не съм свикнал.

По начина, по който Алана сви устни, той отгатна, че тя размишлява.

— Не мога да повярвам, че всички, които познавам, са подлизурковци, както намекувате — ядосано изрече той.

— Ако съм била неучтива и съм разбила илюзиите ви — отвърна тя, — моля да ме извините. Отдайте го на факта, че не съм свикнала да бъда в такава високопоставена компания и не знам как да се държа.

— Мислех, че момичетата на вашата възраст са мили и учтиви — каза принцът — и гледат на света през розови очила.

— Така е — съгласи се Алана, — но понякога светът е толкова ослепителен, че се налага да махнат очилата.

— Отново изпитвам неприятното чувство, лейди Алана, че ми се подигравате.

— Извинявам се — въздъхна Алана. — Така ми се искаше първият ви танц с мен да ви достави удоволствие. Може би никога не ще ме поканите отново.

— Непременно ще ви поканя, защото желая да продължим разговора си — настоя принцът, — но признавам, че съм малко озадачен. Вие изобщо не сте такава, каквато очаквах.

— Тази вечер тук има много момичета, които ще говорят и ще се държат както очаквате, Ваше Височество — махна с ръка Алана.

— И без да ви казвам знаете — бързо изрече принцът, — че ще ми се видят изключително досадни.

— Тогава не се оплаквайте, че съм ви шокирала.

— Не съм шокиран, а по-точно любопитен. На колко години сте?

— На същата възраст като Шарлот.

— Невероятно!

— Добре тогава — стара съм, но съм открила тайната на вечната младост, която хората търсят откакто свят светува.

— Поне умът ви е на сто години!

— На толкова малко? Тогава ще ми трябват поне още един милион живота, за да се изравня с вас, Ваше Височество.

— За прераждане ли говорите? — присви очи принцът.

— Мислех, че и вие намекувате за това, само че по оскърбителен начин.

Той я погледна и тя си помисли, че приличат на дуелисти, които взаимно се преценяват, преди да вдигнат саби.

Изведнъж се появи лейди Одил и заговори на принца с явно раздражение:

— Ваше Височество, не е необходимо да стоите в центъра на балната зала, ако искате да разговаряте с лейди Алана. Милата малка Шарлот копнее да танцува отново с вас, както току-що сподели с мен.

Принцът се обърна към Алана, но виконтът, който сякаш знаеше какво става, вече беше до нея.

— Обеща ми следващия танц, Алана.

— Да, разбира се — отвърна Алана и се усмихна на принца. — Ваше Височество, благодаря за най-хубавия танц в живота ми.

Стори й се, че лейди Одил изсумтя, но тя хвана Ричард под ръка и се отдалечи.

Щом излязоха от балната зала, той каза:

— Какво стана? Видях, че нещо става.

— Държах се точно както ми каза — отговори Алана — и мисля, че принцът остана изненадан, че се осмелявам да му говоря по този начин.

— За каква разговаряхте? — полюбопитства Ричард.

— За него и за прераждането.

— Господи! Не се учудвам, че е останал изненадан.

Алана въздъхна. Мислеше си, че всичко, което бе казала на принца, вече й беше известно, защото с баща си много пъти бяха обсъждали Истока.

Често бяха спорили по въпроса за прераждането, чиято тайна се съхраняваше от жреци, изповядващи загадъчни, потънали в забрава религии и за онова, което господин Уикъм наричаше „тайнствения език на древните мъдреци“.

Естествено, че принцът ще бъде изненадан, че едно момиче от затъntenите краища на Ирландия на осемнайсет години, което за пръв

път се появява в обществото, знае за тези неща и може да води словесен двубой, с него.

Тя беше прочела всички книги за Изтока, които ѝ бяха попадали, но нямаше намерение да споделя с никого причината за подчертания си интерес.

Лейди Одил се погрижи принцът да не кани повече Алана на танц.

След полунощ Алана видя, че Шарлот и Шейн ги няма в залата и угрижена се огледа за виконта, за да го предупреди, че са постъпили недискретно.

Неочаквано принцът се появи до нея.

— Изглеждате разтревожена — отбеляза той. — Какво ви безпокои?

— Как бих могла да се тревожа, когато всичко е прекрасно и се забавлявах повече, отколкото мога да опиша, Ваше Височество?

— Обяснението звучи приемливо — каза той, — но преди малко, когато се оглеждахте, в очите ви се четеше тревога.

Алана не отговори и той продължи:

— Имате най-необикновените очи, които съм виждал? Изразителни... и същевременно... не толкова.

— Словесно противоречие — безгрижно прецени Алана.

— Да кажа ли тогава, че у тях има нещо загадъчно? Красноречиво изразяват онова, което е на повърхността, а в същото време крият тайни, до които не мога да проникна.

— А бихте ли желали? — запита тя. — Изключително съм поласкана от интереса на Ваше Височество към мен.

— Ако ми говорите така, ще ви напляскам — отвърна той. — Точно сега разговаряме сериозно и съм увлечен от темата. Започвате да се държите повърхностно, а това не ви е присъщо.

— Имам чувството, че когато сте организирали този бал, не сте били сериозен — отговори Алана. — И затова подобно на хамелеон се опитвам да се приспособя към средата, в която се намирам.

— В такъв случай позволете да ви представя една друга среда — предложи принцът. — Искам да видя реакцията ви.

Той сложи ръка върху голото ѝ рамо, за да я насочи в желаната посока, и Алана изпита непознато усещане.

Не можеше да го обясни, а и не желаше. Само знаеше, че иска да отиде с него и не изпитваше никакви угризения, защото всичко бе предвидено в плана на Ричард.

Той я поведе по дълъг коридор. В дъното имаше една врата, която той отвори.

Стаята беше осветена, но не от газени лампи, каквито имаше из целия замък, а от десетки дълги свещи, поставени в изящни позлатени свещници с орнаменти, и тя изпита чувството, че се намира в катедрала.

Свещите осветяваха покритите със златиста коприна стени, на които бяха окачени икони.

Още от пръв поглед Алана разбра, че са много стари и красиви. Имаше буквално стотици икони от пода до тавана. Някои бяха антични, с избледнели цветове, а други — украсени със скъпоценни камъни, които проблясваха на светлината на свещите.

Имаше няколко от емайл върху чисто злато и макар да не бяха разноцветни, вероятно бяха най-ценните.

Тя ги съзерцаваше и като че ли иконите ѝ говореха. Излъчваха някакво, сияние или по-скоро трептене, запазено през вековете. Религиозните хора, моещи се пред тях, бяха излели вярата си и те се бяха превърнали в съдове, чрез които божествената сила достигаше до нуждаещите се от нея.

Тя почувства и изпита силата и мощта им и забрави за всичко останало, дори за принца, който стоеше до нея.

За миг усети, че я обзема силна вълна от истинска вяра в Бога.

Именно нея се опитваше да намери в молитвите си и знаеше, че съществува — неотразимото привличане на Божественото.

Прииска ѝ се да коленичи, но гласът на принца разруши магията:
— Кажете ми какво изпитвате.

С усилие тя извърна очи от иконите и го погледна. На светлината на свещите той ѝ се стори по-висок и по-обаятелен. А после, сякаш той я принуждаваше да говори, каза:

— Знаете, че... няма думи. И вие... изпитвате същото. Затова ме доведохте тук.

— Искам да ми кажете.

Алана погледна отново иконите и отговори едва чуто:

— Как бих могла да опиша разкриването на красотата пред ума?
Как бих могла да опиша трепетите на душата?

Замълча за миг, после продължи да говори бавно, почти шепнешком.

— Господ говори... тук и аз зная, че вие... също чувате гласа му.

Обърна се с лице към принца и попита:

— Как е възможно... и двамата да изпитваме... едно и също?

— Това е нещо, за което нямам отговор.

Алана отново погледна иконите.

— Винаги... съм се стремяла към... това и сега, когато го намерих, знам, че няма хоризонт... само безкрайност.

Принцът мълчаливо я хвана за ръката и я изведе от стаята, като затвори тихо вратата след себе си.

— Не разбирам защо и двамата сме като омагьосани — каза той в коридора. — Не желая да говоря за това тази вечер.

Той забърза по обратния път и след няколко секунди те чуха глъчката от гласове и звуците на игрива полка.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Докато Шарлот и Алана се качваха да си починат след чая, както бе наредила лейди Одил, Шарлот каза:

— Ела в стаята ми. Искам да поговорим.

Щом влязоха и затвориха вратата, тя каза:

— Алана, страх ме е! Леля Одил не позволи на принца да се откъсне от мен през целия ден и чувствам, че всеки момент той може да поиска ръката ми... и съм... изгубена!

Алана седна и си помисли, че Шарлот не преувеличава, като казва, че лейди Одил почти насила ги събира заедно с принца.

Очите на лейди Одил блестяха гневно, когато тя и принцът се върнаха в балната зала и макар че принцът веднага започна да танцува с друга, Алана разбра, че лейди Одил има подозрения и нищо не е в състояние да я разубеди.

Тя дълго лежа будна в тъмната си стая предишната нощ и си мислеше за онова, което се бе случило, макар да беше трудно да го разбере.

Вълнуваше я не само странныят начин, по който тя самата реагира на иконите, но и еднаквото усещане, което те предизвикаха у нея и у собственика си.

Нямаше представа как и защо го изпита, но думите сами излязоха от устата ѝ, когато отговаряше на въпросите на принца.

Не ѝ бе останало време да помисли — той като че ли я принуди да каже истината.

Самият факт, че има такава тайна стая в замъка бе поразителен.

Някак не отговаряше на представата ѝ за принца като богаташ, жаден за удоволствия или умен, интелигентен космополит, от когото се възхищават политици и държавници.

Клюките и статиите във вестниците за него не споменаваха нищо за духовния му живот и за това, че бе религиозен.

„Не разбирам“ — мислеше си Алана.

А после ѝ хрумна, че сигурно стотици жени са го казвали, но той винаги е оставал загадъчен като сфинкс.

Още по-странно беше, че я бе отбягвал през целия ден.

Преживяването в стаята с иконите не ги бе сближило, а явно ги бе отдалечило.

Тя усети промяната още на другата сутрин, когато отново всички се събраха. Лейди Одил вече бе запланувала какво да правят през деня.

— Мисля — разпореди се тя, — че всички бихте искали да посетите тази сутрин очарователния стар манастир, който се намира в края на владенията на Негово Височество.

Като каза това, тя хвърли бърз поглед през прозореца и добави:

— Денят е прекрасен и ти, скъпа Шарлот, сигурно ще искаш да поядиш с Негово Височество.

Принцът влезе, докато лейди Одил говореше, погледна я, а тя му се усмихна интимно и добави:

— Ще се уверите колко добре язди Шарлот, Ваше Височество, а знам, че и тя желае да види най-добрия ездач в Европа, яхнал прочутия си черен жребец.

— Ти, Шейн — обърна се към него тя, — ще повозиш братовчедка си в най-новата бърза карета на Негово Височество, а аз ще помоля Ричард да ме придружава.

Всичко беше много хитро скроено, така че Шарлот и принцът да бъдат сами.

След половин час, когато потеглиха из владенията, Алана си помисли, че Шарлот изглежда толкова привлекателна в добре скроения си костюм за езда, че нито един мъж не може да не ѝ се възхити.

Шейн сигурно си бе помислил същото, защото веднага, след като потеглиха, а Шарлот и принцът отминаха в галоп към парка, каза с горчивина:

— Какъв ли шанс имам срещу такъв мъж?

— Нима се съмняваш в това, че Шарлот те обича? — погледна го изненадана Алана.

— Тя е още много млада — отвърна Шейн. — Погледни само какво би ѝ дал той! Снощи си мислех, че колкото по-скоро се върна в Ирландия, толкова по-добре ще бъде за всички ни.

— Не вярвам, че наистина го мислиш.

— Господи, и аз не знам какво да мисля — извика Шейн.

— Познавам отдавна Шарлот — каза тихо Алана, — и съм сигурна, че те обича от все сърце и винаги те е обичала. Ти си част от живота ѝ и ако те загуби, все едно ще загуби ръка или крак. Освен това единствената ѝ надежда за истинско щастие, ще рухне.

— Наистина ли?

Той поуспокои конете, тъй като Ричард и лейди Одил вече се бяха изгубили от погледа им и нямаше нужда да бързат. Двамата с Шейн започнаха да обсъждат един важен въпрос.

— Мисля — каза Алана, — че ти и Шарлот не разбирате добре в какво се състои проблемът.

— В какъв смисъл?

— В смисъл че — отвърна Алана, — дори ако принцът, не поиска ръката ѝ, може някой друг да го направи — родителите ѝ ще се погрижат за това!

Шейн се обърна и я погледна и тя разбра по очите му колко е нещастен.

— Какво предлагаш? — попита той.

— Мисля, че трябва смело да вземете някакво решение сами — отговори Алана. — Това, което се опитваме да направим сега, може и да стане, но ти ще продължаваш да се измъчваш, когато Шарлот започне да посещава баловете в Лондон, както бе предвидено преди лейди Одил да изнамери принца.

— Но какво мога да ѝ предложа аз? — попита Шейн. — Дори и да се оженим, в което много се съмнявам.

— Не искам да предлагам нищо — каза тихо Алана. — Само искам да кажа, че трябва да вярвате в себе си. Татко все ми повтаряше, че ако наистина силно желаем нещо, то непременно ще стане и че важно е не какво правим, а какво мислим.

Докато говореше, си спомни иконите от предишната вечер и чувствата, които породиха у нея, и меко добави:

— Може би е трудно за разбиране, но съществува сила, която ни помага, когато сме отчаяни.

Шейн отново я погледна учудено и каза:

— Знам за какво говориш и мисля, че си права. Паднах духом и изгубих вяра в себе си и в Шарлот.

— След като сте решили какво искате един от друг и в какво се състои истинското щастие за вас, то си струва да преодолеете

препятствията и трудностите по пътя си — усмихна се Алана.

— Права си! Разбира се, че си права! — възкликна Шейн.

Очите му заблестяха и той изправи рамене, а после, сякаш за да подкрепи чувствата си с действия, той подкара бързо конете и се изравни с Ричард и лейди Одил.

Древният манастир беше почти целият в развалини и макар да имаше, някои интересни старинни неща, Алана разбра, че посещението им там служи единствено като извинение принцът и Шарлот да појздят заедно; докато останалите обикалят по пътищата.

Когато се върнаха в замъка за обяд, там бяха пристигнали още гости на коне, за да прекарат следобеда като изпробват новия хиподром, който принцът бе направил в имението си и чиито препятствия като че ли само той можеше да преодолява без усилия и по великолепен начин.

— Надявам се, че си изразила възхищението си от начина, по който Негово Височество язди и се справя с конете — сопна се лейди Одил на Шарлот.

— Да, разбира се, лельо Одил — отвърна покорно Шарлот.

— Запомни — всички мъже, независимо колко са велики, обичат да ги ласкаят — наблегна лейди Одил. — Иди и му кажи, че преодоля безупречно последното препятствие.

Шарлот послушно се отправи към хиподрума, където яздеше принцът.

Само че преди да стигне до него, видя Шейн й брат си и остана при тях, докато принцът слезе от коня и се зае да разглежда някои от другите коне, които искаше да язди.

Алана видя, че лейди Одил сви устни и разбра, че е ядосана.

Сякаш за да излее гнева си върху някого, тя се обърна към нея с леден тон:

— Надявам се, лейди Алана, че след като познавате племенницата ми от много години, ще направите всичко възможно, за да допринесете за нейното щастие, вместо да се опитвате да го разрушите.

Алана знаеше какво има предвид, но се престори на учудена и само каза тихо:

— Уверявам ви, лейди Одил, че единственото, което желая, е щастието на Шарлот.

— Ако казвате истината — отсече студено лейди Одил, — то се надявам, че няма да се опитвате повече да запазвате вниманието на Негово Височество само за себе си, както сторихте снощи. За ваше добро съм длъжна да ви кажа, че се държите изключително лекомислено, както не подобава на момиче на вашите години.

Тя не изчака отговора на Алана и се отдалечи — поразително красива, въпреки гнева в сините си очи.

Посетителите, дошли да видят хиподрума, си бяха тръгнали, когато те се върнаха в замъка и лейди Одил се възползва от възможността да си почине, като нареди на Шарлот и Алана да сторят същото.

Принцът го нямаше и Алана имаше чувството, че по време на обяда, както и през целия ден, той умишлено я отбягва и не ѝ говори.

— Трябва да се опиташ да отвлечеш вниманието на принца от мен, Алана — каза Шарлот. — Не се осмелявам да остана насаме с него.

— Няма да е лесно.

— Защо? Той прояви явен интерес към теб снощи.

— Мисля, че той съжалява за снощи.

— Съжалява? — зачуди се Шарлот. — Какво искаш да кажеш? Какво направи той?

Алана не можеше да каже на никого, дори на Шарлот, че принцът я бе завел в стаята с иконите, затова каза:

— Говорихме за много сериозни неща и аз почувствах, всъщност разбрах, че за миг той прояви интерес към онова, което казвам. Но сега мисля, че той ще се придържа към първоначалното си намерение да се ожени за теб.

— Не, невъзможно! — нададе ужасен вик Шарлот. — О, Алана, това не трябва да стане!

— Няма да стане — успокои я Алана. — Само ти казвам какво мисли той.

— Каквото и да се... случи — отчаяна каза Шарлот, — не трябва да оставам... сама с него.

— Добре — съгласи се Алана, — но не знам точно как ще стане.

— Ако ми предложи брак, предполагам, че мога да откажа?

Шарлот явно бе много развълнувана и ходеше напред-назад из стаята, сякаш не можеше да стои на едно място.

— Искам да говоря с Шейн — реши тя. — Искам да му кажа какво чувствам.

— Шейн знае, защото изпитва същите чувства — отвърна Алана. — Но трябва да внимаваш, Шарлот! Ако леля ти разбере за чувствата ти към Шейн, сигурна съм, че ще вдигне голям шум пред родителите ти. Те няма да му позволят да остане повече и едва ли ще го видиш някога.

— Ти обеща да ме спасиш... Трябва да... ме спасиш — настоя Шарлот.

— Ще се опитам, наистина ще се опитам — обеща Алана.

— Ела да си избереш рокля — предложи Шарлот — и бъди толкова красива, че принцът да не може да устои.

Те отидоха в гардеробното помещение, където бяха наредени дрехите на Шарлот.

— Тук все ще се намери нещо, с което ще изглеждаш неотразима и различна от другите — каза тя, като отвори един от гардеробите.

Алана не отговори нищо — знаеше, че ще бъде трудно.

Балът щеше да бъде още по-многолюден от предишната нощ, а за следващата вечер лейди Одил бе организирала голямо празненство в огромната бална зала.

Лейди Одил бе твърдо решила да държи Алана на заден план и тя сигурно щеше да остане незабелязана, особено ако принцът, все още бе в същото настроение и продължаваше да я отбягва.

Колкото повече мислеше за странното му поведение, толкова повече нарастваше вътрешното ѝ убеждение, че той съжалява за импулсивната си постъпка да я заведе в стаята с иконите.

Съпротивляваше се срещу установената хармония между двамата и не можеше да я обясни.

Предишната нощ бяха изпитали еднакво чувство и иконите означаваха едно и също за двамата.

Това сигурно би било непонятно за лейди Одил ѝ за повечето хора.

Но принцът не беше обикновен човек, а съдейки по минали преживявания, тя знаеше, че също не е обикновена.

„Той се отвърна от мен — мислеше си Алана. — Не иска... да проникне... по-дълбоко в душата ми.“

Спомни си как бе казал, че в очите и има скрити тайни, но въпреки това явно бе решил да се ожени за по-обикновено момиче каквато бе Шарлот.

Въздъхна.

Как би могла да се противопостави на несломимото самообладание на принца или на силата, която той бе в състояние да използва за добро или за лошо?

„Тук все ще се намери нещо, с което ще изглеждаш различна и ще привлечеш вниманието му“ — припомни си тя отчаяните думи на Шарлот.

Алана погледна дългата редица от бели вечерни рокли от тюл, сатен и дантела — всички снежнобели, макар и украсени тук-там с цветя и панделки.

После се сети за панделката, която бе завързала на врата си.

— Къде е роклята ти, украсена с виолетки? — попита тя Шарлот.

— Носех я през пролетта, когато бях в траур заради баба — отвърна Шарлот. — Но казах на прислужницата у дома да опакова в багажа всичките ми рокли и тя изпълни желанието ми.

Шарлот отвори друг гардероб, където бяха окачени няколко рокли — бледорозова, синя и бледоморава.

Погледна по-отблизо и видя една черна рокля, която извади.

— Мама ми я уши за първия месец от траура — обясни Шарлот, — но после ми разрешиха да нося бледомораво или бяло.

— Хубава рокля — замислено каза Алана. Ушита бе за младо момиче с цвят, различен от строго черния, свързан със скръб и сълзи.

Беше от фин тюл, украсена с дантела и черни кадифени панделки, а отпред се диплеше моден набор, който подчертаваше тънката талия и богатия турнюр.

Отзад се стелеха тюлени волани, увенчани с огромна кадифена фльонга.

В очите на Алана изведнъж проблеснаха палави пламъчета.

— Тази ще облека — реши тя. — Убедена съм, че ще бъде изненада, а имам и една идея!

— Черно! — възкликна Шарлот. — Сигурна ли си? Не забравяй, че трябва да си красива, много по-красива от мен.

— Ще стане фантастично — уверено каза Алана. — Развесели се — каза тя, като праметна роклята през ръка и целуна Шарлот по

бузата. — Имам чувството, че нещата за теб и Шейн ще се оправят.

— Какво чувстваш?

— Магия, каквато казваш, че имал и татко.

— Наистина ли? — засия в усмивка Шарлот.

— Наистина — потвърди Алана. — Иначе знаеш, че не бих го казала.

— Правиш ме отново щастлива — отвърна Шарлот, — и ако нямам възможност да поговоря с Шейн преди бала, би ли ми казала, ако успееш, че го обичам?

— Мисля, че го знае — усмихна се Алана, — но ще му кажа.

После се прибра в стаята си, където я чакаше прислужницата, за да ѝ помогне да се съблече, преди да си почине.

— Би ли направила нещо за мен? — попита я Алана.

— Разбира се, милейди.

— Би ли помолила градинарите, които ще подготвят цветята за тази вечер, да ми донесат няколко, всъщност много, бели цветя?

— Какви да бъдат, милейди.

Прислужницата погледна към избраната от Алана рокля някак пренебрежително и отбеляза:

— Искате да я поосвежите! Малко жени се обличат в черно, особено когато отиват на танци.

— И аз мисля така — тихо каза Алана.

По-късно, когато прислужницата сресваше косата ѝ, на вратата се почука и цветята пристигнаха. Щом ги видя, Алана възкликна възхитена.

Градинарите бяха изпълнили заръката ѝ. Имаше десетки изящни орхидеи — крехки звездообразни и чисто бели — с изключение на стъблата.

С помощта на прислужницата Алана забодя орхидеите около деколтето на роклята и когато я облече, видя, че фигурата ѝ е поразително стройна, а кожата ѝ изглежда още по-бяла, почти прозрачна.

Орхидеите ѝ придаваха приказен вид и тя изобщо не приличаше на момиче, облечено за първия си бал.

От останалите цветя сплете венец, с който подобно на ореол увенча главата си. Изглеждаше неземно красива.

— Не съм виждала подобно нещо, милейди! — възкликна прислужницата. — Не съм и предполагала, че една рокля може да стои така чудесно!

— Благодаря — отвърна Алана.

— Ще бъдете красавицата на бала! — възкликна прислужницата, — само че лейди Одил...

„Няма да одобри това“ — довърши наум мисълта ѝ Алана.

Алана бе решила да помогне на Шарлот, като привлече вниманието на принца и затова нарочно изчака гостите да се посъберат.

Очакваха повече от стотина гости за вечеря и тя бе чула шума от пристигащите карети, преди да се огледа за последен път.

После бавно тръгна по коридора към голямото стълбище, което водеше до огромния мраморен салон.

Докато слизаше, си помисли, че играе роля не в театър, а в опера. Не може да е Алана — помощничката на викария, когато е облечена като примадона от операта и мами един от най-прословутите мъже в Европа!

После студен полъх отнесе вълнението и въодушевлението ѝ, като си помисли, че вероятно всичките ѝ усилия ще отидат напразно, ако принцът продължи да я отбягва както през целия ден.

В такъв случай опитът ѝ да помогне на Шарлот ще претърпи провал и ще трябва да се върне безславно в дома на викария без дори утехата от едно бъдещо приятелство с Ричард.

На половината път се сети какво бе казала на Шейн по време на разходката.

— Трябва да успее! Ще успее! — прошепна тя. — Не се боря за себе си, а за Шарлот, за справедливостта и доброто. Силата е тук, за да ми помогне... ако успее... да я използвам.

Спомни си за стаята с иконите, където я бе завел принцът и закопня да отиде там и да потърси помощ.

Знаеше, че помощта, която ѝ бе необходима е съсредоточена не само в иконите, но е някъде наблизо, стига да можеше да влезе във връзка с нея.

Пое дълбоко въздух и докато вървеше през залата, почувства, че от нея сякаш се е изтръгнал вик и е полетял към небето.

Сетне вдигна гордо глава, големите ѝ черни очи заблестяха и влезе в салона.

Принцът очакваше на вратата гостите, които трябваше да пристигнат.

Погледите им се срещнаха и тя изпита чувството, че идва през времето и пространството.

Спря се, но и двамата мълчаха.

Думите бяха излишни. Свързваше ги нещо невидимо, което не можеше да се изрази с нищо друго, освен с музика.

Алана не знаеше колко време са стояли загледани един в друг, докато лейди Одил не се намеси рязко:

— Закъсняхте, лейди Алана! Колко необичайно от ваша страна да се облечете в черно!

Алана погледна разгневената красавица почти насила.

— Съжалявам, че не ви харесва.

— Смешно е за младо момиче като вас! — сръза я лейди Одил, — а тези многобройни цветя са признак на показност и изключително театралничене.

— Казахте ми да са бели — отвърна Алана.

Отдалечи се и с облекчение видя, че Ричард бърза към нея.

— Възхитителна си! Изумителна! — възкликна той.

Алана взе чаша шампанско, а той добави тихо:

— Когато всичко това свърши, ще трябва да помислим за твоето бъдеще. Не можеш да се върнеш в дома на викария.

— Няма как — усмихна се Алана, — там... съм добре.

— Абсурд е да си помисли човек, че може да прекараш остатъка от живота си в дома на викария в Брилинг — отвърна виконтът.

В гласа му Алана долови нотка, която я накара да попита бързо:

— Къде е Шарлот? Трябва да я намеря.

Тя се отдалечи, но знаеше, че виконтът гледа втренчено след нея със странно изражение.

Вечерята беше още по-изискана и богата от предишната.

Щом дамите се оттеглиха в приемната, Алана видя, че лейди Одил е дръпнала настрана Шарлот и ѝ дава специални указания.

По очите на Шарлот разбра, че е уплашена и се чудеше за какво са говорили. В това време господата влязоха и лейди Одил извести:

— Танците тази вечер ще се състоят в Сребърния салон и след около час ще има специален котилйон за вас. Наградите са прекрасни и се надявам, че няма да ги изпуснете.

Чуха се развълнувани възклицания и младите гости тръгнаха към Сребърния салон, а по-възрастните останаха.

Лейди Одил ги удостои с една от прочутите си усмивки.

— Знам, че вие, лорд Санфорд, вие господин съдия и, разбира се, полковник Фосет, нямате желание да танцувате и затова за вас и за някои други приятели имам изненада в игралната зала. Знам, че ще бъдете особено благодарни, защото сдава дума за любимата ви хазартна игра.

— Бакара! — възкликна полковникът.

— Бакара! — обяви лейди Одил. — Вървете и играйте, закоравели комарджии. Принцът и аз ще дойдем при вас малко по-късно.

Алана изостана от младите хора, които тръгнаха към Сребърния салон, защото видя, че Шарлот не е сред тях. За да не привлече вниманието, тя се скри зад огромен букет цветя.

Докато по-възрастните отиваха към игралния салон, тя чу лейди Одил да казва:

— Преди да потанцувате, Шарлот, Негово Височество много би искал да ти покаже музикалната стая. Тя е една от най-красивите в замъка и знам, че ще останеш очарована.

Воланите на бледорозовата ѝ рокля изшумоляха зад нея и тя се усмихна на принца по особен начин, като последва другите към игралната зала.

Шарлот беше уплашена като заек. Бледа, с широко отворени очи, тя гледаше принца като хипнотизирана.

— Да изпълним ли желанието на леля ви? — пристъпи той към нея. — Изглежда нямаме друг избор, освен да се подчиним.

Шарлот почти изплака от страх:

— Разбира се, че бих искала да видя музикалната стая, но Алана трябва да дойде с нас. Тя разбира от музика и ще бъде очарована, нали мила? — обърна се тя с отчаяна молба към мястото, където бе видяла, че Алана се крие.

Алана излезе иззад цветята.

— Много искам да видя музикалната стая — каза тя, — ако Негово Височество няма нищо против да дойда с вас.

За миг си помисли, че принцът ще откаже, защото възнамерява да отидат само двамата с Шарлот.

— Не, разбира се, нямам нищо против да придружа две толкова красиви млади дами — отвърна той с леко подигравателна усмивка.

Алана отиде до Шарлот и я улови за ръката. Тя стисна силно пръстите ѝ и Алана почувства, че трепери и се страхува.

Излязоха от приемната и принцът ги поведе по един от широките коридори, украсен с разкошни картини и великолепни мебели.

От Сребърния салон се разнасяха звуците на валс и Алана се чудеше дали Шейн е разбрал, че Шарлот е била възпрепятствана да се присъедини към другите млади хора и какви чувства го вълнуват.

Вървяха дълго и тя разбра, че лейди Одил е избрала музикалната стая, за да се уединят.

Най-сетне принцът отвори вратата на една стая с куполовиден таван, мраморни колони и стени, украсени с изящни китайски стенописи.

В тази красива, романтична стая имаше и огромни вази с разпръскващи ухание цветя и тя създаваше идеална атмосфера за предложение за брак.

Шарлот беше толкова нервна, че възкликна прекалено възторжено:

— Колко е красиво... прекрасно... виждам, Ваше Височество притежава интересна колекция от музикални инструменти.

Алана вече бе успяла да зърне пианото, което не само че беше Стейнуей, но беше изрисувано с картини във френски стил.

В друг ъгъл на стаята стоеше старинна арфа, а до една от стените — разкошен клавесин, изработен преди няколкостотин години.

Въпреки че не погледна към принца, Алана усещаше циничната му и подигравателна усмивка.

След като първоначалната цел на идването в стаята бе осуетена, той явно нямаше намерение да се държи като домакин с гостите си.

Знаеше какво чувства той. Тъкмо се чудеше дали, след като вече бяха разгледали стаята няма да ги покани да се връщат в Сребърния салон, когато нададе вик на изненада.

На една странична масичка видя цигулка и веднага позна каква е.

— Страдивариус! — възкликна тя и протегна ръка да я докосне.
— Да! Но как разбрахте? — учуди се принцът.
— Как няма да разбере? — отвърна с въпрос Алана. — Разкажете ми за нея.

Бе забравила с кого разговаря и думите ѝ прозвучаха като заповед.

— Изработена е през 1733 година — започна да разказва принцът. — Оттогава е притежание на семейството ми и е непокътната.

— Чудесно!

Без да иска разрешение, Алана я взе и прошепна:

— Ако мога да посвирия, това ще е най-прекрасното нещо в живота ми.

— Умее ли да свирите на цигулка? — попита принцът.

— Разбира се, че може — каза Шарлот и необмислено добави: — Баща ѝ беше... — Но после спря, защото разбра, че прави ужасна грешка.

Принцът обаче не слушаше. Той гледаше Алана.

— Защо не посвирите? — предложи той.

— На тази цигулка?

Очите на Алана заблестяха от вълнение и тя безмълвно настрои цигулката, положи я под брадичката си и взе лъка.

Поколеба се за миг и тихо засвири любимия на баща ѝ откъс от „Вълшебната флейта“ на Моцарт. От първите звуци, които литнаха във въздуха, тя разбра, че свири много по-различно от друг път, защото майсторската цигулка откликваше на допира ѝ по невероятен начин.

Нежната мелодия изпълни стаята. След като я изсвири, тя поспря за миг и продължи с една от творбите на баща си.

Беше я композирал в памет на майка ѝ и тя изразяваше самотата и тъгата му.

Изразяваше неумиращата, съвършената любов, която надделява над смъртта чрез вярата, че животът и любовта са вечни.

Завършваше с ясен зов от дълбините на сърцето, което макар и страдащо не преставаше да вярва.

Алана бе силно развълнувана, както винаги щом баща ѝ засвириеше тази мелодия и когато последният звук се стопи в тишината, по бузите ѝ се стичаха сълзи.

Едва когато въздъхна дълбоко, от цялото си същество, и свали цигулката от рамото си, тя видя, че принцът се бе облегнал на една от мраморните колони, а Шарлот я няма.

Не бе в състояние да отрони и дума, нито да се завърне в реалния свят от онзи, в който я бе отвела музиката.

После постави цигулката отново на масичката, сложи лъка до нея и осъзна, че бузите ѝ са мокри.

Взе да търси кърпичката си, но докато я намери, принцът прекоси стаята и застана до нея.

Той извади кърпичка от джоба на самото си и избърса сълзите ѝ.

Алана загуби представа какво става, когато принцът повдигна брадичката ѝ с ръка и се загледа в очите ѝ.

Едва тогава тя трепна и усети, че той е до нея и докосва бузата ѝ, а лицето му е съвсем близо до нейното. Те стояха загледани един в друг, сякаш музиката още звучеше и те се намираха в нейния приказен свят, а после принцът прегърна Алана и я целуна.

Беше прекрасно и неизбежно, нямаше изненада и стъписване, а само чувството, че това трябваше да се случи, защото е предопределено и не могат да устоят.

В началото устните им се докоснаха едва-едва, а после затрептяха сякаш под звуците на музика, прославяща вярата и божествената любов, надвила смъртта.

Алана почувства, че всичко добро у нея се раздвижва, усилва и я изпълва с невъобразим екстаз.

Чувстваше, че чрез устните на принца възприема цялата красота, която бе видяла в Чарл, както и трептенията, излъчващи се от иконите предишната вечер.

Устните му ставаха все по-настойчиви и обсебващи, притискаше я все по-силно и тя почувства, че го обича не само с ума и сърцето си, но и с душата си.

Алана не знаеше колко дълго продължи целувката, само усещаше как принцът повдига главата ѝ и че цялата трепери от неизразим екстаз.

Струваше ѝ се, че е престанала да съществува и че на света са само тя и той.

Изтощена, тя положи глава на рамото му, сякаш търсеше подкрепа.

Той се вгледа в блесналите ѝ от щастие очи, в полуотворените ѝ устни, в леката руменина по бузите ѝ.

Думите бяха излишни, защото тя знаеше какво мисли той.

Тържествуващ, той отново започна да я целува, още по-страстно, още по-пламенно и вече не приличаше на бог, а на мъж, който я желае.

ПЕТА ГЛАВА

Още щом Алана започна да свири и Шарлот видя, че принцът слуша съсредоточено, тя отстъпи към вратата, убедена, че не са забелязали излизането ѝ.

Хукна като обезумяла по коридора, сякаш бягаше от капан, ловко поставен — от леля ѝ, който за миг можеше да я превърне в затворничка за цял живот.

Щом наближи балната зала и чу музиката, тя тръгна по-бавно, като си мислеше как да намери Шейн.

Спомни си, че леля ѝ бе отишла в игралния салон, но можеше да се върне всеки момент, след като настани гостите.

Постъпи разумно, като не влезе през главния вход, а през страничния.

Надникна предпазливо и видя, че младите гости с жар и темперамент танцуват кадрил.

Шарлот потърси с поглед Шейн и сърцето ѝ радостно трепна като го видя насреща. Той не танцуваше, а разговаряше с един господин с чаша в ръка.

Тя го загледа, настойчиво, така, че да я види. Щом улови погледа му, тя му направи знак и тръгна към коридора.

След секунда Шейн бе до нея.

— Какво има? — попита той. — Защо си сама?

— Ще ти разкажа... всичко — отвърна Шарлот, — но нека да отидем... някъде, където няма... да ни видят.

Беше много развълнувана и като я хвана за ръката, той я отведе в приемната, където бяха сами. Шейн заключи вратата след тях. Шарлот се хвърли в обятията му и каза:

— О, Шейн... Шейн, обичам те! Кажи ми, че... ме обичаш.

— Знаеш, че те обичам, скъпа — отвърна той. — Но защо си разстроена?

Но скоро нищо друго не го интересуваше и той я притисна до себе си, намери устните ѝ и започна да я целува, докато и двамата

останаха без дъх.

— Обичам те... безнадеждно — извика Шарлот, когато най-сетне вдигна глава. — Ако не мога... да се омъжа за теб... кълна се, че... ще се самоубия!

Шейн я целуна отново и я притегли да седнат на едно канапе.

— Кажи ми какво стана, след като те оставих в салона — настоя той. — Искях да те изчакам, но си помислих, че ще объркам нещо.

— Леля Одил ме накара да остана — взе да разказва Шарлот. — Каза, че принцът искал да... ми покаже... музикалната стая.

Тя усети как Шейн потрепери, но продължи:

— Веднага разбрах, че е уредила той да ми направи предложение... там... й щом го направи, тя ще обяви годежа утре... вечер... на бала.

— Без предварително да говори с родителите ти? — зачуди се Шейн.

— Леля Одил е решила твърдо да ме... жени за принца и нищо друго не я интересува, освен той... да ми направи предложение, а аз да приема.

— А ти какво направи? — попита Шейн.

— Избягах само... защото накарах Алана... да дойде с нас, и когато влязохме в музикалната стая, тя... започна да свири... на цигулка — разказваше задъхано Шарлот, сякаш съзнаваше колко близко е била до катастрофата. — Веднага щом видях, че принцът слуша и не... гледа мен, аз... се измъкнах и тръгнах... да те търся.

— Разумна постъпка, скъпа — одобри Шейн, — но това не може да продължава.

— И аз това исках да ти кажа — отвърна Шарлот. — Избягах временно, но по-късно или утре те пак... ще настояват и леля Одил ще скрои някакъв номер... и колкото и да се... съпротивлявам... ще остана насаме... с принца.

— Това не бива да става.

Шейн стана и се подпря на полицата на камината, като гледаше огъня. После каза бавно:

— Ще те попитам нещо.

Говореше толкова сериозно, че Шарлот разбра, че ще каже нещо важно, и склочи ръце в скута си.

— Какво? — попита тя с треперещ глас.

— Ето какво — отговори Шейн. — Обичам те от години. Единственото, което искам от живота, е да ми станеш жена. Но, съкровище мое, аз не мога да ти предложа нищо, нищо, освен любовта си.

— Не искам друго — бързо каза Шарлот.

Тя се надигна да стане, но той протегна ръце, за да я спре.

— Не бързай — каза той. — Трябва да ти кажа, без да те докосвам. Ако сме заедно, ако се оженим, без да имаме пари, ти ще живееш по много по-различен начин от досегашния. Аз ще работя, за да те храня, ще правя всичко възможно да си щастлива, но няма да мога да ти предложа лукс, защото ти знаеш колко е бедно семейството ми.

— Мислиш ли, че това има значение? — запита Шарлот. — Ако трябва, ще ям само картофи и ще чистя пода, само да съм с теб. Казваш, че ме обичаш от години, аз също. Аз ти принадлежа. Твоя съм... и няма да позволя... на друг... да ме докосне.

Гласът ѝ трепереше и тя говореше искрено, от сърце.

Шейн я погледна и усмивка озари лицето му.

— Тогава няма от какво да се боим — каза той и протегна ръце, а тя скочи и се спусна към него. Той я прегърна толкова силно, че дъхът ѝ спря.

Започна да я целува така, че ѝ се зави свят, и сякаш те двамата се сляха с музиката, която долиташе от балната зала.

След известно време Шейн вдигна глава и каза:

— Трябва да измисля нещо, да съставя план, скъпа моя, да реша какво да правим. Няма да е лесно, но не вярвам, че ще възникнат непреодолими пречки, щом сме двамата, а най-важното сега е кога ще се оженим.

Замълчаха, а после Шарлот каза много тихо:

— Ако... не можем... да се оженим... искам да съм с теб, да... ти принадлежа.

Шейн я притисна още по-силно и отговори:

— Обожавам те за това, което казваш, но все ще намеря някакъв начин — сложи той буза на челото ѝ и бавно, и замислено добави: — Искам да се качиш горе и да си легнеш. Съблечи се бързо, в случай, че леля ти е разбрала, че не си с принца и иска да те накара отново да слезеш. Ако изпрати някой да те вика, кажи, че те боли глава.

— А ти какво ще правиш?

— Не съм решил още — отвърна Шейн, — но смятам да намеря Ричард и щом измислим нещо, ще ти кажа.

— Разбирам, Шейн, и вече не ме е страх, но ще се моля всичко... да свърши добре... за нас.

— Несъмнено! — уверено каза Шейн, целуна я отново, отключи вратата и погледна коридора. — Струва ми се, че ако тръгнеш наляво, ще излезеш на стълбите, които ще те изведат на първия етаж и оттам ще можеш да се промъкнеш незабелязано в стаята си.

Шарлот кимна и щом музиката се усили, тя се втурна по коридора по указаната от Шейн посока.

Той я гледа, докато се изгуби от погледа му, после дълбоко въздъхна и тръгна в противоположната посока.

* * *

Виконтът чу в просъница, че някой го вика.

Отвори очи, но не можа да разбере какво става, докато не се разсъни.

После видя, че край леглото му има запалена свещ и Шейн — все още във вечерен костюм — стои до него.

— Какво има? — запита виконтът. — Сигурно е адски късно.

— Минава четири часът.

— Затова ли ме събуди?

— Не! Дойдох да ти кажа, че след час отвеждам Шарлот.

Виконтът изведнъж се изправи и се облегна на възглавницата.

— Какво?

— Ще го направя — отвърна Шейн. — Всъщност, трябваше да го сторя, преди да дойдем тук, но не можех да си го позволя!

Виконтът отметна косата от челото си и каза:

— Може да съм много глупав и тъп, защото изобщо не разбирам за какво говориш.

— Не се учудвам — усмихна се Шейн. — Знаеш ли колко спечели току-що?

— На бакара?

— На бакара — отвърна Шейн.

— Колко?

— Почти две хиляди лири стерлинги.

— Невероятно!

— Истина е! Между другото, дължа ти дваисет лири — Шейн извади две банкноти от джоба си и ги хвърли на леглото.

— Как така ми ги дължиш? Какво е станало?

— Всичко ще ти разкажа — започна Шейн. — Принцът смяташе да направи предложение на Шарлот тази вечер, но планът му бе осуетен от Алана. Щом узнах какво се е случило, разбрах, че трябва да действам бързо и да престана да се колебая. Алана ме накара да разбера, че съм страхливец и че след като с Шарлот се обичаме, нищо друго няма значение.

— Как те накара Алана да го разбереш?

— Разговаряхме по време на разходката тази сутрин и цял ден си мисля за онова, което тя каза.

— Продължавай! — подкани го виконтът.

— Тази вечер, след като Шарлот ми разказа как е избягала от принца, аз я изпратих да си легне и тръгнах да те търся.

— Бях в балната зала — прекъсна го виконтът.

— Не стигнах до там — обясни Шейн, — тъй като видях, че лейди Одил излиза от игралния салон. Отиваше в балната зала, а не исках да ме види и се вмъкнах там, откъдето тя излезе.

Виконтът като че ли започна да разбира.

— Загледах се в играта — продължи Шейн. — После келтското ми шесто чувство или онова, което Алана нарича „вяра във всемогъщата сила“ ми подсказа какво трябва да сторя.

— Разбира се, нямах пари — засмя се Шейн, — и затова се качих в стаята ти и взех дваисет лири от мястото, където ги криеш.

— Грешка е да имаш доверие дори в най-добрия си приятел! — ухили се виконтът.

— Щях да ги върна, при всички случаи, глупчо — отговори Шейн, — само че нямаше да ми е така лесно, както сега.

— Продължавай! — повтори виконтът.

— Върнах се в игралната зала, седнах на масата за бакара и се помолих на съдбата: „Време е да си спомниш за мен — сега или никога!“. И тя ми помогна.

— Явно!

— Започнах да печеля и ставах все по-смел. А после пристигна, принцът.

— Принцът?

— Не знам дали беше огорчен, че Шарлот бе избягала от него, или от нещо друго, но изглеждаше някак странно. Започна да залага изключително безразсъдно.

— Това не е характерно за него.

— И аз така си помислих. Един възрастен господин взе да печели за негова сметка, аз също.

— Правилно ли чух, че си спечелил почти две хиляди лири или съм сънувал?

— Правилно си чул — отвърна Шейн, — но времето напредваше. Всъщност, приключихме играта само преди час.

— А леля ми?

— Стори ми се обезпокоена от поведението на принца. Няколко пъти дойде да му предложи да танцува, но той отказа и изобщо не ѝ обръщаше внимание. А когато му каза да пожелае лека нощ на гостите си, той отвърна тя да го стори.

— Обикновено той се държи безупречно.

— Тази вечер отказа да стане от масата за игра и дори не се надигна, когато лейди Одил му каза вкисната лека нощ.

— Предполагам, че е бил разстроен, задето не е могъл да направи предложение на Шарлот — измърмори виконтът.

— Нямам намерение да му представям друга възможност — отсече Шейн. — Разбираш ли, Ричард, това улеснява нещата. Ще изкараме поне една година с тези пари, докато се крием от родителите ви, а имам да ти кажа и още нещо.

— Какво? — заинтересува се виконтът.

— Тази вечер присъстваше и съдията Хъдсън.

— Да, знам. Говорих с него преди вечерята.

— Като си тръгваше — продължи Шейн, — аз го дръпнах настрана и го помолих да ми разясни едно положение от закона, за да помогна на един приятел.

— Какво искаше да знаеш? — учуди се виконтът.

— Попитах съдията дали ако някое непълнолетно момиче иска да се ожени, но не желае да пита баща си, някой друг може ли да ѝ даде разрешение.

— И какво отговори съдията?

— Каза, че в такъв случай е възможно майката, чичото или братът на момичето да изпълнят ролята на бащата.

— И през ум не ми е минавало — можа само да каже Ричард.

— Според мен съдията разбра, че става дума за мен — допълни Шейн, — защото преди да излезе, сложи ръка на рамото ми и каза: „Успех, момчето ми!“.

— Сега вече разбирам — каза виконтът. — Писмено разрешение ли искаш?

— Естествено!

— И наистина ли ще заминете?

— Веднага, щом Шарлот и Алана приготвят багажа — въздъхна Шейн с облекчение. — Всичко се оказа по-лесно, отколкото изглеждаше. Например куфарите, които Шарлот донесе със себе си, са в гардеробното помещение. И като всяка жена тя е твърдо решена да не заминава без дрехите си.

— Вероятно съзнава, че парите няма да траят вечно — предположи виконтът.

— Ще бъдат достатъчно и ще ти кажа какво смятам да направя, Ричард — каза така уверено Шейн, че приятелят му се изненада.

— Никога не съм те виждал такъв, Шейн. Като че ли в момента сме разменили ролите си.

Ричард имаше предвид факта, че винаги когато бяха заедно, той беше водещата фигура, той вземаше решенията, той организираше всичко.

— Мисля — каза тихо Шейн, — че когато за малко не изгубих Шарлот, дойдох на себе си. За в бъдеще се надявам, че ще се държа по-мъжки.

— Каквото и да си решил — каза Ричард, — знаеш, че може да разчиташ на мен. Щеше да ми казваш какво смяташ да направиш.

— Татко притежава малко земя, която купи преди години в Южна Ирландия, и когато се чудех къде да се скрием, си спомних, че там има много красива къща — полуразрушена, разбира се, но работната ръка е евтина и няма да е трудно да я ремонтирам — обясняваше Шейн бавно, сякаш си представяше как ще стане, а после добави: — Но най-важното е, че мястото е идеално за отглеждане на коне. Ако си спомняш, винаги съм искал да се занимавам с това и с

парите, които спечелих, а и след като няма да плащам наем, скоро ще мога да построя конюшня, от която смятам, че ще печеля достатъчно, за да живеем сравнително прилично.

— Отлична идея.

— Знаех, че ще ти допадне — отвърна Шейн, — но никой, освен теб не трябва да знае къде сме, докато не стане твърде късно за баща ти да се опита да прибере Шарлот или да анулира брака.

— Можеш да разчиташ на мен — каза виконтът, — а сега да ти напиша разрешение да се ожениш за сестра ми.

Той стана и отиде до красивото инкрустирано бюро в стил Луи XIV, което се намираше между двата прозореца.

Шейн запали газените лампи, а Ричард извади от червената кожена кутия дебел лист пергаментова хартия с монограма на принца.

Ричард написа бързо разрешението, попи мастилото, сложи листа в плик и го подаде усмихнат на приятеля си.

— Бих желал официално да ти дам ръката на Шарлот — каза той, — но предполагам, че ще се справиш и без мен.

— Благодаря ти за помощта и се надявам, че в близко бъдеще ще бъдеш първият ни гост в Дерифийлд.

— Така ли се нарича къщата?

— Татко смени името ѝ, след като я купи — кимна Шейн, — но доколкото знам, не е ходил там поне десет години. Ще можем да живеем в нея най-малко още десет, преди да разбере.

— Тогава в Дерифийлд ще бъдете в безопасност — усмихна се виконтът, после стана и запита: — А какво ще правиш сега?

— Ще се преоблека. Веднага щом прислугата се размърда към пет часа, ще кажа, че ми се налага да замина незабавно за Ирландия и ще поръчам карета.

— Сигурен ли си, че никой няма да каже на принца?

— Не ми се вярва. Той си легна едва когато съдията и другите гости си тръгнаха и беше толкова умислен, че макар че се качихме заедно, не ми каза лека нощ.

— Никак няма да е приятно тук утре — каза виконтът с кисела физиономия. — Ами Алана?

— Тя ще дойде с нас до гарата — отвърна Шейн. — Ще кажем, че двамата с Алана е трябвало незабавно да се върнем в Ирландия и

тъй като тя била разстроена, че напуска Чарл така неочаквано, Шарлот тръгнала с нея, за да ѝ прави компания.

— Разбирам! — замислено каза виконтът. — Честно казано, и на мен повече ми се иска да дойда с вас, отколкото да остана тук.

— Това е невъзможно, Ричард, съжалявам. Ще бъде твърде странно, ако тръгнем всички.

Ричард отметна глава и се засмя.

— Невероятно! Ти организираш всичко, даваш заповеди и отвлечаш сестра ми изключително своеволно, без дори да ми искаш разрешение!

— Знаеш, че постъпвам правилно — каза Шейн. — И не мога да разбера защо ти самият не се сети за този вариант още щом разбрахме какво е намислила леля ти.

— Ако го бях сторил — отговори Ричард, тези хубави шумолящи хартийки нямаше да са в джоба ти!

— Така стана по-добре — уверено каза Шейн, — а сега Ричард, иди и кажи на момичетата да побързат, а аз ще си приготвя багажа. Няма да се бавя.

* * *

Алана пътуваше сама във второкласен вагон към Брилинг и си мислеше; че никога няма да може да забрави последните три дни, че вечно ще ги помни като някаква приказка, като нещо напълно откъснато от действителността.

И все пак, когато Шарлот я събуди — сякаш само две секунди след като бе заспала, за да ѝ каже, че двамата с Шейн заминават след един час и че тя трябва да тръгне с тях, Алана почувства, че това е единственият възможен завършек на тази история.

Едва когато остана сама, тя започна да размишлява за чудната и възторжена целувка на принца, последвала веднага след като бе чул творбата на баща ѝ.

Чрез музиката тя бе изразила онова, което искаше да му каже и за което думи нямаше.

Излишно бе да отрича, че той не само беше накарал сърцето ѝ да трепне при първата им среща, но че и душата ѝ се бе устремила към

него.

Знаеше, че когато я целуна и той беше въодушевен и единствено музиката би изразила чувствата му.

В този възторжен миг, когато устните му докоснаха нейните, тя позна съвършената любов — свещена и божествена и все пак — човешка и пламенна, възвишена, част от красотата на света.

Любов, за чието съществуване тя знаеше, но която бе възможна само ако намери човека, комуто принадлежи, човека, който е част от нея самата, защото те бяха едно цяло откакто свят светува.

Желанието ѝ да помогне на Шарлот и да отиде в Чарл не беше единствената причина — имаше и друга, лична.

Но и през ум не бе ѝ минавало, че принцът ще се окаже човекът, който въпреки решението ѝ да не се омъжва, ще стане неразривна част от нея.

Алана знаеше колко много се обичаха родителите ѝ и как баща ѝ бе изразил чрез музиката чувствата им — част от любовта, дарена от Бог на хората.

Тя мислеше, че няма да намери любов в брака, но независимо от това я изпитваше с цялото си същество.

От първия миг, в който видя принца, всеки нерв у нея затрептя, сякаш казваше: „Ето мъжа, когото търсиш“.

Сигурна бе, че и той е изпитал същото и затова я заведе в стаята с иконите и се вгледа в очите ѝ, докато устните им говореха едно, а сърцата — друго.

Въпреки това той бе решил да поиска ръката на Шарлот, но Алана се бе намесила в последния момент, като отиде с тях в музикалната стая.

Чудната музика от „Вълшебната флейта“ ги бе увлякла, защото за щастие ѝ се беше отдала възможност да свири на Страдивариус, за чийто магически звук баща ѝ често ѝ беше говорил.

Не можеше да забрави и онова, което се случи после, когато принцът я прегърна и целувката му ги събра в едно неразривно цяло.

След като я бе целунал така, че тя имаше чувството, че ще умре от възторжено блаженство, той повдигна главата ѝ, за да я погледа в очите.

Дълго мълчаха.

Видя как в очите му лумна пламък, преди да я пусне и безмълвно да излезе.

Алана стоеше и не можеше да повярва, че това се бе случило. Беше толкова изтощена от силните емоции, че трябваше да се облегне на пианото.

След известно време тя седна на столчето пред пианото и усети, че сякаш се приземява бавно от голяма височина и земята под краката ѝ е все още нестабилна.

След повече от час се прибра в стаята си.

И през ум не ѝ мина да отиде в балната зала. Искаше да бъде сама, да не разговаря с никого, за да не наруши възторженото очарование, което я обвиваше като златист облак.

Легна си тръпнеща от спомена за принца и постепенно сънят измести действителността.

А после Шарлот я събуди и щом узна какво са намислили двамата с Шейн, прецени, че постъпват правилно.

Взаимността, която изпитаха с принца, бе само продължение от първата нощ, когато бяха съзерцавали иконите.

Случилото се явно го бе накарало да вземе твърдото решение да се омъжи за Шарлот.

Не разбираше защо постъпва така, но в края на краищата всичко свързано с принца бе непонятно, с изключение на факта, че тя го обича и макар едната му половина да го отрича, другата също я обича.

Това бе неоспоримо. Истина беше, както и факта, че диша и сърцето ѝ тупти; реално като самия замък и все пак — може би само мираж.

Но каквото и да е било, всичко приключи. Операта, в която тя беше главната героиня, свърши и ѝ оставаха само няколко часа, за да се приспособи към предишния си начин на живот в дома на викария.

Ранният сутрешен влак, с който потеглиха от Чарл към Лондон, бе известен като „млекарския влак“ и нямаше дори първокласен вагон.

Втора класа, за щастие, беше почти празна.

Пътуването бе съвсем различно от това, което бе на отиване с частния влак на принца, а Шейн и Шарлот се вълнуваха единствено от бягството си.

Те седяха един до друг, държаха се за ръце и за тях нямаше значение какъв е влакът, стига да се движи.

— Единствената опасност — каза Шейн — е ако леля ти научи, че сме заминали и телеграфира на началника на гарата в Лондон да ни задържи.

— Мислиш ли, че може да го направи? — уплаши се Шарлот.

— Съмнявам се — отвърна Шейн, — но първият човек, който ще бъде осведомен, е господин Бротуик и ако го повикат в 8 часа, ще имаме повече от два часа преднина. Освен това мисля, че няма да сметне за необходимо да съобщава на принца какво се е случило.

— Ами ако принцът стане по-рано? — предположи Шарлот.

— Снощи стояхме до късно — отговори. Шейн, — но дори и да стане рано, докато Негово Височество каже на прислугата да събудят леля ти, а тя се разпорежи да изпратят телеграма, която да извести на началника на гарата в Лондон да започне да ни търси, ние вече ще бъдем във влака за Холихед.

— Няма да го... понеса, ако... се провалим в последния момент — едва издума Шарлот.

— Няма да се провалите — намеси се Алана. — Ще стигнете до Ирландия — убедена съм вътрешно. Казах ти, че трябва много силно да желаеш нещо и то ще стане — усмихна се тя на Шейн.

— Последвах съвета ти — отвърна Шейн, — и ти носиш отговорност за това, което ще става от този момент.

— Много съм горда и щастлива, че се държа смело и реши какво всъщност искаш от живота.

— Искаме да сме заедно — потвърди Шарлот, — винаги сме го желали и никога, никога не ще съжаляваме.

— Аз положително няма да съжалявам — каза Шейн, — но искам да се уверя, че и ти чувстваш убеденост в това.

— Толкова съм щастлива — каза тихо Шарлот, — че ми се иска да танцувам и да пея, а същевременно, тъй като всичко е прекрасно, ми се плаче.

— Сладка моя! — протегна ръце Шейн.

Те продължиха да си шепнат, а Алана тактично се преструваше на заспала.

Щом остана сама във влака, се зачуди дали някога отново ще види Шарлот и Шейн.

С виконта нещата стояха по-различно.

След като се бяха сбогували в стаята на Шарлот и Шейн бе слязъл да поръча карета и да намери двама прислужници за багажа, виконтът взе ръката на Алана в своята и каза:

— Ще ти се обяда веднага, щом мога.

— Трябва да внимаваш — побърза да го предупреди Алана.

— Ще внимавам заради теб, защото каквото и да се случи, никой в Брилинг не трябва да разбере, че си замесена в тази история, която несъмнено ще се превърне в скандал, когато се разчуе, че Шарлот е избягала с Шейн.

— Бих желала да чуя, че са се оженили и са щастливи.

— Ще ти пиша — обеща виконтът. — И трябва да се видим.

— Невъзможно! — поклати глава Алана.

— Глупости! — сръза я той. — Знаеш, че имам намерение да те видя отново, но не мога да спра ей така пред вратата на викария, защото цялото село ще започне да говори.

— Не, разбира се.

— Ще измисля нещо. Остави на мен, само че ще се наложи да поизчакаме.

— Трябва да внимаваш с писмата — предупреди го Алана, защото пощальонът чете всички картички.

— Ще си преправя почерка, а ти измисли няколко роднини, с които ще поведеш оживена кореспонденция.

— Моля те, внимавай — помоли го отново Алана.

— Добре — отвърна виконтът, — и ти благодаря, че изпълни така великолепно ролята си.

Шарлот, която разговаряше с Шейн, се обърна към нея:

— Не можем да ти се отблагодарим, Алана. Ти успя да предотвратиш женитбата ми с този ужасен принц и щом престанем да се крием, ще дойдеш при нас в Дерифийлд.

— Разбира се — съгласи се Алана.

— Тогава ще се видим там — усмихна се виконтът, — ако не сме успели да го сторим по-рано.

Погледът му изразяваше много неща, които не можеха да се изкажат с думи, но Алана нямаше желание да слуша.

Тя искаше да си мисли за принца, но си повтаряше безмилостно, че всичко е било само една приказка, а тя — главната героиня в нея.

Но сега трябваше да затвори книгата и да се върне в действителността, сякаш нищо не се е случило.

„Останаха ми поне спомените“ — мислеше си тя, но те не ѝ носеха утеха.

Пристигна в Брилинг към пет часа следобед, с обикновената си платнена пътна чанта, с която бе тръгнала, и попита носача дали има други пътници.

— Защо питате мен? — намусено отвърна той. — По-добре вижте извън гарата.

Сигурно щеше да се държи по друг начин с нея, ако беше облечена в елегантната пътна рокля, с подплатената с кожа пелерина както на отиване в замъка Чарл.

Собствените ѝ дрехи не предизвикваха уважение, нито дори дружелюбност.

Когато се преоблече в чакалнята на гарата като обикновена жена ѝ стана малко тъжно, защото собствените ѝ дрехи изглеждаха сиви и безлични в сравнение с разкошните елегантни рокли на приятелката ѝ.

Шарлот отгатна мислите ѝ и каза:

— Трябваше да ти подаря някоя от роклите си, Алана. Ти изглеждаше толкова красива с тях. Но не се сетих по-рано, а сега няма време да отварям куфарите.

— И ти ще имаш нужда от тях — отвърна Алана, — защото трябва да пазиш всяко пени от спечелените от Шейн пари само за най-необходимото.

— Така е — отговори Шарлот. — Затова смятам да бъда много, много разумна. Но един ден и аз ще имам пари. Татко не може да не ми даде онова, което ми се полага, нали?

— Разбира се — съгласи се Алана. — Но през това време брой пенитата. Бедният човек винаги има неочаквани разходи.

— Толкова си умна — целуна я Шарлот. — О, Алана, много ще ми липсваш, въпреки че милият ми, чудесен Шейн ще е с мен.

— И ти ще ми липсваш — отвърна Алана. — Всички ми благодарихте, но и аз трябва да ви благодаря. Ще помня и вас двамата, и Чарл.

Сърцето ѝ довърши изречението, защото не можеше да го каже на глас: „и вечно — принца“.

ШЕСТА ГЛАВА

Алана къпеше Били в тенекиената вана, която бе вложила пред камината в детската стая. Беше я напълнила с топла вода, след като пренесе два тежки котела от кухнята нагоре по стълбите.

Трябваше вече да е сложила децата да легнат, но цял ден беше сама с тях и не успя да смогне с всичко.

Викарият и госпожа Брендън заедно с най-големия си син Лайънъл бяха отишли на гости с преспиване у майката на викария, която живееше на другия край на графството.

— Надявам се, че ще се справиш, Алана — бе казала госпожа Брендън на тръгване, — помолих госпожа Хикс да спи тук.

— Ще се оправя и без госпожа Хикс — бързо ѝ отвърна Алана.

— Не бива да оставаш сама — укори я съпругата на викария. — Няма да е редно.

Алана предпочиташе да стои сама, а не да си има работа с госпожа Хикс, която вършеше повече бели, отколкото работа.

Но госпожа Брендън знаеше, че цялото село ще се възмути, ако Алана — млада неомъжена жена — остане нощем сама без компаньонка.

— Не се притеснявай — усмихна се Алана. — Децата ще ме слушат както винаги. А вие се позабавлявайте.

— Ще се разнообразим — потвърди малко тъжно госпожа Брендън, — но семейните събирания понякога са притеснителни.

На Алана ѝ се прииска да каже, че няма представа какво представляват семейните събирания, тъй като не бе присъствала на подобно нещо.

Госпожа Брендън усети, че постъпи нетактично, затова само целуна децата, каза им да бъдат послушни и тръгна с викария.

Времето беше студено и неприятно и след като се разходиха, Алана и децата изпекоха кестени и вечеряха с препечени филийки с масло.

След вечеря децата утихнаха и се приготвиха за сън, с изключение на Били, който беше във весело настроение и искаше да лудува, тъй като беше спал следобеда.

Алана сложи в леглото първо другите три деца.

Двете по-големи бяха на такава възраст, че се занимаваха с книжки и играчки и след като ги накара да се измият и да вечерят, те с удоволствие се качиха в стаята си.

При Алана остана само Елоуиз. Изкъпа я, облече ѝ синьото вълнено халатче и я настави на масата да вечеря хляб и мляко, подсладено с кафява захар.

После хвана Били, който тичаше гол из стаята, и го изкъпа.

Той започна да плиска наоколо вода подобно на малък делфин и Алана се зарадва, че си е сложила престилка.

Носеше обикновена рокля, ушита от нея самата; но зеленият цвят ѝ отиваше, защото подчертаваше белотата на кожата ѝ и се отразяваше в очите ѝ, като подсилваше тяхната загадъчност.

С навити над лакътя ръкави, тя сапунисваше Били, който се дърпаше, когато вратата на детската стая се отвори.

Алана помисли, че е госпожа Хикс с някоя от тъжните си досадни истории и не само ще ѝ отнеме прекалено много време, а и ще бъде ужасно отегчителна.

— Плис! Плис! — викаше и плискаше вода Били.

— Стига плискане — нареди твърдо Алана.

Тя взе една голяма, гъба и я изцеди върху него, за да го измие от сапуна, а той вдигна ръчички, като се опитваше да хване водната струя, и се засмя.

И Алана се смееше, но щом чу Елоуиз да пита: „Ти защо си тук?“, се обърна.

Стъписа се, като видя, че в стаичката стоеше принцът — висок, завладяващ, елегантен.

Тя изгуби ума и дума, защото изобщо не можеше да повярва, че той действително е пред нея, а не е плод на въображението ѝ.

Почти непрекъснато бе мислила за него и той се беше превърнал в част от живота ѝ, от съществуването ѝ, макар и без плът.

Мислеше за него нощем, щом останеше сама, и си спомняше чудните му целувки и начина, по който те двамата се бяха слели в едно цяло.

Денем усещаше присъствието му край себе си толкова осезателно, сякаш разговаряха.

Невероятно, но той беше при нея подобно на метеор, паднал от небето.

Откакто бе заминала от Чарл преди три седмици, тя неудържимо жадуваше да получи вест от Шарлот и Шейн, а макар че не искаше да признае — и от принца.

Вече бе изгубила надежда, когато предишния ден най-сетне получи писмо от виконта.

Щом видя, че клеймото е от Париж, тя разбра защо се е забавило и защо не говорят за виконта в селото.

Писмото беше странно. Нямаше обръщение, а направо съобщаваше:

„Знам, че чакаш вести от мен, но нямах възможност да ти пиша, а и няма какво. Леля ми — както всички очаквахме — побесня, като научи, че Шарлот, Шейн и ти сте заминали, без да я предупредите.

Както се бяхме разбрали, аз ѝ казах, че Шейн е получил телеграма, с която незабавно ви викат в Ирландия, а Шарлот е решила да дойде с вас. Мисля, че на леля ѝ беше известна истинската причина за заминаването на Шарлот, макар че реши да не я споделя.

Бях свидетел как правеше всичко възможно да умилюва принца, за да не развалят отношенията си заради това внезапно заминаване.

Престорих се, че не виждам нищо странно в него, и мисля, че общо взето тя ми повярва. И тъй като не исках да се забърквам в скандали, реших да напусна Англия и да замина за Париж на гости у приятели. Затова няма за какво да ти пиша и съм убеден, че знаеш по-добре от мен какво се е случило в двореца.

Ще се видим веднага като се върна. Не се притеснявай относно хорските приказки — ще измисля как да се срещаме така, че никой да не разбере и тогава ще говорим повече.

Няма да забравя колко великолепно изигра трудната си роля и ми се иска да поговорим за това. Пази се!

Р.“

Алана прочете писмото няколко пъти, но въпреки това остана разочарована.

Искаше да узнае толкова много неща, особено за Шарлот.

Бе очаквала всеки ден да избухне скандал, но странно защо, в селото още не знаеха нищо за Шарлот и Шейн.

Чу само, че графът и графинята са заминали на север, на гости у приятели в Нортъмбърланд.

Щяха да се върнат в замъка след два дни.

Противно на очакванията, селяните не шушукаха за случилото се в замъка Чарл и според Алана единствената причина беше, че камериерката на лейди Одил не е посещавала скоро родителите си.

Но сега, когато принцът стоеше в детската стая, ѝ хрумна друга мисъл.

Сигурно се е случило нещо неприятно и той е дошъл да ѝ каже, че Шарлот има проблеми.

Не си зададе въпроса как той е разбрал. Само го гледаше с широко отворени очи, а лицето ѝ беше пребледняло.

— Нещо... лошо ли се е случило? Защо сте тук?

— След като те намерих, вече нищо лошо не може да се случи — гласът му прозвуча странно и неразбираемо.

— След като... ме намерихте? — повтори Алана.

После изкара Били от ваната, сякаш търсеше защита при допира с него, уви го в голямата хавлия, която се затопляше пред камината, и седна, като го сложи в скута си.

Били започна да протестира, че го изкарват толкова скоро от водата и докато го усмири и подсуши, принцът седеше в креслото от другата страна на камината и я наблюдаваше.

Изведнъж тя забеляза колко различно изглежда той от последния път, когато бяха заедно, и се почувства неудобно.

— Съвърших — чу се гласът на Елоуиз откъм масата.

— Тогава си кажи молитвата — отвърна машинално Алана.

Елоуиз беше красиво дете с руса коса и бяла кожа. Тя закри лице с ръчичките си.

— Благодаря ти, Господи, за хубавата вечеря, може ли да стана от стола? — изрече тя на един дъх.

Без да чака разрешение, тя се смъкна от стола и се приближи до принца.

— По-голям си от татко — поведе разговор тя.

— А ти си по-малка от Алана — отвърна принцът.

Алана трепна, като чу как произнася името ѝ.

Но фактът, че не употреби „лейди“ пред името ѝ показваше ясно пропастта, която ги делеше.

За него тя вече не беше „лейди Алана“ или дори „госпожица“.

Беше само една прислужница, към която се обръщат на малко име и която трябва да изпълнява заповедите на господарите.

— Дошъл си да видиш Алана ли? — любопитстваше Елоуиз.

— Да — отговори принцът, — защото я търся много дълго време.

— Криеше ли се?

— Да, криеше се, но аз успях да я намеря.

— Тя живее тук с нас.

— Сега вече знам — потвърди принцът.

— Върви да си легнеш, Елоуиз — каза Алана, смутена от разговора. — След малко ще дойда да чуя молитвата ти.

— Можеш да ме целунеш за лека нощ — подкани принца Елоуиз.

Алана не можа да сдържи усмивката си.

Принцът привличаше всички, независимо от възрастта.

Сякаш я прободоха с кама, като си помисли колко много жени е имал. Тя е само една от тях — вероятно най-наивната.

Принцът взе Елоуиз и я сложи на коленете си.

— Ще станеш голяма красавица, когато пораснеш — каза ѝ той.

— И тогава няма да е необходимо да предлагаш целувки на младежите, защото те сами ще те молят за тях.

Но Елоуиз нето слушаше, а си играеше с копчетата на палтото му.

— Не я поощрявайте — помоли се Алана, като се стареше да запази спокойствие. — Съжалявам, че ще го кажа, но тя вече е закоравяла кокетка.

— Защо да не е? — зачуди се принцът. — За жените е естествено да привличат мъжете и да са щастливи, когато успеят.

— Съдите по собствения си опит — сръза го Алана.

— Трябваше да предположа, че мнението ми ще предизвика спор — засмя се принцът. — Сложи децата да си легнат и ще поговорим.

Алана искаше да възрази, че няма за какво да разговарят, но се побоя да не прозвучи глупаво.

Беше облякла пижамата на Били и го взе на ръце.

— Ела, Елоуиз — обърна се тя към момиченцето.

— Лека нощ — каза Елоуиз на принца, като вдигна ръчички и обви шията му.

— Искаш ли да те занеса до леглото ти? — запита той, след като я целуна.

— Да. Ти си много висок и докато ме носиш ще съм нагоре, нагоре.

Алана влезе в стаята, в която спяха заедно с Били. До нея се намираше друга мъничка стая, малко по-голяма от шкаф, където Елоуиз — единственото момиче — спеше сама.

Като влязоха в стаята заедно с принца й мина през ума, че приличат на съпрузи, които слагат децата да си легнат.

После си каза, че сигурно се е побъркала, защото принцът едва ли ще приспива собствените си деца.

Елоуиз му обясни къде е стаята й и той отнесе момиченцето. Тя бе обвила ръчички около врата му, а косата й докосваше брадичката му.

„Преживяването положително е ново за него“ — помисли си почти злобно Алана.

И все пак изпита съчувствие към него, че прави нещо толкова елементарно, след като знаеше колко различен е животът му.

Тя сложи Били в креватчето, зави го добре и го целуна по бузата. Очите му вече се затваряха и тя дръпна завесите, за да спи спокойно.

Принцът излезе от стаята на Елоуиз.

— Чух как си каза молитвата — каза той, — така че не се безпокой.

— Не се безпокоя — отвърна Алана, отвори вратата и погледна.

Вътре нямаше запалени свещи, но на светлината от външната стая Алана видя, че Елоуиз е завита добре в леглото си.

Щом затвори вратата, усети погледа на принца, който се усмихваше, сякаш се подиграваше на опита ѝ да намери нещо нередно.

Тя угаси две от свещите в спалнята и двамата отидоха в детската стая, която се осветяваше от газена лампа.

След като децата вече не бяха при тях, Алана още по-осезателно чувстваше колко различно изглежда от мига, в който принцът я бе видял за последен път.

Когато я беше целунал, тя носеше черната вечерна рокля на Шарлот, украсена — както лейди Одил се бе изразила — театрално с бели орхидеи, които украсяваха и главата ѝ.

А сега, с ръкави навити над лактите, с разрошена коса и с обичайната за детегледачка престилка, принцът я виждаш такава, каквато всъщност е.

Тя инстинктивно вдигна глава и го погледна предизвикателно.

Той застана с гръб към камината пред предпазната решетка, на която се сушаха няколко чифта чорапи.

Ваната и двете хавлии бяха в краката му.

Алана искаше да ги вземе, но се въздържа.

Колкото по-скоро ѝ кажеше за какво беше дошъл, толкова по-добре.

Неудържимата радост и трепетът на сърцето ѝ, когато го видя, отстъпиха пред тъжната мисъл, че той я помни не такава каквато бе сега. За него тя бе младата лейди, която той беше целунал в музикалната стая в замък Чарл.

— Защо... дойдохте тук? — попита тя.

— За да поговорим.

— Но как... ме намерихте? — развълнувано попита тя. — Кой ви каза къде съм?

— Ами, Шарлот.

— Шарлот! — отвори широко очи Алана. — Не ви вярвам!

— Тя ми каза, макар и неохотно, но аз я изнудих да го направи.

— Изнудихте я? — ужасена произнесе Алана, но принцът се усмихна.

— Ела и седни. Ще ти разкажа всичко. Сигурен съм, че си любопитна да научиш.

Разбира се, че искаше, да научи. Същевременно чувстваше, че няма нищо нередно и знаеше, че трябва да му се подчини.

Алана развърза несъзнателно престилката си и я сложи на стола. После смъкна ръкавите си и ги закопча.

Изпитваше неудобство от погледа на принца и нервно започна да оправя косата си, преди да седне на стола, който той беше освободил.

Той стоеше и тя извърна глава и попита:

— Виждали ли сте се с... Шарлот?

— Да.

— Тя... омъжена ли е?

За момента това бе най-важният въпрос и принцът разбра, че Алана е притеснена и отвърна усмихнат:

— О, да. Не съм виждал толкова щастлива двойка.

— Как... ги намерихте?

— Щом реша да направя нещо, успявам — каза принцът. — Сигурен бях, че Шарлот и Шейн са избягали, за да се оженят.

— Знаели сте го? — затаи дъх Алана.

— Имам не само очи. Както и ти самата знаеш по-добре от всеки друг, притежавам и непогрешим инстинкт.

— Значи... се досетихте, че... се обичат?

— Стана ми ясно веднага щом ги видях заедно.

— Тогава защо... — не можа да продължи Алана. Щеше да каже нещо нагло и прекалено фамилиарно, но не стана нужда, защото принцът продължи:

— Точно това искам да ти обясня. Само че очаквах да те намеря в Дерифийлд с Шарлот и предполагаемия ти братовчед.

— Как... обясни Шарлот... отсъствието ми? — запита със затаен дъх Алана.

— Отначало се опита да ме убеди, че си се прибрала в дома си, който се намира в друга част на Ирландия. Но отново инстинктът ми, който и ти притежаваш, ми подсказа, че тя не говори истината.

— Вие... казахте, че сте я... изнудили... дави каже истината.

— Може би „подкупил“ е по-подходящата и по-точна дума — отвърна принцът.

— Подкупили сте я? — повтори Алана. — Или сте я заплашили?

Думите й прозвучаха като обвинение.

— Не, не исках да прибягвам до нещо толкова неприятно. А и нямаше нужда. След като стъписването премина, им дадох ясно да се разбере, че съм готов да помогна на Шейн.

— Наистина ли... бихте му помогнали... да отглежда коне? — погледна го Алана.

— Дори му купих няколко.

— Действително много любезно от ваша страна — извика Алана. — Ако Шейн, е в състояние да издържа Шарлот, сигурна съм, че баща ѝ ще ѝ прости, че е избягала и всичко ще се оправи.

— И аз мисля така — съгласи се принцът. — Но в същото време поставих като условие да ми кажат адреса ти! — Мина ѝ през ума, че след като Шарлот не бе оправдала доверието ѝ, можеше поне да я предупреди. Принцът сякаш отгатна мислите ѝ и добави:

— Ще разбереш защо го направих, щом ти кажа защо искам да те видя.

Той седна срещу нея и тя си помисли, че той се чувства удобно и като у дома си дори и в такова разхвърляно място като детската стая.

— Не трябваше... да идвате тук — свенливо каза Алана.

— Защо?

— Викарият и госпожа Брендън... ги няма и в селото... ще говорят.

— Имаш ли нещо против?

— Разбира се! Нали живея тук.

Щеше да има доста клюки по неин адрес, ако се разчуеше, че принц Иван Катиновски от замъка Чарл се е отбил да я види.

Как щеше да обясни идването му? Сякаш вече чуваше слуховете за посещението му, които щяха да се разпространят като горски пожар от къща на къща, от ферма във ферма и начина, по който щяха да ги тълкуват.

— Моля ви... кажете набързо какво ви води насам и си вървете — тихо изрече Алана.

— Ако изпълня желанието ти — отвърна принцът, — и не ти кажа защо съм дошъл, няма ли да се чудиш цял живот каква е била целта на посещението ми?

— Е, да — призна Алана. — Но вие нямате представа... какво означава да живееш... на село.

— Но ти определено не се държиш като селянка — възрази принцът, — а и не приличаше на такава, когато те видях за последен път.

— Аз... изпълнявах роля — предизвикателно каза Алана. — Носех роклите на Шарлот и орхидеите на Ваше Височество. А сега ме виждате... такава, каквато съм.

— Ти си първата жена, която ми показва, че не е важно как изглеждат хората, а как разсъждават. В замъка разговаряхме мислено и посредством инстинктите си — обясни внимателно той, а Алана изпита неудържимо вълнение и настоя:

— Кажете ми защо сте дошли.

— Дълга история — отвърна принцът. — Ще ме извиниш, но ще започна от 1811 година.

Алана го погледна озадачено и той обясни:

— Това е годината, в която баща ми се скарал с цар Николай и напуснал Русия.

— Чувала съм, че мразел царя — каза тихо Алана.

— Нищо чудно — цар Николай бил чудовище, тиранин. Толкова жесток човек, че ужасите по време на управлението му са дълбоко врязани в паметта на онези, които е потискал.

— Но баща ви е успял да избяга.

— Да, напуснал е Русия и казваше, че ненавижда всичко свързано с нея — разказваше принцът. — Дойде в Англия и е постъпил разумно, защото донесе със себе си голямо богатство и много скъпоценности. Иконите, които ти показах в замъка, принадлежаха на баща ми. Стояха опаковани, докато купих замъка.

— И не ги бяхте виждали! — възкликна Алана.

— Не — поклати глава принцът, — докато не направих тази стая специално за тях и ти беше вторият човек след мен, който ги видя.

Алана го гледаше с широко отворени очи, а той продължи:

— Може би знаеш, че баща ми се е оженил за дъщерята на херцог Уорминстър и аз съм възпитан като истински англичанин. Учил съм в английски училища и университети. Дори три години служих в английската армия преди баща ми да почине. Тогава разбрах, че сам съм си господар и не е необходимо да живея по каноните, наложени ми от него.

Принцът замълча, после гласът му отекна в детската стая:

— Но и аз самият ненавиждах и презирах всичко руско!

След известно мълчание Алана попита:

— Дори и след като... сте наполовина руснак?

— Мислиш, че не го съзнавах ли? — отвърна рязко принцът. — Съпротивлявах се срещу всяко чувство, което противоречеше на английската половина от характера ми — най-вече срещу инстинкта и онези емоции, възприятия и вътрешни усещания, които един англичанин не е способен да изпита или да разбере — въздъхна дълбоко той. — Разказвам ти всичко това, за да разбереш защо смятам, че съм направил ужасна грешка, като се ожених за унгарка, а не за англичанка, както искаше баща ми.

— Но нали... сте я обичали?

Алана усети, че въпросът ѝ прозвуча нахално, но той се отрони от устата ѝ машинално.

— Да, обичах я — призна принцът. — Поне мислех, че я обичам. Тя беше много красива и смела до безразсъдност ездачка и ми се струваше, че много си допадаме.

Блясъкът в очите на Алана помръкна.

— Няколко седмици след като се оженихме разбрах, че съм сгрешил, но беше твърде късно и не можех да сторя нищо. А после, както знаеш, по време на езда, тя бе ранена при злополука, която стана изключително по нейна вина, а можеше да бъде избегната.

— Много... трагично — отбеляза Алана.

— Всъщност за мен не беше трагично — призна принцът, — защото бях свободен да странствам по света, да правя каквото искам и както несъмнено си чувала — да имам множество любовни авантюри.

Той присви подигравателно устни и добави:

— Колко е лъжовна думата „любов“.

Говореше с горчивина и Алана се замисли за красавиците, хвърлили се в нозете му; жени, макар и леконравни като лейди Одил, които му бяха отдали сърцата си.

— Да, имал съм много жени — каза отново принцът, — но съм решил да се ожения за англичанка — обикновена, без въображение, като майка ми. Баща ми искаше такъв брак, аз — също.

Очите му се спряха продължително върху Алана, а после той добави:

— Съпругата ми почина наскоро и затова се наложи да чакам по-дълго, отколкото възнамерявах. Но веднага щом останах свободен, реших да уредя живота си така, както винаги съм желал. Ще създам

деца, които ще бъдат само четвърт руснаци и поколенията постепенно ще заличат тази половина от мен, която винаги съм ненавиждал.

Говореше уверено, гръмко и Алана склочи ръце, но не проговори.

— Останалото знаеш — добави принцът с променен тон. — Ти дойде в замъка заедно с момичето, което лейди Одил ми бе избрала за съпруга и разбуди у мен онези чувства, които се мъчех да потисна още от дете.

— Не беше... нарочно.

— Знам — отвърна принцът. — Но в мига, в който погледите ни се срещнаха и ти, и аз изпитахме нещо съвсем различно, отколкото с други и съм убеден, че ти се е случвало единствено с мен.

Алана раздвижи устни, но прецени, че ще сгреша ако го прекъсне.

— Бог знае, че ми е трудно да ти обясня защо те заведох в стаята с иконите — продължи принцът. — Вероятно съм искал да се уверя, че онова, което чувствам в твое присъствие, не е плод на въображението ми.

— Всеки би се... развълнувал от... красотата им — колебливо издума Алана.

— Знаеш, че не е така — реагира остро принцът. — Онова, което ти и аз изпитахме, няма нищо общо с реакцията на един обикновен човек. Всеки би се възхитил на красотата им, би оценил стойността им, но нима би почувствал силата, трепета, който се излъчва от тях, или както ти самата се изрази това, че Господ говори чрез тях?

Алана бе навела очи.

— Когато излязохме от стаята, бях уплашен както никога през живота си — продължи принцът.

— Вие... уплашен?

— Разбира се! Бях уплашен, че всичко руско у мен излиза на повърхността подобно на вулкан, който иска да изригне. Смятах, че съм овладял това чувство, но всичко се разпадна в твое присъствие.

— Сигурна съм, че... не е вярно.

— Говоря самата истина — настоя принцът. — И те ненавиждах, задето причини такъв силен смут в душата ми.

— Но вие... ме отбягвахте... на следващия ден.

— Така исках. Не бях в състояние да говоря с теб, но мислиш ли, че не усещах осезателно присъствието ти всяка секунда, всяка минута? Чувствах те като икона, която хипнотично ме привлича и от която не мога да избягам.

Алана бе изпитала абсолютно същото към него. Той сякаш я бе хипнотизирал и затова не можеше да не мисли за него и да го забрави.

— Надявах се, че ще успея да разваля магията ти — продължи принцът. — Трябваше само да се придържам към първоначалния план на лейди Одил й да се ожения за племенницата й Шарлот. След като тя станеше моя жена, ти щеше да се върнеш в Ирландия и повече нямаше да те видя.

Принцът се засмя нервно и после продължи:

— Отново подцених силата и мощта на руския си характер. Вулканът бушуваше, лавата се надигаше и когато ти започна да свириш на цигулката и сподели какво изпитваш, не ми оставаше нищо друго, освен да се предам.

Принцът произнесе последните думи толкова нежно, че сърцето на Алана се преобърна в гърдите й.

— Едва тогава разбрах, че любовта не може да се отрече, да се отхвърли. Бях я намерил там, където най-малко очаквах. След дълги години на съмнения, че някога ще позная истинския възторг и вълшебството й.

— Защо сте... се съмнявали?

— Защото — тихо обясни принцът, — за любовта, от която се нуждаех и която желязах, може да жадува само руската душа. Той вдигна ръце в знак на безпомощност. — Как да ти обясня? За руснака любовта е част от душата. В другите страни тя е сърдечна емоция, но за руснаците любовта е неразривно свързана с вярата в Бога. Тя е жизнено необходима като дишането и няма нищо по-важно от нея.

Думите му развълнуваха Алана, още повече, че тя изпитваше и вярваше в същото.

Той я погледна в очите и сякаш прочете мислите й.

— Сигурно вече се досещаш, че съм дошъл тук, за да те помоля да ми станеш жена.

Алана не повярва на ушите си, но щом погледна, разбра, че наистина го бе казал и че това е най-невероятното, най-фантастичното,

най-чудесното нещо, което бе й се случвало — принц Иван Катиновски иска да се ожени за нея.

Без да мисли какво прави, Алана стана и се подпря на решетката пред камината.

— Съзнавате ли... какво говорите?

— Разбира се — възкликна принцът. — Едва не полудях, докато те намеря! Когато Шарлот призна, че не си братовчедка на Шейн и че са те прилъгали да дойдеш в двореца, за да отклониш вниманието ми от Шарлот, а после си изчезнала безследно, мислех, че ще изгубя разсъдъка си.

— Те казаха, че... няма да ме намерите — каза Алана.

— Казаха, че не само няма да те намеря, но ще бъде голяма грешка, ако го сторя.

— Така... е — затаи дъх Алана. — Благодаря за честта, Ваше Височество... Че сте ме търсили и ми правите... предложение да ви стана съпруга, но... отговорът ми е... не.

— Не? — думите на принца прозвучаха като изстрел.

— Не — повтори Алана с треперещ глас. — А сега, Ваше Височество, ви моля да си вървите! Няма какво повече да си кажем и съм убедена, че един ден ще намерите някоя, която ще... ви подхожда за съпруга и ще ви... направи щастлив.

Принцът не помръдна. Само я гледаше как е вперила очи в огъня и попита:

— Мислиш ли, че ще приема решението ти и ще ти позволя да ми откажеш?

— Трябва да го приемете — каза тя, като потръпна сякаш от страх.

— Защо?

— Защото не мога да се омъжа за вас. Всъщност аз никога няма да се... омъжа.

— Но как може да говориш така? — учуди се принцът. — Как можеш да твърдиш нещо толкова нелепо?

— Така мисля... Но не желая да говорим за това.

— Наистина ли мислиш, че ще приема решението ти без никакво обяснение? Убедително, при това.

Алана се извърна към него и той съзря в очите й печал. Тя го гледаше с безкрайна тъга.

— Криеш нещо. У теб има нещо загадъчно. Когато Шарлот ми каза коя си, помислих, че това е причината за твоята тайнственост. Но сега виждам, че има и друго.

— Моля ви... моля ви — настояваше Алана, — не се осланяйте на инстинкта си, когато... става дума за мен. Само... си идете и ме оставете на мира... Нямам какво друго да ви кажа.

— Невероятно!

— Моля ви... Умолявам ви!

— Отказвам да изпълня молбата ти — отговори принцът, — не само заради мен самия, но и заради теб. Отлично знаеш, че принадлежим един на друг, Алана, и че ще бъдеш щастлива с мен.

После той се усмихна подкупващо и добави:

— Макар и у мен да говори руснакът, аз съм убеден, че ще бъдем неизмеримо щастливи и бракът ни ще бъде съвършен.

— Но аз... не мога... да се омъжа за вас — каза тя и думите ѝ прозвучаха като ридание.

— Защо, мила моя? Знаеш, че те обичам и ти ме обичаш — уверен съм в това. Ти ми разкри какви чувства предизвиква музиката у теб, а когато те целунах, ми отдаде душата си.

— Въпреки това... не мога... да се омъжа за вас — прошепна Алана.

— Кажи ми защо! — настоя принцът. — Трябва да знам. Нима мислиш, че ще замина и ще прекарам остатъка от живота си в терзания, неизвестност и съмнения? Скъпа моя, бъди разумна. Щастливи сме като в рая, но все пак живеем на земята. Вече ме накара да страдам повече отколкото е определено в живота на човека.

— Добре — въздъхна почти през сълзи Алана, — ще ви кажа... и вие ще разберете... защо не мога да се омъжа за вас, а и вие няма да искате... да се ожените за мен.

Принцът само се усмихна нежно и тя разбра, че не ѝ вярва.

— Предполагам — започна да обяснява Алана, — че няма да приемете... за сериозна причината, че помагам срещу заплащане на семейството на викария, че нямам семейство, нямам образование, абсолютно съм неподходяща за съпруга на принц Иван Катиновски.

— Забравяш — каза принцът, — че те видях колко блестящо и безупречно изпълни ролята си на светска красавица и мисля, че не се преструваше, а добрите обноски са ти вродени.

Той замълча и преди Алана да може да каже нещо, добави:

— Няма никакво значение, че не произхождаш от благородническо семейство и че си бедна, щом се обичаме. Няма значение кои са родителите ти и че трябва да работиш като детегледачка, за да преживяваш! Ти си моя, Алана, откакто свят светува и вовеки веков и независимо дали ще се омъжиш за мен или не, това е неоспорима истина!

Алана трепна от пламенните му думи, а след миг той тихо добави:

— Искан ми се да те докосна, но не го правя. Няма да е справедливо да се възползвам от целувките, защото в такъв случай думите ще бъдат излишни. Отново ще се слеем в едно и спорът дали си моя или не ще приключи.

После продължи още по-сериозно:

— Искан да те целуна. Господ знае, че го искам и полагам огромни усилия да се въздържа. Затова побързай, безценна моя, кажи ми каквото трябва, за да мога да те взема в обятията си.

Той тръгна към нея и Алана протегна ръце, за да го отблъсне.

После, като отбягваше да го гледа, за да не види любовта в погледа му, тя затвори очи и едва промълви:

— Вероятно Шарлот ви е казвала, че баща ми е Ървинг Уикъм, учител по музика, но майка ми е... принцеса Наташа Катиновски!

— Моя роднина? — попита след известно мълчание принцът.

— Братовчедка на баща ви.

— Сигурно се е омъжила за баща ти, след като моят е напуснал Русия.

— Много по-късно.

— Разкажи ми как точно е станало това.

— Дядо ми — започна с дълбока въздишка Алана, — е бил изключително музикален, което не се нравело на семейство Уикъм. Не го било грижа за имението на баща му и се включил в един от най-големите оркестри в Северна Англия и станал известен диригент под псевдонима Ансел Олстън.

Алана замълча, сякаш очакваше принцът да потвърди, че е чувал за него, но той не каза нищо и тя продължи разказа си:

— Дядо организираше турне из Европа, като последния концерт щял да се състои в Санкт Петербург.

— През коя година? — прекъсна я принцът.

— През 1858 година, три години след смъртта на цар Николай, по време на царуването на Александър II.

— Съвсем различен управник!

— Да — съгласи се Алана, — но това не помогнало на мама.

— Защо?

— Във Варшава дядо се разболял. Татко, който свирел първа цигулка в оркестъра, бил доста разочарован от останалите музиканти и заел мястото на баща си. После заминали в Санкт Петербург.

— Предполагам — намеси се принцът, — че там се е запознал с братовчедка ми — майка ти?

— Татко ми разказваше, че тя била много млада и изключително красива. Тя го помолила да ѝ преподава по музика, тъй като знаете, че по онова време било на мода сред руските аристократи да наемат известни музиканти за учители, повечето от които били французи.

— И те се влюбили като нас — довърши мисълта ѝ принцът.

— Те... се влюбили — потвърди Алана. — И тъй като знаели, че дядо няма да одобри брака им... те избягали.

— Смела постъпка.

— Сключили брак в малка, забутана църква близо до границата. После избягали в Полша, като смятали, че са в безопасност и ще бъдат щастливи до края на живота си...

Гласът на Алана секна.

— Какво се случило по нататък? — нетърпеливо запита принцът.

— Предполагам, че мама не е знаела, но след като вашият баща избягал от Русия, цар Николай наложил пълна и абсолютна забрана на фамилията Катиновски да напускат границата. При опита да го направят, той нареждал на Тайната полиция да ги проследява и да ги връща обратно, после ги изправял пред съда, а ако оказали съпротива, ги убивал!

— За пръв път го чувам — каза принцът и се размърда, неспокойно. — Защо баща ми не е бил убит?

— Вероятно защото е бил важна личност, бил е богат и е имал много влиятелни приятели в Европа — предположи Алана. — Но мама и татко били друга категория хора. От една близка приятелка на мама научили, че Тайната полиция е по следите им и единственият начин да се спасят, бил да се крият.

В погледа на принца се четеше разбиране.

— Татко не можел повече да свири в оркестъра, защото можел да бъде разпознат на концертите — продължи Алана. — Живели няколко години в Холандия, но едва изкарвали прехраната си там, затова се преместили да живеят в Париж. Щом станало ясно, че цар Александър II не е деспот и тиранин като цар Николай, те събрали смелост и заминали за Англия. Решили обаче, че е рисковано да живеят в именията на дядо и да общуват с членове на фамилията Уикъм.

— И се установили в Брилинг! — заяви принцът, като че ли знаеше края на историята им.

— Дошли тук — потвърди Алана, — й татко започнал да преподава музика. Макар и бедни, те бяха много, много щастливи до смъртта на мама.

— И ние ще бъдем щастливи — каза тихо принцът.

— Има... още нещо, което... не съм ви казвала — промълви Алана, като извърна очи от принца, за да не го гледа.

— Какво?

— Цар Николай издал указ, с който женитбата била анулирана! Бракът бил обявен за недействителен и невалиден, а свещеникът, който извършил церемонията, бил наказан със... смърт!

Тя замълча, а после добави със съвсем различен тон:

— Следователно... аз съм... незаконородено дете!

Алана откъсна поглед от огъня, прекоси стаята и застана до прозореца. После дръпна пердетата. Навън се беше стъмнило.

— Сега... сигурно разбирате — промълви тя, — защо не мога да се омъжа за вас... или за друг. — Аз нямам истинско име и... Самоличност!

СЕДМА ГЛАВА

„Благодаря ти, Господи... благодаря, благодаря!“ — повтаряше мислено Алана, след като се събуди от песните на гондолиерите и видя, че слънцето е изгряло и каналите са оживени.

Струваше ѝ се невъзможно да повярва на щастието си, което подобно на слънцето озаряваше сякаш целия свят.

Истина е. Омъжена е и човекът, който спи до нея, е нейният съпруг, комуто тя принадлежи не само по име, но и с цялото си същество.

Не би могло да съществува по-голяма близост от тяхната. Те се бяха слели в едно същество по време на медения месец и телата, умовете, сърцата и душите им станаха неразделни.

Алана лежеше в голямото, украсено с дърворезба и венециански рисунки легло в един от най-великолепните замъци във Венеция и се опитваше да изрази благодарността си, като съзнаваше, че цял един живот няма да ѝ стигне за това.

Щом разказа на принца за тайната на раждането си, която гореше като незарастваща рана в душата ѝ, тя помисли, че при самото споменаване на думата „незаконно“, той ще се отвърне от нея с отвращение.

Тя бе изпитала позорния срам на тази дума в Холандия и Франция, но когато порасна, почувства презрението, с което англичаните се отнасяха към „децата на любовта“ — както ги наричаха, ако се държаха по-любезно с тях или към „копелетата“, ако бяха груби.

В Брилинг никой не знаеше, че родителите ѝ съжителстват незаконно, а и това не ги притесняваше кой знае колко, макар понякога Алана да имаше чувството, че е изписано на челото ѝ и всички го виждат.

След смъртта на майка ѝ баща ѝ бе накарал да изпишат следното върху надгробния камък:

„Наташа, любимата, обожавана съпруга на Ървинг Уикъм“

— Това не е истина — бе го упрекнала веднъж Алана. — Бракът ви е анулиран и мама не ти е съпруга.

— За мен тя беше не само съпруга, но и всичко, което боготворях и което ме правеше щастлив — бе заявил категорично баща ѝ.

А после, сякаш за да отговори на Алана, той бе добавил:

— Казваше, че не съжалява задето е избягала с мен и е оставила разкош и високо обществено положение в Русия и аз ѝ вярвах.

„Така е“ — мислеше си Алана. Майка ѝ беше напълно щастлива и където и да живеела, домът им излъчваше обич. Но щом стана достатъчно голяма, за да разсъждава за тези неща, Алана разбра, че никога няма да изпита това щастие, защото няма да се омъжи.

Кой би взел за съпруга жена без законно име? И с горчивина тя добавяше: „Освен някой, отхвърлен и от руснаци, и от англичани“.

Тъй като беше млада и впечатлителна, тя си мислеше, че годините, прекарани в изгнание, са я направили изключително чувствителна към онова, което хората мислят и говорят.

На англичаните им се струваше странно, че господин Уикъм няма роднини, а съпругата му — очевидно чужденка — нито говори за родината си, нито за някоя друга страна.

Едва когато в спокойния Брилинг се разчу, че новият цар Александър II, е различен от предишния, Ървинг Уикъм започна да се безпокои по-малко, че Тайната полиция ще ги намери.

А щом научи за освобождаването на крепостните селяни и реформите, въведени от Александър II в многострадалната му родина, от плещите му сякаш падна товар.

Престана да оглежда подозрително всеки непознат.

Но въпреки че Тайната полиция не беше вече по следите им, позорът, че Алана е незаконородено дете остана. Тя не беше родена в законен брак и когато порасна, имаше чувството, че не съществува общество, което ще я приеме.

Когато с разтреперан глас бе казала на принца: „Аз нямам истинско име и... самоличност“, тя усети осезателно тишината в стаята, сякаш въздухът притихна.

После, докато стоеше със затворени очи и си мислеше, че принцът ще се обърне и ще си тръгне и никога повече няма да го види, тя чу стъпките му, само че те се приближаваха към нея.

Той застана до нея и произнесе:

— Преди да ти кажа нещо, което би трябвало да знаеш, искам само да потвърдиш, че вярваш, че любовта ни е по-важна от всичко на света.

Думите му я накараха да трепне, но тя не каза нищо и той продължи:

— За мен нашата любов стои над човешките закони, над общественения кодекс. За нея можем да отговаряме единствено пред Бога.

Принцът замълча и после нежно добави:

— Ето, в това вярвам аз. Кажи, скъпа моя, че и ти вярваш в същото...

Той зачака настоятелно за отговор и тя едва чуто промълви:

— Аз... аз ви... обичам! Обичам ви... безумно, но...

Принцът я прегърна, без да дочака последните й думи.

— Това исках да чуя — каза той. — И само това има значение.

Придърпа я по-близо до себе си, повдигна леко главата ѝ и я целуна.

Целуна я както преди, в музикалната стая — властно, пламенно, настоятелно. Тя почувства, че той уверено поема грижата за нея, като безмълвно ѝ внушава, че тя ще бъде вечно негова.

Двамата сякаш се извисиха над земята, и литнаха към небето, озарени от божествена светлина, която струеше и от душите им.

Алана имаше чувството, че е умряла и се намира в рая — само там би могло да има такова съвършенство и толкова святост.

В опиянението си долавяше звуците на небесен хор, а целувките на принца ставаха все по-страстни и Алана усети как у нея се надига желание, готово да се слее с огъня у него.

Беше чудесно и толкова красиво, че Алана не бе в състояние да разсъждава, само чувстваше любовта в цялото ѝ величие, всемогъщество, непобедимост и неудържимост.

Най-после принцът вдигна глава, а тя зарови лице в гърдите му, като тръпнеше подобно на музикален инструмент в ръцете на виртуоз.

И все пак мелодията, зазвучала у нея, беше толкова лична, толкова интимна, че единствено той можеше да разбере чувствата ѝ.

— Обичам те, скъпа моя — каза той с неприсъщо за него разтреперан глас. — Обичам те! Обожавам те! Искам незабавно да се оженим, защото не мога да живея без теб.

— Но как... ще се ожените за мен? — задъхана попита Алана. — Знаете, че... не бива... Вие сте... важна личност.

— Най-важното за мен си ти и тъй като знам, че ще се зарадваш, ще ти кажа, безценна моя, че страховете, които са те притеснявали през всичките тези години, са били съвсем неоснователни.

— Неоснователни? — вдигна глава Алана.

Той я притисна още по-силно до себе си ѝ продължи:

— Натъжавам се, като си помисля колко си се притеснявала и страдала — при това ненужно — заради това чудовище цар Николай, но злото, което хората причиняват, понякога умира заедно с тях.

— Но какво говорите? — попита Алана. — Обяснете ми... не разбирам.

— Ти не си незаконородена, мила моя — каза принцът, — но се кълна, че дори и да беше, за мен щеше пак да си ти.

— Но... бракът на мама и татко бил... анулиран — възрази Алана.

— С един чудовищен и налудничав указ на тиранин — заяви принцът, — но преди дванайсет-тринайсет години татко получи писмо от цар Александър II, с което той го молеше да се върне в Русия. Обещаваше, че земите, крило е притежавал, ще му бъдат върнати и ще бъде дворянин, както са били прадедите му поколения наред.

Принцът говореше бавно, като наблюдаваше Алана.

— В писмото накрая съобщаваше, че всички наказания, присъди и лишения, причинени на рода Катиновски по време на предишния цар, са отменени и на потърпевшите ще им бъдат възстановени правата и те ще бъдат обезщетени за страданията си.

Принцът видя, че очите на Алана заблестяха и, че тя добре разбира за какво става дума. След кратка пауза той добави внимателно:

— Това означава, безценна моя любов, че бракът на родителите ти е действителен и ти си тяхна законна дъщеря.

Алана извика радостно. Лицето ѝ сияеше сякаш озарено от вътрешна светлина.

— Наистина ли... Вярно ли е?

— Кълна се, че е така — отвърна принцът.

— Само ако татко знаеше, нямаше да се крият и да се страхуват, че ще върнат мама в Русия и ще я накажат или убият, ако откаже да се подчини!

— Миналото не може да се поправи — каза тихо принцът, — но бъдещето е наше, сърце мое.

Той отново целуна Алана и тя изпита ново опиянение, ново блаженство от чувствата, които се събудиха у нея, защото вече нямаше причина да потиска любовта си към него.

Всичко, което се случи по-нататък, стана с такава бързина, че тя остана без дъх.

На следващия ден принцът я взе от дома на викария и първо отидоха в Лондон, където сключиха брак без много шум. Управителят на принца беше единственият им свидетел. После незабавно потеглиха за Венеция. Алана подозираше, че една от причините за бързото им заминаване бе, че принцът нямаше никакво желание да дава обяснение на лейди Одил или на когото и да било друг.

Освен това той изпитваше лудо желание да останат сами и да разкрият взаимно любовта си.

Той винаги бе получавал онова, което бе искал, а и сега нямаше пречки нито пък би й позволил да ги създава.

Алана получи толкова много дрехи, че вече не си мислеше, че прилича на просякинята, за която се оженил възпятая в баладите легендарен африкански цар Кофетуа.

Не я интересуваше богатството му. От грижите, които полагаше за нея, личеше твърдата му решимост да я направи щастлива.

Щом пристигнаха в Лондон, тя разбра, че той е изпратил предварително човек да се погрижи не само за булчинската рокля, но и за многобройните тоалети и скъпоценности, които сякаш извираха от пещерата на Аладин.

След брачната церемония частният влак на принца ги откара до Дувър, а яхтата му ги пренесе през Ламанша. През Франция и Италия отново пътуваха с частен влак, който беше толкова разкошен и луксозен, че тя имаше чувството, че живее в някаква приказка.

„Не може да е истина! Сигурно сънувам!“ — повтаряше си мислено Алана стотици пъти на ден.

Но щом принцът я прегърнеше и започнеше да я целува, тя разбираше, че всичко е реалност и той е неин съпруг.

Венеция беше великолепна, както и очакваше.

Пристигнаха късно вечерта и вечеряха в старинна стая, от която лъхаше на история.

Не мислеше за нищо друго, освен за погледа на принца, за гласа му, които я караха да се чувства така, сякаш откликва на звездна мелодия.

Той я люби нежно, като я възбуди духовно и физически, така че тя изпита нови емоции, за чието съществуване дори не бе подозирала. После заспа в прегръдките му.

Дори и в съня си Алана се притискаше до него от страх, че на сутринта ще се събуди сама.

Но той беше до нея, гондолиерите пееха, златозарна слънчева светлина проникваше през пердетата, които закриваха една от най-красивите гледки на света.

„Във Венеция съм... омъжена съм и Иван... ме обича! — пееше сърцето на Алана. — Благодаря ти Господи... О, благодаря ти!“

Принцът сякаш чу молитвата ѝ, отвори очи и съзря лицето ѝ в сумрака.

Усмихна ѝ се мило.

После протегна ръце и я притегли близо до себе си. Тялото ѝ бе меко, отдаващо се.

— Защо си будна, красавице моя? — попита я той.

— Не ми се иска да пропилявам времето, когато съм... с теб.

Начинът, по който тя говореше, доставяше много по-голямо удоволствие на принца, отколкото самите думи и след минута пълно щастие той запитва:

— За какво мислиш?

— Казвам... благодарствена... молитва.

— И аз така помислих, но аз също трябва да го сторя, защото намерих жената, която съм търсил цял живот и вече мислех, че не съществува.

— Но сега... знаеш, че... съществувам.

— Не само съм благодарен — добави принцът, но и много развълнуван.

Отново започна да я целува и да милва ръцете ѝ.

— О, Иван — възкликна Алана, — бях доволна, че съм намерила работа при викария след смъртта на татко и през ум не ми е минавало, че ще се омъжа за теб и ще живея в такива красиви места!

— Кое е най-важното, нали? — шеговито я подразни принцът.

— Ти... само ти си най-важното!

Той се канеше да я целуне, когато тя тихо добави:

— Снощи, преди да заспя си мислех, че ако се случи нещо и се наложи да живееш в изгнание и да се криеш от Тайната полиция като мама и татко, аз ще дойда с теб не само с желание, но и с... радост.

— С радост? — зачуди се принцът.

— По този начин ще те накарам да разбереш, че те обичам... заради това, което си, а не, защото... си богат и имаш високо обществено положение.

Тя въздъхна, сякаш се затрудняваше да намери думи, за да продължи:

— Прекрасно е... да си съпруга на човек, към когото се отнасят като към цар... който може да притежава всичко, което поиска... и който има толкова много великолепни неща. Но това няма абсолютно никакво значение, а ти... самият ти.

Принцът млъкна и тя го погледна разтревожено.

— Нали ме разбираш... нали вярваш, че говоря... истината?

— Мила моя, скъпа моя! — отвърна принцът. — Разбира се, че ти вярвам, не е необходимо да ме питаш. Инстинктът ми говори по-добре от думите, че ме обичаш, както и аз теб и всеки ден ще се старая да те убеждавам в чувствата си.

— И моят... инстинкт... ми казва същото.

— Знам — отговори нежно принцът, — но инстинктът понякога греши, когато става дума за самия човек.

После разбра, че тя очаква обяснение и продължи:

— Когато влязох в детската стая и те видях да къпеш детето, разбрах, че се срамуваш и се притесняваш, защото съм те заварил да го правиш, но, красива моя любима; само ако знаеше какво означаваше тази гледка за мен! Цялото ми богатство не би стигнало, за да оцени какво олицетворяваше в този миг.

— Веднъж си помислих — тихо каза Алана, — че макар... да притежаваш... прекрасни къщи, след като си сам и без... деца, ти всъщност нямаш... домашно огнище.

— И аз го почувствах, когато те видях така изумително божествена и женствена с момченцето в скута.

После се поколеба, но продължи:

— Майка ми беше студена жена — поне така ми се струваше. Вероятно цял живот ми е липсвала топлина, както и братя и сестри, които да ме обичат.

— Разбирам, скъпи — извика Алана, — но сега вече можем да създадем дом и аз ще те даря с деца... и те ще те обезщетят за самотата, която си изпитвал като дете... както и аз.

— Точно това искам, слънце мое, и никога няма да позволя децата ни да се чувстват необичани или да се налага да потискат инстинктите си, както правех аз.

— Нали сега вече... не ги... потискаш?

— Не, откакто те видях. Сега мога да те обичам, без задръжки и да използвам всичките инстинкти в тялото и душата си, за да ти дам щастието, което заслужавах.

— Ти си... чудесен! — извика Алана. — Не съм си представяла, че на света съществува човек като теб и че ще имам щастието да те срещна!

— И аз си помислих същото, като те видях.

— Не е вярно! — възпротиви се Алана. — Каза ми, че си се страхувал и се опитваше да ме отбягваш!

— Трябваше да се досетя, че е невъзможно — отвърна принцът. — Между нас има такава могъща и непреодолима сила, на която не можем да устоим.

— Сигурен ли си? — попита Алана. — Аз малко се страхувам, че някой ден английското у теб може да надделее и ти вече няма да... ме искаш.

— Мислиш ли, че е възможно — усмихна се принцът. — Ако те изгубя, ще изгубя част от себе си. Същото се отнася и за теб. Ние сме едно цяло, Алана, силата, струяща от иконите, ни свързва. Тази сила по един необясним и загадъчен начин ни събра в този живот, така както сме били заедно и в един предишен живот.

— И аз мисля така. О, Иван, обичам те! Трудно мога да се изразя с думи... само повтарям: „Обичам те!“ и ти отдавам душата си... руската си душа!

— Обичам те, обожавам те — промълви принцът. — Искam да коленича в нозете ти и да запаля свещ пред теб, като пред светица.

— Иван! Иван! Толкова се боя да не те... разочаровам!

— Как би могла да го направиш? Ти си олицетворение на целомъдрието, иконата, която търся откакто съм се родил.

— Обичам те!

Той започна да я целува по шията, раменете, гърдите.

— Искam да смъкна звездите от небето и да направя от тях верига, с която да те прикова към себе си. Искam да те затворя на Луната, където никой няма да види красотата ти, предназначена само за мен.

— Скъпи, оковите и затворът са излишни. Аз съм изцяло и... напълно твоя — изрече Алана пламенно, а устните и ръцете на принца я караха да тръпне от възбуда.

Той се засмя щастливо. Сетне започна да я целува и Алана му се отдаде безпрекословно.

Тя чувстваше как огънят, лумнал в очите му, я изгаря.

Докато се любеха, тя отново чу небесна музика и трептящата светлина, която и двамата излъчваха, се сля с божественото озарение.

Съществуваше единствено любовта — жизнената и властна сила на любовта, която не може да се изрази с думи.

Издание:

Барбара Картланд. Силата на страстта

Английска. Първо издание

ИК „Абагар“, София, 1992

Редактор: Елиана Владимирова

ISBN 954-800-480-1

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.